બનામે ખુદા.

ખુશરૂહસીના.

મરતબા

મુનશી મુસ્તફા સૈયદઅલી

ઠી. ખાટકીવાડ નવસારી.

પબ્લીશર્સ

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટે.

બુકસેલર્સ એન્ડ પબ્લીશર્સ

તીનદરવાજા—અહેમદાવાદ,

એડીશન પહેલી કાપી ૧૨૦૦

સન ૧૯૧૬ સંવત ૧૯૭૩

અમદાવાદ—ખમાસાને ચકલે.

શ્રી 'નટવર' પ્રીન્ટિંગ પ્રેસમાં ભોગીલાલ નારણદાસ

ઓટીવાળાએ છાપ્યું.

કિં. ૦-૬-૦.

જનાબે ...

નાટક તીન બાબકા.

ખુશરૂ હસીના.

જનાબ ફિરદોસી તુસીકે શાહનામે કે "બેજન મેની જે"

વાલે પ્લોટ પરસે.

સૈયદ અબ્બાસઅલી ચીફ એકટર.

ધી ગોલડન જ્યુબીલી થીએટ્રીકલ કંપનીને લીખા.

પબ્લીશર્સ

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુષ્ટે બુકસેલર.

તીનદરવાઝા મુ. અમદાવાદ.

સન ૧૯૧૬. સંવત ૧૯૭૨.

પ્રત ૧૨૦૦. આવૃત્તિ ૧ લી.

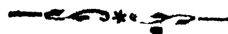
અમદાવાદ.

ખેમાશાને ચકલે—ધી 'નટવર' પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં

મોતીલાલ નારણદાસ બોડીવાળાએ છાપી.

કીંમત ૦-૬-૦.

તખ્તએ નાટક.

મેલ.

જહાંદારશાહ ... ... ખુતનકા બાદશાહ.
ખુશરૂ ... ... નવજરકા લડકા.
નવજર ... ... જહાંદારશાહકા વઝીર.
ઝુહાક ... ... ચીનકા બાદશાહ.
મુશીર ... ... ઝુહાકકા વઝીર
રૂસ્તમ ... ... જહાંદારશાહકે દરબારકા પહેલવાન.
ધોંકલ ... ... ,, ,, ,, ,,
ઉજબક ... ... ,, ,, ,, સરદાર.
અરજુક ... ... ઝુહાકકે દરબારકા સરદાર.
બખ્તક ... ... ઝુહાકકા ભાઈ.
મુકદ્દમ ... ... જહાંદારશાહકે સલ્તનતકા દહેકાની
કિસાન ... ... દહેકાની.
મુરાદ ... ... મુકદ્દમકા લડકા

ફીમેલ.

હસીના ... ... ઝુહાકકી લડકી, ખુશરૂકી માશુકા.
મલકા ... ... ઝુહાકકી મહેરદાર.
દાયા ... ... હસીનાકી દાઈ.
ગેંદા
ગુલાબ
શગુફા
ચંબેલી } ... હસીનાકી સહેલીઓ.
ચંપા ... ... મુકદ્દમકી મહેરદાર.

ઉન્કે સિવા, નકીબ, જલ્લાદ, લડકા, ચોપદાર, દરબારી, સહેલીઓ શામશાગર, વગયરા વગયરા. વગયરા.

બનામે ખુદા.

ખુશરૂ-હસીના.

નાટક તીન બાબકા.

બાબ પહેલા. પરદા પહેલા.

દરબાર.

(દરબારકા આરાસ્તા નજર આના દરબારી મએ નામોશગરાંકે ખુદાકી હમ્દમેં મશગુલ હોના.)

સબ— ગાના.

પજદાંકી રહે મહેરબાનીયાં, કરમસે તેરે આલમ
આલમ હરદમ પાતાહય શાદમાનીયાં—
તેરી સબેસ આલાશાન અય સુલતાન
તુ લાસાની, હય તુ ગ્યાની, જાવે દાની સબ
હય ફાની પયચાનીયાં—
આલમકાતુ પાલનહારા, હિરદય અંદર ભાવે,
તું પ્યારા, સબ ગુનિયામેં ગુની હય ન્યારા
બરતર તેરી શાન અય કાદિર સુબહાન, તુ
હયબાલાકુસબસે આલા ભેદોંવાલા, બારિત અલા
કુદરત વાલા—

દરબારી— અશઆર.

1 હાં ભરદે સાકી આજ પ્યાલા શરાબસે,
ખાલી રહે ન જામ હમારા શરાબસે,
„ 2 હો નાચરંગ સોહબતે અયશે પરીરૂખાં,
દુનિયાકા લુત્ફ આજ હમેં હો શરાબસે.

„ 3 અય રક્કાસાતે નાજનીન રશ્કે બુતાને ચીન વ અયરામશીન શાને હસીન ગાવ ગાવ કોઇ દિલચસ્પ રાગ સુનાવ શરાબકે દૌરમેં અપના રંગ જમાવ.

ઉ.જબક—ઔર તુમબી ઝુકજાવ મેરે બહાદુરો પીઓ ઔર પીલાવ ગટાગટ ચઢાવ બોટલકા કાગ ઉડાવ નાચો રંગ કે દોરમે જામે શરાબકો વોહ ગર્દ નશીન દિખલાઓ ઔ નાચ નચાવ કે ગમીશગરે નાચના ભુલ જાય સરે બ-જમ શરમાય ચક્કરમે આએ ભલાકોન રંગ અપના જમાએ.

મુશરૂ— મુસદ્દસ.

જો મુદ્દા દિલકો ખયાલ આય લંતરાનીકા,
જીસેહો પીરીમે અરમાન નવ જવાનીકા.
પીઓ શરાબ મજા પાય જીન્દગાનીકા.

ગમિશગરાં— ગાના.

ગુઇયાં રંગ રલીયાં મનાઓરી—
કંચન મગન રૂત છાએ રહી હય.
અયશો ખુશીમે રચાઓ ઘડી પલીયાં—
મદવા બીના જીયા મોરા ન માને
પીયો પીલાઓ દિખાઓ છલ બલીયાં

શોકલ—વાહ વાહ વાહ.

તહતુલ લફ્ઝ.

એક હાથમે મયખાના મયખાનેમે પયમાના પયમાનેમે મયલાના મયલાના હય રકસાના ઔર રકસમે હયગાના. ગાનાબી હયતુ મસ્તાના મસ્તાના હય જાનાના હય બઝમે સલયમાના.

શએર.

તેરે નાચ ગાનેપે અય નાઝની.
હઝાર આફરીં સદ હઝાર આફરીં

તહતુલ લફ્ઝ.

મેહે સદાએ છન હુવે છનસે છન જોમંય બોલે છન તેરે ઘુઘરૂ ગયા. દિલબી છન ગયા સીના છન જો હંય બોલે છન તેરે ઘુંઘરૂ
મેહે નાચ રંગ હો, મેહે રંગ ઢંગ હો પરીયોંકા સંગહો,
મજલીસ મીફ્વારહો દિલમે તરંગ હો આતી ઉમંગહો
સોહબતકા રંગ હો ફિર કયા દરકાર હો, દોરે શરાબહો, ચંગોરબાબહો.
ઉતે શબાબ હો બરમે દિલદારહો મસ્તજામે જંગ લદિ તંગતંગહો.

પ્યાલેમેં ભંગ હો ફીર ક્યા દરકાર હો.

ઉ.જબક—લો પ્હેતો બદક ગએ હો ગએ લડુ આપકા દિલને વિ-
સાલ દેખો ઔર પ્હે. હાલો કાલ દેખો.

ગાના.

ઓહો મન મોહેના તોરી ઝુમ ઝુમ ચાલ.
હાથોંમેં હય પયમાના મતવારી તોરી ચાલ
મદુવા ભરકે દેગઇ બજાતી ચલી તાલ.
મતવારે તેરે નયના ઔર ગોરે ગોરે ગાલ
તોરા બાલા જોબના, ઉમરીયા ચૌદા સાલ
મોરે દબરી ખાન તોરી તઓંદહય પખાલ
અહા મેરે તો દિલે; ઇસકુંપેકો સમાલ
અપની સુરત ભુલ ગએ રંડીપે ગિરી સાલ.

ખુશરૂ—હાં પ્હે હમારે ધોંકલ પહેલવાનકી તોંદ હય યારો ટીકી
ગોંદ હય પેટ અયસા ગોલકુકે બના બનાયા ઢોલ.

ધોંકલ— અબીયાલ.

જમાં બન્દ કર યહાં ન બાતે બના
જીયાદા ન અબ મર.ખરા પન જતા
જોદુ પીલતન જીસ્મકા કુછબીજોર.
તો દબકર ઘુપિક્ જાએ માનીંદ મોર

ઉ.જબક— પરપાની જીસકે પેટ હો ધોંકલ ન હિલ સકે,
તો ખુદ વોહ કયસે જોરપે ઉછલઉછલકે પલસકે.

ધોંકલ—દિખાઉં તુઝકો કે હમ મુઝમેં કિસ.કદર પાની.

ખુશરૂ શ.એર.

ધોંકલબી પહેલવાનોમે હોતે શુમાર હય.

ઉજબક— વોહ પહેલવાનોમેં તો બડે હોશીઆર હય

ધોંકલ—કછરેજીને પાઉં નિકલે અરે આવ મેરે ભોલે બાલે ગોદકે
પાલે ગુલરૂશીમ ખ્વાર મતવાલે જબતુ પાલનેમે ઝુલતાથા ઉસ
વ.ક્ત મેરે નામસે ચીન માચીન તક કાંપતાથા.

ખુશરૂ—બેશક બેશક અકસર ઔરતેં બહોત ડરતીથીં જીધર આપ
ગુ.જરનેથે પીછે શોર કરતેથે કે ભાગો બડ.પેટુ આયા બડ.
પેટુ આ.યા.

ધોંકલ— શાહેર

મેરે નામસે જાર હય જારે રૂસ,
હય તારાજ મંયને કીયા મુલ્કેસુસ

ગાના.

તુમ શેખીકે ડીંગ ન મારો અતોખે જંગીયા હો,
બાતોંકે બલીઆ, શેખીકે છલીયા મનકે જલીયા ભાવન હે;
દાંત નીખોએ ફોકટ માંઇ ભરમકા હે ખુલાવત હો,
ખોલું જો બતીયાં ફૂટત છતીયાં મુખસેકા હે કહાવત હો.

અશઆર.

ધોંકલ—બચ્ચા હય તો મંય ઇસ્કા તુઝે કયા જવાબ કું,
હો તેરા બાંપ તો અભી મંય ઉસસે કુછ કહું.
મત દિલ લગી જઇફાંસે કર બન્દ કર જબાં,
ગુલરૂ ન છોટે મુંહસે બડા બાત કર અયાં.

ગુલરૂ—કરતે હમેશા બાત હંય હે બારા ગાંઉંકી,
પરબારા ગજકી ભી નહીં કુવત હય પાઉંકી.

(આના ચોબદારકા.)

અબ હુશીયાર હો જાવ અય એહલેકાર,
કે તશરીફ લાતે શાહે જીવિકાર.
ખડે દસ્ત બસ્તા અબદસે રહો,
ન ગુફતાર દિગર તુમ હરગિજ કરો.

ધોંકલ—મુઝે દરબારમેં ઇસ તિફલને જિલ્લત દિલાઇ હય,
મેરી જીલ્લતકી સારી દાસ્તાં સબકો સુનાઇ હય.
ભુલાઉં મંય કિસી મોકેપે ઇસકી લનતરાનીકો,
મંય જબ ધોંકલ કરૂં બરબાદ ઇસકી જીન્દગાનીકો.

ગાના.

સભી—આમદકી બડી હય ધુમ અય શાહોંકે શાહ,
જહાંમેં ધુમધામ હય આજ સારી દુનિયા શાદમાન હય.
આજ સભી કરે નાં કરે તાજીમ અય સુલતાન અય સુલતાન,
જાનના ધુમધુમ મચી હય ખુશી ખુશી કરોન.
બીછાઓ આંખેં લુટાઓ અપની જાનેં
આએ આએ આએ સરપર સારી દુનિયાકે,

સલામી ગાવેં સલામી ગાવેં સદા ઇશરત ઝુમ.
જાનનાં ધુમ મચી હય .ખુશી કરોના.
(જહાંદારશાહકા આના.)

શમિશગરાં— ગાના

દાએમાં રહે કાયમ ય્હે સરદારી જાહાંદારી,
શાહાં હય સુલતાંકે દમસે સારે, સાયા ઉસપર રહે—
તેરારે તેરારે અયયારી.—
શાદમાં શાદમા હએ: સારી રિઆયા.
ય્હે તેરા હય પાયા હમતે કયા મુબારીક જમાના,
તુ સલામત હો શાહા તેરે સર સાલારી—
.ખુશીયાં હરદમ .ખલકંત પાવે તેરી દોલત તુઝકો સુહાવે
ચમન ચમન .અયશો .ખુશીકો .અયશો .ખુશીમેં બાદા કશીકો
બજમેં સુલય માની બજમેં શડી હો પય માને ગરદિશમેં ચરતે રહેં યું
તેરે .અદુ :સારે જલતે રહેંયું મુહ્મોકી હય ય્હે દુઆ—

જહાંદારશાહ—સુબહાનલ્લાહ કયા .ઉમ્દા ગાના હય. કયા .ખુબ
તરાના હય ગાના જાદુકા અસર રખતા હય ગાનેકા
અસર .ખુદાઇ દ.આ કરતા હય.

ગાના.

બાવે તેરા ભોર ભએ રાગ,
ગુનીઅન ગાવે, ગુની પયછાને—
રસ ભરીતાન મોહત નિત જાન,
ગાના ભેદ હરકો જાને—

અશઆર

દરબારી ૧.—શહનશાહકી ઉ.મ્ર હરદમ દરાજ,
કરે બોલ બાલા તેરાકાર સાજ.
જો બાકાયદા રાગહો આશકાર.
બંધા હો કહીં તાન ઓર લયકાવાર.
તો સબ મહીંજન છોડ કર કારોબાર,
પહોચતે સદા પરહંય બે ઇખ્તેયાર.
,, ૨.—હંસાંકા હય કયા તજરિા .હયવાનભી તો હંય ફિદા,
પથ્થર દરખ્ત અરજો સમા આનેકા હય સબમેં મજા.

જહાંદારશાહ— મુસદ્દસ.
જીહ રાગો રંગતો દરબારમે સબને કીયા,
પર યેહ ગુલરૂ કિસ લીએ .ખામોશ મુનક્કર હો ગયા;
ક્યા નહીં અય નવજવાં દિલમેં તેરે ઇસ્કા મના.

મુશરૂ—શાહકા ફરમાન દુરસ્તો બજા હય મુઝે ગાનેકાભી મ.જા હય, મગર જીયાદાતર.

મુસદ્દસ.
શૌક.હય દિલમેં મેરે ગુરઝ.ને સનાનો તીરકા,
મંય મ.જા રખતા હું શાહા જંગકી તકબીરકા.
સામને દલકે દિખાઉં મંય હુનર શમશીરકા,
દેખીએ મયદાનમેં મેરા ઘેરના તજવી.જકા.
ગુ.ર્જ મેરા ખાકે હોતા પીતનભી તંગ હય,
રાગ મેરા શોર હય ઔર રંગ મેરા જંગ હય.

ગાના.
હય ધ્યાનમેં ગ્યાનમેં શાનમેં જાનમેં
મેરા લડ.ના જાન સુલતાન, દેખશાહા.
મેરા સફે તોડ.ના મયદાનમે જાકે; કભી તો
આકે .અદુસે .જરા અડ.ના—
નાં દેખા .અદુસે મેરા ભિડના લગાઉં નય.જા
નિશાનું ભેજા નચાઉં તાતા થૈયા. આનકે ન જાએ
ભાગને ન પાએ જાન શાહા—
(દેહકાનીયોંકા અન્દરસે ફરીયાદ કરના.)

દહેકાની— શ.એર.
.હાકમકે દર આ લગે ફરીયાદ હએ ફરીયાદ હય,
સગરે ગામ ઉજડ. ભએ ફરીયાદ હય ફરીયાદ હય.

જહાંદારશાહ—યેહ કીસકી ફરીયાદ હય કિસપર બેદાદ હય. ક્યા શોર હય નોરા.જ હય, જાએ .ગોર હય. યેહે કિસપરે જુલ્મો .જોર હય. (આના ચોબદારકા)

ચોબદાર—અય સુલતાન ~~હક્ત કિબાર~~ શાહેનશાહે બહરોબર દસ્તે અબ્બરકે ચન્દ પેગમ્બર ઔર કિસાન ના આહોકુંઆં બેદાદએ નાલાં હય હુજુરકે .મ.હ.ર.

ઘાંકલ—અય પ્હે બલા બલાઈ રહેંસે આ૦ મનહુમ મુસારીકી ઉર.ઠ બાદેહવા હય સબકે સબ મુજરાઈ કહે સે આન.પડે. રાહમેં કહી દો ચારભી ન મરે.

જહાંદારશાહ—જલ્દ ઉનકો હાજીરે દરબાર કર (ચોપદારકા જાના શાહકા વજીરસે) મુશીર નવ.જર મંય નહીં ખયાલ કર સકતા. કે મેરી રૈયત અમ્બરકી નવ આબાદ રિઆયા મેરા અયસા ક્યા દુઃખ આયા જો મેરી ઇસ ખુશીમેં ફરીયાદકા શોર મચાયા. (આના કિસાનોંકા.)

દહેક.ાની ૧.—અયરામરામ મકદમજી જય હમકતે આએ.

„ ૨.—કાએકંડકો બગીચો જય છોટી હય રામ રામકા હરીયાઈ હય.

„ ૩.—ધરમ અરે ખામોસ ચું ડરતે હો. બાતસમ સ્હન મેલ અયસોહી હોત હય.

જહાંદારશાહ— શઅેર.

અય મેરે ભોલે ભાલે કિસાનો કરો બયાં,
ક્યા તુમપે જુલ્મો જોર હય આયે હો જો યહાં.

દહેક.ાની ૧—કા બાસસા સલામત જોએ હય જો ઉચે ટીલેપે કુકત હય.

„ ૨—અરે ચુપચાપ ટીલાપે કુકત નહી ઉચે ચબુતરા પર ફરમાવત હય.

નવ.જર— શઅેર.

બયા કર હાલ આગે આકે તુમ ન:સબમેં ખુદા હય.
તેરા પેશા હય ક્યા તુ કૌન હય ક્યા નામ તેરા હય.

દહેક.ાની—હજુર બાસસા હમરો નામ તો જાલમ હય. પર તુમ્હેં ખુદા બનાએ રાખે અમ્બરકે કિસાનોંમેં મકદમહું ગુડ.ડીયા કહલાવત હું હમરે ગામમાં એક હટો જંગલ ઢોર ઢુરકે ચારોતાએં એકલકકો છોટો હય. પાઈ જંગલમેં હમરો બખ હય. હજુર બાલક જાલક કટમ કબીલા રોતે હય રહત હંય. યામે મેવાદા દરખતભી બટાદો હંય. (રોતે હુવે) એક નઇ ગલાએ વાકો નાશ જાય આન લગી હય.

પીંકલ—ના અલ્લાહ યહે ક્યા આફત આઇ ઇન જંગલીયોને મા સુનાઇ દેખીએ ઉંટકિસકલ બયઠે.

હકેક.ાની—હજુર એક હટો જાતકે લખીકા કરોંશેં જનાવર ભોકે જાકા નાઉં ગુન હય. જો બાસનકો શાહ. ખાત હેં વાકે દાંત હાથી કેસે ઓર સરપર પહાડસો દિખાઇ દેત હય ચારોં આવરે હમારે જંગલમાં દર આએ પડે. હય. સગરો ખેતી ફલ મેવા ઉ.જાડ કે રહીયાંહમરો ઠોર ડંગર બી ફાડ. ખાવ રખ માનસકો ખાત હય. સગરે દેસમાં ભગદર પડ.ી હય. મલક ઉજાડ ભયો જાત હય.

પીંકલ—ઇનકા નાસ જાએ કમ્મ.ખ્ત જાનવરોંકા ઝપડ.ાબી દરબારમેં લાએ.

જહાંદારશાહ— શએર.

મેરે .ઓ હદમેં હો રિ.આયાકો .ગમ,
સિતમ હય સિતમ હય સિતમ હય સિતમ

મુસલ્લસ.

બસ સબ જાબ યહે દર્દે દુઃખ હોગયા
ન જબ તકકે સરસે ઇસે ખોએગા
યહે સુલતાંન આરામસે સોએગા.

હકેરાની— ગાના.

જીઓ અન દાતા હમરે જીઓ જીવન સુખ પાઓ–
મનકી આસા પાએ રહેરે દુખવા હમરો ખોઓ.
ગુન સદા હમ ગાએં તેરો સુખી સુખી સબ હોએં–
માલીક જુગ જુગ રાખીઓરે જે હમરો સરદાર.
નામ જગતમાં બાજીઓરે મીલે તુમ્હેં સંસાર–

જહાંદારશાહ– મુસદ્દસાત.

અચ્છા બહાદુરો મુઝે .કુવત તુમ્હીસે હય,
દરબારે શાહકી યહાં .જીનત તુમ્હીસે હયે.
હરલહ.જા મશાવિતરકી જુરૂરત તુમ્હીંસે હય,
ઇસ મુલ્કો માલકી.બી હિ.ફા.જત તુમ્હીસે હય.
ના.જાં હું તુમ દિલેરોંપે મુઝકો .ગુરૂર હય,
ખ.ખલુક.કો બલાસે બચાના .જુરૂર હય.

નવજ.૨—જુબયદા બખ્તો તાજ ય્હે તુ નેકનામ હો,
ઇકબાલ હમરિકાબ હો નુસરત મુદામ હો.
દુશમન જો તેરે મુલ્કકા આલમ તમામ હો,
ઔર સાથહી ઇસ દેવોંકાભી અજદહામ હો.
તેરે બહાદુરોંકા ય્હે અદનાસા કામ હો,
જો કામ ઇસ પલીદકા દમમેં તમામ હો.

ઘોંકલ—હુજુર ઇન જાનવરોંકી ક્યા ફિક્ર હય ઇન્કા ક્યા જીક્ર હય વોહ તો યુંહી બનોંમે ફિરા કરતે હય. જંગલોંમેં રહા કરતે હય આયે હય ચલે જાએંગે, ક્યા વોહ અપના ઘર બનાએંગે. ઇન્કા કોઇ મુકામ હય. ઔર કોઇ કયામ હય, ઇન્કા તો સહરાઇ નામ હય. ય્હે થોડોંને કિસાન નાદાન નાહક હયરાન પરિશાન હુવે દો ચાર ગાઉંકે કિસાન ઇખટ્ઠે હો જાતે તો ઉન્કો કાઠીયે હંકા દેતે યા ભગા. ઉન સબકો પકડતે રસ્સીયોંમેં જકડતે બાંધ લાતે તો યહાં સબ લાએ જાતે હુજુર દેખતેકે મંય કયસી તલવાર ચલાતા. સબકા ખુન બહાતા. એકેલા સબકા સર ઉડાતા.

જહાંદાર—નહીં ઇન્કા બન્દોબસ્ત જરૂર હય. મેરા ખયાલ બઇદો દુર હય. કે અગર વોહ સરહદી મુલ્ક વયરાન હોગા. તો હમારે જાની દુશમન શાહે ચીનકા પુરા અરમાન હોગા. ઇસપર કબ્જા કરેગા. ફિરફસાદ પડેગા.

અશઆર.

મેરે બહાદુરો વોહ જો રૂસ્તમથા નામદાર,
આરામ પાતે ઉસ્સેથે તુમ લયલો નહાર.
ગયા હય વોહ રૂખસત પે સુએ દયાર,
ય્હે તકલીફ હોગી તુમ્હેં એક બાર.

ખજાનચી એક તસ્તે જવાહિરાત એશ બહાસે ભરકર હાજીર કરે.

ઘોંકલ—(ખુદસે) ઇસ કમબખ્ત રૂસ્તમકોભી આજકલહી જાનાથા યહી રૂખસતકા જમાના થા. અગર અયસાહી જાનાથા. તો પંદરા રોજ ઠહેર જાનાથા. વોહ હોતા તો ય્હે બલા ઉસકે ગલે પડતી. ઉસકો પકડતી સર ચઢતી. (ખજાનચીકા તસ્ત લાના.)

જહાંદાર— **તહતુલ લફ્.જ.**

હંય જમ્મ, પહેલવાન યહાં પીરોજવાન, બડે જીન્કો હંય ગુમાન
જો હંય ખીંચતે કમાન.
જીનમેં યે આનબાન, જો હંય તાકએ નિશાન, વોહ હંય રૂસ્તમે
જ.માન દિખાએ બહાદુરી.

ગાના.

મોરે દિલાવરો સુનલો બતીયાં,
અયસે બનકે બયઠે જંગી મોરે મનકે દુલારે;
થલીઆં મોતીયાં ભરકે અંગના ધરકે, સબસે.
પુકારે છત બોલતહું, હએ દિલેકી ઇસીઆનકે બોલ ઉડે,
હમસે માંગકે લેવે દિખલાવે ધતીયાં.—
અયસો દિલાવર કોન હય લડાઇ પર જો જાવે,
નગરી નગરી અંધ્રા જાકે જો બહાદુરી દિખાવે.
કોન ગુનીબન મેરે લીએ જાનકો ખપાવે,
નયા રંગ મયકા દિખલાવે ધતીયાં—(સબકાસર ઝુકાના.)

તહતુલ લફ્.જ.

ખુરાફ—રહો સલામત હમેશા સરપર સદા હો યેકબાલ તેરા યા પર
તુમ્હારા ફરમાન સુનકે સરપર બહાદુરોને ઝુકા લીએ સર
મગર રહે બન્દા જનાંના બેફીકર, કરેગા કુરબાન સરકદમપર.

ગાના.

દીજે ર.જા મોહે કલ ન પડ.ત, મનમે બસત એહી ગુમાન
અબ ન સુરત જીયા ન કરત, જાનનકી લીનો મનમેં દાન.
સુનત રહે તોરારે કહા, દંગલ તેરા શેરોંસે ભરા,
અહોત ગિનત સુરોંમેં જાન, સબને મનમેં કિનો રહું ધ્યાન.
દાહાકી દયાસે રજા જો પાઉં જીયરા ચાહે અભી જાઉં,
જંગ બના જીઆ તિલમિલાત અંધ્રા જાતેકી રંગ દિખાઉં.
રક્ત જુનોંકા રનમેં બહાઉં ફતેહકી બાત આન સુનાઉં
મનકો ધીર ન આપે હમાર બસ રહી રહે ઉમગ જાન.

પીંકલ—(ખુદસે) ચલો રહે ખુબ ફંસા મય તો બચા.

નવ.જર— **મુસલ્લસાત.**

અય લખ્તે જાન તુ હય મિલા મુઝકો જાનસે,
મંય જો બલબ હુવા હુ તેરે ઇસ બયાનસે
બેટા રહે ક્યા સમઝકે નિકાલા જબાનસે

ખુશરૂ—ઇ.જ.જ.ત હય બાબાજાન સિંવા મુઝકો જાનસે
આયા હય ખુશ .ખુતન મંય શાહકે બયાનસે
હિમ્મતને હય ક.રાર કરાયા .જબાનસે

જહાંદર— અશ.આર
સમઝા મંય માલો.જરપે ફિદા તેરી જાન હય
ટુકડે.ંકા સોને ચાંદીકે તુઝકો ગુમાન હય.
કિસ બાતપે ઘુમંડ તુઝે નવ જવાન હય,
જો તુને જાન દેનેપે ખોલી .જબાન હય.

ખુશરૂ—.કુરબાન શાહકે હુ.કમપે યહે મેરી જાન હય,
હરગિજ ન માલો .જરપે ફિદા મેરી જાન હય.
.ખામોશ સુનકે .ગુમ જો યાં પીરો જવાન હય,
હિમ્મતને દિલકે જોશને ખોલી .જબાન હય.

જહાંદાર—આફરીં બાદે બરીં હિમ્મતે મરદાના તુ.

ગાના.

અયસો ગુન પાએ નિસદિન મુખપે અસર
તોરે પ્યારે નજર આએ—
માથે ચમકત નુસરત તોરે, જંગ બિના રયન
દીનાં તોહે ચયન ન આએ મરદી બરસ રહી.
તોરે જીયા બસ રહી બસ રહી અબી ઉત જાએ,
લલચાએ—

તહતુલ લફ્ઝ.

.ખુતનસે દુર હય અમ્બર, કડી હય મન્જીલે અકસર,
તુઝે દરકાર હય રહબર, લે અપને સાથ ધોંકલકો.

ધોંકલ—અરેરે યહે કયા કહા કિસે સાથ લીયા, મેરા નામ કયું લીયા

જહાંદાર—કે યહે વાકિ.ફ હય રાહોંસે, બચાએગા બલાઓંસે,
હય યહે ભી સુરમાઓંસે, લે અપને સાથ ધોંકલકો.

ધોંકલ—અય જહાંદારશાહ યહ ધોંકલ તાબે.અદાર હય, જાનેકો તૈયાર
હય જાનેસે કયા .ઇન્કાર હય મગર,

શઅેર.

સાથ ગુલરૂકે મેરે જાનેકી હાજત કયા હય,
રહબરીકે લીએ, ધોંકલકી .જરૂરત કયા હય.

ઝરિયાઝત કરતે કરતે તો ઇન્સાન સારી દુનિયામેં ફિરતા હય ખુદા તક પહોંચ જાતા હય.

જાફર— મુસલ્લસ.

સ.હરાએ .અમ્બરી નહીં કુછ અયસા દુર હય,
ઘોંકલકો સાથ હું ય્હે ભલા કબ .જુરૂર હય;
મેરી મદદપે વોહ મેરા રબ્બે .ગફુર હય.

જહાંદાર—નહીં ગુલરૂ ય્હે તેરા ગુમાન હય. ઇન્કે સાથ લેનેમેં તુઝે કયા નુક.સાન હય એકસે દો હોતે હંય. ચલ અબ હમ તુઝે રૂ.ખસત કરતે હંય.

સબ— ગાના.

શાદમાન જાવે શાદહો સદા, શાહીયાં કરેં જાવેં,
ફતા.હ પાકે આવેં હોવે સદા ફ.જલે .ખુદા હામી
તેરા સુબ્હો સમા હય ય્હે દુઆ જાજા.
અફ્સરી સરવરી શાહ રહેના દે ખુદા તુઝે તુ,
જહાં હો જવાં શાદમાં કભી ન રહેને પાએ દુખો.
ભરા વોહ ખુદા વોહ ખુદા હો, તેરા રહેતુમાં તુ,
સદા હય દુ.આ હય દુઆ મુદુઆ મુદુઆ દિલકા પા.
અબતુના ફતહ પા પાકે આ જા જા.—

બાબ પહેલા. પરદા દુસરા.

મુકદમકી ઝોંપડી.

(મુક.દમકી ઔરતકા ગાતે હુવે આના.)

ઔરત— ગાના.

ખેડેકી બ.સીયા તીરીયા હુ રસીયા સુખસે રહું મંય નગરીઆ—
અયસી શહરકી કુવડ હંય નારેં લાખ
રૂપૈયા બીગાડીઆ હીલકે તો પનીયા પીવન
નહીં જાઇએ, બયદી પસરકે સેજરીયા—
હમકું દોહા તનકી નારી સુમહાંઆ ચુની સુબીસે

ગુજરીઆ. પીસું પહાડ મંય કુદુરે છાતું ભર ભર
ઓ સારૂં ગગરીઆ—

મેરે અલ્લાહ કયસી ખ્વારી હય. તયને સારીયાં ઉમરીયાં એકતો બાલક ઘોડો હય. વોહભી ઇશ્વર શરીર અયસો ચંચલ અયસો રિજાલો. કમંઅકલ દિનરાત ખેલકુદકા ગ્યાન હય. બાકે નાતો કુછ કમાઇકો અરમાન હય, નાખેતી બાડીકો ધ્યાન હય. (આવાજ દેના) મુરાદ હો મુરાદ મુરાદરે.

મુરાદ—(અંદરસે) હોરી હોરીમાં આયો આયો તનકદેર દારી રહ આયો (આના મુરાદકા)

ઔરત—બેટા રહે ખેલકુદ છોડ જા કુછ કામ નાએ આએકો દેખતો નન્પે નન્તે બાલક તીન તીન પૈયાકી કમાઇ ધરત હંય.

મુરાદ—હા કમાઇ કમાઇ પર જીયા ચરાઇ હય. તોહે કયા ખબર હમ ધ્યાન રાખતે હય કે નાઇ રાખતે હય. આજ સકારેસે જાએ કદી તાએ એતી ઘાંસ કાટી હય. એતી ઘાંસ કાટી હય કે ઢેર લાગો હૈય. સાંઝે કો દિખાઉંગી કતે પૈયા લાત હું.

ઔરત—આજ તેંને ઘાંસ કાટી મોરે કમાવ બેટા તુ રોજ રોજ અયસી કમાઇ કરેગા તો મંય જલ્દીસે તેરા બ્યાહ કર લાઉંગી.

મુરાદ—મુરા બ્યાહ આહા આહા આહા મોરા બ્યાહ (હંસના)

[illegible]—બતા તો મુકતે પુલા બાંધે હય.

મુરાદ—અરી માં બહોત પુલા બાંધે હંય, બડે બડે દો બોઝ બનાએંગે એક મંય ધર લુંગા એક તુ હાટમેં બેચેંગે.

ઔરત—બલહારી બલહારી પરન્ત બતા તુ કહે હટે પુલા હંય.

મુરાદ—હાં ગિનતો જે કે નવ કે ઉપર પાંચ ધરે તો કિતે આએ હુવે.

ઔરત—નો પર પાંચ ધરે તો ચોદા ભએ

મુરાદ—ઔર ઇનમેં સાત ઘટાએ.

ઔરત—તો જી સાત રહે ગએ.

મુરાદ—નાંહી નાંહીં ઔર અબ ઉનપર આઠ ધરે તો.

ઔરત—પનરા ભએ.

મુરાદ—પન્દરા ભએ અચ્છા અબ મનમેં દોતો છોટે હંય. ઇન્હેં મત ગિનો ઔર ચાર ગોરધન કાટકે ઘર ગયો હય. ઔર તીન સાંઇકે હંય.

ઔરત—તો તુને કા કીયો હય. અરે દો છોટે ચાર ગોરધ કે તીન સાંઇકે જે તો પુલા તો નિકસ ગએ અબ પન્દરા મેસેનેઃ નિકસે તો છે પુરેતેરે રહે.

મુરાદ—(ધીમી અવાજ઼સે) નાઇ તો છે નાહીં વા મેં બી તીન ઢો રમસાકાકે બાવાકે હંય. (ખુશ હોકર) ઔર માં સકારી બનીયા આય રહા. દરસે મંયને પૈયાકે ગુડ઼ લેકે રહે ખાયો તો યું તીન પુરે વાકો ચલે જાએંગે.

ઔરત—તો તેરા ક્યા રહા. એકભી નહીં બચા. પાઇ પુરાપે સાચકો પૈયા લાયગા. પાઇ સાહબસે બોઝ બનાએગા. બારા બરસ દિલ્લીમેં રહે ઔર ભાડ઼ ઝોંકા. સારે દિન ઘાંસ કાટી સાંજકો હાથમેં તિનકાભી નહીં (અન્દરસે શોરો ગુલકી આવાજ઼ આના.)

લોગ—મારમાર રહે ગએ રહે ગએ દેખ જાને ન પાએં.

મુરાદ—અરે કૌન હય કૌન આયા કિસે માર.

ઔરત—અરે મુરાદ ભાગ. ફિર વોહ જંગલી જનાવર આગએ ભાગ ભાગ.

મુરાદ—હો હો તીન ચાર હય ભાગે જાતે હય. વોહ ગએ વોહ ગએ. (ખુશરૂકા તીરકમાન લીએ આના.)

ખુશરૂ— અબીયાત.

ક્યું ભાઇ કોઇ સુનતો ખબરકો નહીં આયા,
ઉન મુજી઼ચોંકે ગોલકો હય મંયને ભગાયા
સબ માર ચુકા ચારને પર મુઝકો થકાયા.
જ઼ખમી તો હય ઇન ચારોકોભી મંયને બનાયા.

મુરાદ—જી કા સાહબ કા બોલત હો તુમરી ફારસી મોરી ફમદમેં કાઇ આઈ જાનેકા ગીડ઼ગીડ઼ સુનાઇ.

ખુશરૂ—મીયાં લડ઼કે સુન એક બુરા જાનવર હોતા હય. જો આંદમી ઢોર ખેતી બાડ઼ી સબ ખા જાતા હય. ઉસકે બડે બડે દાંત હોતે હય.

મુરાદ—સાહ.બ સુનો વોહ જો પેડ; હયના ઇસકે ઇધરકો હોકર નિકલકર સામનેકી તરફ જાકર બા.જુ બા.જુ ચલો તો પીછે ફિરકર યું તુડ.કર .જરા ખડે. હોકે જો પુરબકી તરફ દેખો તો પરછમકે બાએં એક ખડા. હય. ઇસકે ઉપર દ-ખનકો મુહ કરકે પહાડ.કી તરફ સીધે ચલે જાવ બસ દો તીનતો દસમેં ભાગ ગએ હય. ચલો મંય બાતાતા હું.

ખુશરૂ—કયા ઉલ્લુકા પઠ્ઠા હય. કયા પતા બતાતા હય ઔર ફિર સાથહી ચલને કોભી મુસ્તે.એદ હય.

ઔરત—અરે કહાં મરનતાએં બલાકે મુંહમેં જાત હય લોટ ઇધર આ (આના ધોંકલકા.)

.ખુશરૂ—અહાં ધોંકલ પહેલવાન સાહબ આપ કહાંથે આપ તો અયસે માથસે ચમ્બત હુવે જયસે ગધેકે સરસેહીં.

ધોંકલ—ગુલર કુછ ન પુછ ભાગતે ભાગતે હય. ફુલ રહા હય. ધોંકલ અપને .હવાસ ભુલ રહા હય.

મુરાદ—આએ જે મોટલમીયાં કતેસે આએ અરી માં માં દેખતો સર તો દેખ જયસે નારીએલકા :ગોલા ઔર આંખેં જયસે દીવારમાં છેદ અહાહાહા નાક જયસે રોટીપર ભુના બયગન રખ્ખા હય ઔર તો.જર કયસે કુલી હય. જયસે ધીકા કુપ્પા.

ઔરત—અરે ચુપ ચુપ.

ખુશરૂ— ગાના.

કરી મદદ ન આનકે આપને, આજ અકેલા બનમેં
ફીરત ચુન ચુનકે સગરે મારે—
મગન મગન ડોરૂં જંગલમેં જંગ કીએ ભુન મારે,
મારે મારે, દીખાવ ધોંકલ તુમ મેરા સંગ યું, દેત સાથ.

ધોંકલ— મુસદ્દીસ.

લીયા હય માલો .જર મયને તલતુફ તુઝકો પાના હય,
તો ફિર કિસ વાસ્તે બહેરે મદદ ઉનકો બુલાના હય;
ઇસીમેં નામ હય તનહા જવાં મરદી દિખાના હય.

.ખુશરૂ— અશઆર.

રહે રાસ્ત હય .જરતો મંયને પાયા હય બે શુમાર.
પર સાથ મેરે તુભીતો આયા હય નામદાર.

દો ચાર ભુન મય લાતાહું મંય ઉન્કો ઘેર ઘાર
આએ જો તેરે સામને કરના તો ઉન્પે વાર.

ધોંકલ—પંચ રહતુમાં હું મુઝસે ન.રખ ઔર આરજુ,
મતકર મદદકે વાસ્તે કુછ મુઝસે ગુફતગુ.

મુરાદ—અજી હુ.જુર જે કુલો ફુલો કા કુદોલતનકી ગઠડી બાંધલી હય. કા છુપાવ હો બતાવ.

ઔરત—અરે તેરા નાસ જાએ તુનાઇ ચુગા કોઇ મુંહપે થાપડ મારેગા. દાંત નિકલ પડે ગે.

.ખુશરૂ—બસ તો ઠહેરો યહાં મંય આતા હું. તે.ગસે સબકા સર ઉ.ડાતા હું યેહે ભુન જાનવરોંકે દાંતકી નશાની હય. દરબારમેં જાકર દિખાની હય અબ આવકે જી.મ્મે ઇન્કી નિગેહબાની કરની .જુરૂરી હય.

ધોંકલ—હાં ઇન્કી નિગેહબાની મયને અપને જીમ્મે લી હય. ઇસમે કયા આનાકાની હય.

ખુશરૂ—હી.ફાજતપે કરો અચ્છા હોશીઆરહો. દાતોંસે .ખબરદાર રહો મય જાતા હું [જાતા]

ધોંકલ—હિફા.જત કરો ઠહેરે રહો કયા ઇસકે બાપકા નૌકરહું જો ઇસકા .હુકુમ સુનું યેહે ચાર દિનકા બચ્ચા ફતેહમન્દ હો ઔર ધોંકલ નામવર હોકર જીલ્લત પાએ ઇસસે બહેતર હય કે .જહર ખાએ ડુબ જાએ મરજાએ અબ મુના સિબ હય કે ઇસસે મિલ જાવ દુશમનીકી દોસ્ત રગે દોસ્તીમેં દિખાઉં ઇસકા લહુ પીઉં કભી ન છોડું (ખુશરૂકા ચન્દ દહે કાનીયોંકે હમરા આના.)

મુકદ.મ—અય બકતાપર પહેલવાન તેરા પ્રાંન થકાનસે હલકાન બચોહય. જાએ તાંએ હમ તેરે જીયા બહોતકો સામાન કીયો હય,

ધોંકલ—(.ખુદસે) યેહે .ખુશામદી કુત્તે કહાંસે નિકલ આએ.

ખુ.શરૂ— મુસદ્દસ.

મેરે મહેરબાનો નહીં યેહેભી કમ,
જો તુમ મુઝસે બરતે હો ઉલ્ફતકા દમ.
મીલેંગે ખુદા ચાહે ખુદા ચાહે ફિર તુમસે હમ.
મુઝે દો ર.જા બસ કરો અબ કરમ

મુસીબત તુમ્હારી કુછ દુર હય,
ખુતન પહોંચના મુઝકો મન્જુર હય.

મુકદ્દમ—હમારી ખુસીથી કે હમરે ગરીબ ગામમેં આપ નેકનામ ફિરમાસ મુકામ કરતે ઔર જો કુછ કામકાજ દાલદલીયો બન આતો હમ હાજર સુબ્હો શામ કરતે

ધોંકલ— ઔર જયસે મંયતો મરહી ગયા હું મુઝે કોઇ પુછતા નહીં કયા ઇન્હેં સુજતા નહીં.

ખુશરૂ— શએર.

મહેમાનીસે જો કરતા હું મંય ઇન્કાર અભી.
જલ્દ જાના હય મુઝે જાનેકો તૈયાર અભી

દહેકાની— ગાના.

ગો સંઇયાં બનાએરે નગરીયાં ગુન પાએ.
સાબાસ સાબાસ મોરે દિલાવર
સરસે ટાલી બલાએરે—

ખુશરૂ ઇન્સાંકો ઇન્સાં કાં હય દર્દ લાજીમ
હમ ઉસે હંય નિભાએરે.

દહેકાની સાબાસ સાબાસ હીમ્મત તોરી
દાતા રાખે બનાએરે—

ધોંકલ—ઔર શહદકે ઉપર મખ્ખી ઘુમી યહ કહાવત બનાવેવાલે કાભી સાબાસ.

મુકદ્દમ—અચ્છા હમારે ગાઉંકી થોડી અંગુરી સરાબ ઔર હિરનકી કબાબ હાજર હંય પીયો ખાઓ ઔર ચલે જાવ. (દહેકાનીયોંકા શરાબ દેકર ચલે જાના)

ધોંકલ—કયા કયા અબસે ખુશરૂકે આગે ઝુકાએ સર ઇન્હી સબકે સામનેતો ખડા મંયભી થા મગર મેરી તરફતો એકનેભી નહીંકી નજર.

ખુશરૂ—દોસ્ત ધોંકલ આપ જરા નોશ ફરમાવ ખાવ પીઓ ઔર ચલો.

ધોંકલ—હાં કબસે હોંટ ખુશ્ક હો રહે હંય જબાન પર કાંટે જમ રહે હંય [શરાબકા ગલાસ ભરકર] આજ પહેલુમેં આહે ના.કા નહી. અબકા પીના કુછ મજાહીં નહી અફસોસ ખુશરૂ

દુનિયામેં દો ચીજકા સાથ હય. અગર વ્હે સાથ હય
તો ખુશીકી બાત હય. ઇદકા દિનભી ગમકી રાત હય.

ખુશરૂ—નામદાર ધોકલ વોહ કૌનસી બાત હય જીસ્સે લુત્ફે હયાત હય.

ધોંકલ—હાં ઇસમેં એકતો હમારી પેશે નજર હય. ઔર દુસરીકા ખયાલ દિલપર હય.

ખુશરૂ—કયા શરાબ

ધોંકલ—જી જનાબ વ્હે શરાબ (મું હ ફેરકર) અબ લીયા કોઇ દમ જાતા હય.

ખુશરૂ—તો ઇસકા જોડ કબાબ હય વોહભી મૌજુદ હય.

ધોંકલ—વ્હે જોડતો ખરાબ હય. ઇસ્મે કયા લુત્ફે શબાબ હય ઇસ્સે તો ઇજતે નાબ હય.

ખુશરૂ—તો કબાબ કે સિવા ઔર કયા જનાબ હય.

ધોંકલ—નવજવાન શરાબતો આફતાબ હય ઔર વોહ દુસરી ચીજ માહતાબ હય મુંહફેરકર અબ રાહપર આતા હય.

ખુશરૂ—વ્હે કયા હિસાબો કિતાબ હય આફતાબકા જવાબ માહતાબ હય.

ધોંકલ શએર.

પહેલુમેં માહતાબ હો દોરે શરાબ હો
જબ દોનોં સામને હોં તો લુત્ફે શરાબ હો.

ખુશરૂ—તો જલ્દી બતાઇએ વોહ માહતાબ કયા હય જીસ્સે શરાબકા મજા હય.

અશઆર.

અય ગુલ એજાર ફુલકીસી તેરી શાન હય
ઇસ દર્દ દિલસે આજ વ્હે બોલી જબાન હય
મરજાયગા વોહ પેડજો પાની ન પાયગા,
બરબાદ નવજવાનીકો કરકે ન પાયગા.

ધોંકલ—ગુલરૂ મુઝે તેરી ઇસ નવ જવાની પર રહમ આતા હય કે તુ અયસા જવાન ઔર જવાનીકે લતફસે અન્જાન

ખુશરૂ— શએર.

અભી હંમ બચ્ચે શબાબો લુત્ફકે દિન આતે જાતે હંય,
જવાનીકી મજા કુછ કુછ અભી હમ પાતે જાતે હંય.

ધીંકલ—આપલા તાડ જયસા કદ લમ્બા હો ગયા ઔર અભી જવાનીકે દિન આએંગે અબ કોઇ દિનમેં બુઢાપે .ખાન મુંહ દિખાએંગે ફિર આપભી હમારી તરહ હો જાએંગે.

મુસદ્દસ.

દીવાના હોશ સીખ તેરા કયસા ધ્યાન હય,
ઔરતકો .જોર કરનેમેં મરદોંકા શાન હય.
દીલ દુસરી જુ અતાકા કભી તુજકો ધ્યાન હય
સરદારી જનપે પાસ તો તું પહેલવાન હય.
જગલ હય રહે મગર તેરી મરજી જો પાઉમંય
પરીયોંકા આજ ઇસજગેહ જમગટ દિખાઉં મંય

શાએર

યહે દસ્તેપુર ખતર હય કામ કયા યહાં ના.જનીનોંકા;
ત.અજ્જુબ હય કે જમઘટ ઇસ જગેહકો ના.જનીનોંકા
મંય સમઝા આપ શાયદ હસતે હો મુઝે છેડતે હો

ધીંકલ—નહીં હંસી નહીં ઇસ તલવારકી કસમ દિલલગી નહીં અગર બાવર ન હોતો ઉઠો અભી દેખલો મેરે સાથ ચલો જાનેકો તૈયાર હોના.

શાએર.

ઇસ મુલ્કસે ક.રીબહી. સર.હદે ચીન હય,
ગોયા વોહ રશ્કે બા.ગ જહાં સર.જમીન હય.

કુબ્ત.

એક ના.જની ના.જુક અદા સૌ ના.જનીં જસ્પર ફિદા,
મહેરો .હસીનો દિલરૂબા, .હુસ્ન ઉસકા શાને કિબ્રિયા.
.ખુશરંગ મુખડા ચાન્દસા ગુલ ગાલપર ગુલ ખા ગયા,
આંખે વોહ આહુ ફિત્ના.જા જુલ્ફેં સિયાહ કાલી બલા,
સીના .ગ.જબ ઉભરા હુવા જીસમે જવાનીકા મ.જા,
રફ્તાર વોહ ક.હરે .ખુદા હરગામ પર મ.હેશર બપા.
સદહા .ખવાસેં સાથ હય, હાથોંમેં ઉન્કે હાથ હંય,
કરતે મ.જા દિનરાત હંય, મોસમ હય ઉન્કે .અયશકા.

.ખુશરૂ—કયા યહે સચ્ચી ત.અરીફ હય બસ અબ મંય .જીયાદા નહીં સુન સકતા.

ગાના.

દેખો જાઉં સુંદર નાર બઇયાં, મેરા જીઅરા.

લલચઇયાં—

ચંદ્ર બદન સુન સુધ ન રહત હય.

જીઅરા કરત નહીં અબ સુખ એક પલ, ધુન

મન બસતન રૂકતકા હુકે બલ, ચમનમેં અબ

જાઇઆં—

ચમનમેં જાઉં દેખો પરીયોંકે ઉહાલાઉં,

નારી જો નિરાલી પાઉં, તુરત ફસાએ લાઉં.

મોરે મન અબ બઇયાં, ઉમંગ રંગકી દિખાએકે

રીઝાએ લાઉં જલ્દી મંય જાઉં જાઉં.

ઉન્હોકો બુલાએ લાઉં, શાહાકો નઝર દઇયાં—

ખુશરૂ—બસ અબ દેર ન કીજીએ દિલ બેકરાર હય, જલ્દ બતાકે વોહ કિધર સબઝા ઝાર હય.

ધોંકલ—ચલીએ ચલી વ્હે સામને રસ્તા હય, બન્દા બી આતા હય (જાનો ગુલરૂકા) અબ દેખો મેરી ૫૮ઙ ઇસકી સકીસ્ત હય. ફિલહાલ મેરે જીનેકા બન્દોબસ્ત હય. માઅલુમ હોગા કોન કોન ફસત હય. (જાના ધોંકલકા.)

બાબ પહેલા. પરદા તીસરા.

જશનગાહ.

(શહ.જાદી .હસીનાહ મ.એ દાયા બયઠે દિખાઈ દેના.
ગાના સહેલીયોંકા.)

સહેલીયાં—— ગાના.

મોહનીયાં સાહેસજીલી મેરી પ્યારી હએ,
જોહરા જમાલ——
હિલમિલ ગુધ્ધયાં હએ રંગ રચાતી
તુમ અપના મોહનીયાં દિખાઓ રંગ ગુલશનકી
લુટો બહાર——
ખીલખી કલીઆં હએ રંગ દિખાતી
તુમ પહેનો મોહનીયા પીન્હાંએ તુમ્હેં ચંપા
ચંબેલીકે હાર——

.હસીના——દેખો દાયા કયા કુદરતે .ખુદા હય યેહે જશનગાહભી .અજબ લુત્ફકી જાએ હય. હાલાંકે યેહે નાચો રંગ વતનમેંભી મયસ્સર હય મગર યહાંકા લુત્ફ મકાનસે કહીં બઢ કર.

દાયા——શહ.જાદી મેરી જાન તુમપર કુરબાન યહાં કીસી બહાર વ-વતનમેં કહાં યહાંકા લુત્ફ ઘરકે ચમનમેં કહાં યાં સબ્.જ .જાર હય. ફુલા ગુલ.જાર હય પ્યારી બહાર હય. સાદી દિનરાત હય ગુલ ખિલ ખિલાતે હય ખીલકર હંસાતે હય રંગ દિખાતે હંય. વહાંકી કયા બાત હય.

.હસીના——બલાકે શગુફા કુછ યાદ હય હમારે યહા રહેનેકી કિસક.દર મી.આદ હય.

શગુફા——મેરી જાન તુજ પર વારી ઔર હું તુમ્પર બલિહારી યહાંકે જશ્નકી મુદ્દત ગુ.જર ચુકી સારી; અબ સિર્ફ બાકી હય દોરો.જ ઔર પ્યારી.

.હસીના——હંય યેહે મહીના તમામ હો ચુકા યહાંકા પુરા કયામ હો ચુકા.

શએર.

.ખુદા ... મેં કબ નસીબ કરતા હય.
બરસમેં જીતા હય કૌન ઔર કૌન મરતા હય.

ગાના.

જએ સોકે શાદમાં: દિલ નિત રહત થાં: મદા,
ખાતા હય ન વતનમેં ચયન રહત તલમલા—
યહાં રહેને સેહેને ખેલનેકા નયાહી હય મંજા.
ગુલ.જારમેં રહે રહે સાથ સંગ ગમન હુએ ખિલા—
નયે રંગ રંગોંકે હંય હોસલે: જીયા ઉમગ દુબાલા
નહીં વતનમેં અયસા રંગ, અયસા વલવલા—

દાયા—પ્યારી શાહ.જાદી કયા યેહ દિન ફિર આનેવાલા નહીં ખુદા યેહ જશન ફિર દિખાનેવાલા નહીં ચાર દિન પીછે .ખુદા ચાહે તો ફિર રંગ હોગા. ફિર યહી જશ્ન યહી સાથ યહી સંગ હોગા.

.હસીના—શગુફા જા દેખ .ખાસા તૈયાર હુવા હો તો આરામ મ.હેલમેં દરતર .ખ્વાન લગા (જાના સબ સહેલીયોંકા આના .ખુશરૂકા તીરકમાન લીએ હુવે) હંય યેહ કૌન ?

.ખુશરૂ—હંય યેહ કહાં યેહ બા.ગ કિસ્કા .જનાંન .ખાના.

.હસીના—ઓ અજબ ગીરફતા તુ કૌન યહાં કયસે ચલા આયા.

.ખુશરૂ—એક પરીંદ જાનવરકા શિકાર યહાં મુઝે લાયા વોહ ઉડ.કર ઇધર આયા ઇસ લીયે મંયને ઇસ બા.ગમે. કદમ બ.ઢાયા.

.હસીના—કયા તું નહીં જાનતા કે યેહ બા.ગ કીસીકી મ.હલ સરાય હય.

.ખુશરૂ—આપભી કયા .અક.લ મન્દો ઇસ બાતકા પુછનાહી .કયા હય. અગર મંય જાનતા કુછ પયચાનતા તો કયસે આતા મંય મુસાફિર હું યહાંકે હાલાતસે કબ મા.હિર હું.

.હસીના—મા.અલુમ હુવા તુ અપની જાનસે બે.જાર હય.

.ખુશરૂ—કૌન મેરી જાનકા તલબગાર હય મેરે હાથમેં તલવાર હય

.હસીના—તુ .જોહાકશાહે ચીનસે નહીં .ખબરદાર હય.

.ખુશરૂ—કયા યેહ .જોહાકકા ગુલ.જાર હય તો .ખુદા મેરા મદદગાર હય.

હસીના— મુસલ્લસાત.

લુત્ફ ઉસ બા.ગમેં આનેકા દિખાતી હું તુઝે,
પાસબાનોસે ગિરફ્તાર કરાતી હું તુઝે;
સયદ કરના વ્હે નિડર હોકે બતાતીહું તુઝે.

.ખુશરૂ—મુઝ .ખસ્તદિલસે હોતી હો બે.જાર કિસ લીયે,
દરબાંસે કરતી હો ગિરફ્તાર કિસ લીયે;
બેશાયદા વ્હે કરતી હો તકરાર કિસ લીયે.

મંય ખુદ જાતાહું અપને આનેપર પચતાતાહું સોચાથા કે રસ્તેકા થકા હું જરા દેર ઇસ બાગમેં આરામ કરૂંગા શિકાર પેલુંગા .કુયામ કરૂંગા .ખબર કહીં ઔર આરામકી જા દેખલુંગા .ખતા મઆફ કરો શમશીરે .ગ.જબ ગિલાફ કરો.

હસીના—.ખતાતો પીછે દેખી જાયગી મગર વ્હે તો બતાવ કે

શ.એર.

.ગયરકે ઘરમેં નિડર હોકે વ્હે આના .કયાથા,
ઔરતોંકે તંઇ ખન્જરસે ડરાના કયાથા.

ખુશરૂ મુસલ્લસ

કયા જાન હયે મેરી કે જો .ખન્જર દિખાસકું
ઔર તુમકો તુમ્હારેહી ઘરમેં ડરાસકું.
અયસા કભી .ખયાલભી દિલમે ન લાસકું

આપને ઇસ વકત કુછ અયસાહી ફરમાયાથા જીસ્પર મુઝે તલવારકા ખયાલ આયાથા.

શએર.

વ્હે કામ મુઝસે જાનકે હરગિ.જ નહીં હુવા,
શરમીન્દા અપને આનેપે હું લીજીએ ચલા.

.હસીના—અપના નામ તો બતાવ કૌન હો કહાંસે આતેહો કહાંકા ધ્યાન હય. કહાં જાતે હો કિધર મકાન હય.

.ખુશરૂ— શએર.

.ખુતન મેરા વતન હય, વાંકા અદના પહેલેવાં હું મંય.
હંય .ખુશરૂ નામ ઔર નવ.જર ઘરાનેકા જવાહું મંય.

હસીના—અચ્છા અગર તુમ મુસાફિર હોવો.

અશઆર.

બયઠો આરામ કરો સબર કરો બરસરે આબ,
બેજદી જાએગી કુછ આપકી .ખાતિરભી ખરાબ;
હમ મુસાફિરકી મદારાત કીયા કરતે હંય,
ઉસકો આરામ બહર તોર દીયા કરતે હંય.

.ખુશરૂ—ફિર બન્દેકી મદારાત ક્યા જરૂર હય. બન્દા તો પુર .કુસુર હય.

.હસીના— મુસલ્લસ.

દુનિયામે મહેમાંકી તવા.જો .જરૂર હય,
.ખુદ મહેમાં નવા.જીસે રબ્બ .ગફુર હય.
આંખે ચુરાના .ખુલ્કો મુ.હ.જ.જીબસે દુર હય.

.ખુશરૂ.—જીતો મંય આપકે ઘરકા કોઇ મહેમાન નહીં.

.હસીના.— શએર.

હમભી તો હોશીઆર હંય અયસે કોઇ નાદાન નહીં,
ઘરમે તો આય હો ઔર કહેતેહો મહેમાન નહીં.

.ખુશરૂ—જો બે બુલાએ આય ક્યા વોહ મહેમાન કહેલાય.

.હસીના—આપહી કહો જો ઘરમે આય વોહ મહેમાન ન કહેલાય ઔર કોન ઠહેરાયા જાય.

.ખુશરૂ—વોહ તો મહેમાન ન કહેલાય.

.હસીના—અગર કોઇ અન્જાન ચલા આય તો ક્યા નિકાલા જાય મારા જાય નહીં અયસા નહીં હો સકતા.

ગાના.

તુમકો સમજકે મુસાફિર અન્જાન (એજી)
હમને સ.જાસે મુંહ મોડા.—તુમકો.
જુર્મ તુમ્હારે દિલસે ભુલાએ
બ.ખ્શી તુમ્હારી .ખતા ઔર છોડા—તુમકો.
ન કરો રંજ જરા ઠહેર રહો યહાં
હમારી ખુશીસે આજ રહો કોઇ દમ કરો કમ,
સફલ રાહકી સુનો નહીં .જ્યાદા ઠહેરના.—તુમકો.

.ખુશરૂ— ગાના.

આજ આપ બા.ગમે જો હમપર મહેરબાંની યું ફરમાતી હો,
આતાહું જરા ઘોડેકો બાંધું કરમ કરો .જરા જાનેદો.
પાઓ આપભી સદા આદમ્યાની, તરસ .ગરીબોંપે જો ખાવી હો

(જાના .ખુશરૂકા .હસીનાકા દેખતે રહેના. દાયાકા આના
ઔર .ખુશરૂકો દેખકર.)

દાયા—(ખુદસે) ઓહો યહે ક્યા કુછ હાલમેં કાલા ન.જર આતા હય. યહે કૌન બા.ગસે બાહેર જાતા હય. (.હસીનાકે ન.જદીક જાકર) ક્યું પ્યારી .હસીના મેરી ક્યું ચુપકી ખડી હો ક્યા આજ કીસી અપની સહેલીસે લ.ડીહો.

.હસીના— શાએર.

નહીં તો દાયા કીસીસે નહીં લ.ડીહું મંય,
બહાર દેખ રહી બહી બા.ગકી ખ.ડી હું મંય.

દાયા—કુછ શરમાઇ હુઇ હો લહેજાઇ હુઇ હો દિલ દિલમેં મુસ્કરાતી હો હોંટોંમેં હંસી દબાતી હો મંય સદકે મંય બલીહારી મેરી જાન વારી ચહેરા દમ બદમ રંગ બદલાતા હય. ઇસ લીયે મેરા જીભી મચલતા હય. મગર મંય અપની .જબાન રોકતી હું તુમ્હીકો ટોકતીહું.

.હસીના— શાએર.

નહીં તો દાયા નઇ બાત આજ કોઇ નહીં,
બસ ઇતની બાત હય કે આજ શબકો સોઇ નહીં.

દાયા—હાં યહે તો જાના નીંદકા બહાના મંયને માના, મગર અબ સાફ બતાવ ન છીપાવ ન શરમાવ .ખોફન ખાવ.

.હસીના— મુસદસ.

ભલા વોહ બાત ક્યા શરમાનેકી ઔર ખોફ ખાનેકી,
મેરી તુમ મહેરબાંહો બાત ક્યા તુમસે છુપાનેકી.
મુસાફિર એક યહાં આયા કશીશસે આબો દાનેકી,
ઇજા.જતદી ઉસે મંયને યહાં આરામ પાનેકી.
ગયા બાહિર વોહ ઘોડા .બાંધને અપની સવારીકા,
વોહ થા અન્જાન .ખુદ ક.ાયલ હુવા ત.કસીર હારીકા

દાયા—પ્યારી જાહ.જાદી.

શા.એર.

યેહ બા.જીમ થા તુમ્હેં ફૌરન સિપાહીકો બુલાનાથા,
ગિરફતાર ઉસ્કો કરનાથા .કયદ ઉસ્કા ઠીકાનાથા.

.હસીના—પહેલે તો મંયનેભી યેહ ચાહા.

દાયા—મગર ફિર કુછ ઔર સોચી.

હસીના—ફિર મુઝે .ખયાલ આયાકે,

શાએર.

કિસી મુસાફિર બીચારેપે સિતમ કયા કીજે,
બે ગુનાહોંપે ભલા તે.ગે અલમ કયા કીજે.

દાયા—શાબાશ લ.ડકી .ખુબ મુઝે બાતોંમેં ઉડાયા જીસ બાતકી અસર નથી ઉસે બનાયા ઔર જો કહેનેકીથી ઉસે છુપાયા.

.હસીના—કયા કયું તુમ બાર બાર પુછતી હો (હંસકર) બસ ઔર કોઈ બાત નહીંથી.

દાયા—કહો કહો મત છુપાવ બેટી અયસા નહો જો નાદાનીસે કોઇ બુરી ભલી બાત કર બયઠો ફિર લયનેકે દયને પડે.

.હસીના—અબ મેરી પ્યારી દાયા બેશક યેહ .હાલ મંયને તુમસે છુપાયા મગર.

મુસદ્દસ.

અબ મહેરબાન માસેભી મુઝ સિવાહો તુમ,
હરદમ મેરી શરીકહો સાથી સદા હો તુમ;
મહરમ હો રા.જદારહો ઔર રહનુમા હો તુમ.

દાયા—મંય નિસાર મંય કુરબાન સુનું તો સહી કયા બાત હય.

.હસીના— ગાના.

મહેરબાંન જાન ભઈ બઓરાની સુખબુધ હય બીસરી,
ચયન નહીં જીકો બિન જાના મીલે.
બસ તરસીઆ છબ પ્યારી મનરી—મહેરબાન.
બસા જીયરા રસીયા મન મોહન:લાગીરે મોરે બરછી,
નયનાકી વાર ચુકી સબ તન મન ઉનપર.
જોન જાવત ઉન બીનરે હમરી.—મહેરબાન.

દાયા—ચુપ ચુપ,

મુસલ્લસ.

બાવની .હસીના .ખામોશ .ખામોશ.
હર અયસે સખુન દિલસે ફરામોશ;
પડે. ઇસ ઇ.શ્કકી સુરતપે પાપોશ.

નીગોડે. ઇસ મુવે દીવાના પનકા નામ ઇશ્ક. રખ્ખા હય. .ખાક પડે. ઇસપર બસ કુછ .હાસિલ નહોગા. આબરૂ જાયગી, રૂસવાઈ હાથ આયગી.

.હસીના— **મુરબ્બ.આ.**

અબ તો રહે મેરી જાનભી જાએતો .ગમ નહીં.
ઉલફતકા જામ તલ.ખ હય તો ઇસમે સમ નહીં.
એ આબરૂએ .ઇશ્કકે .ઇ.જ્જ.તસે કમ નહીં;
.ઇ.જ્જ.તકે વાસ્તે ઉસે છોડે. વોહ હમ નહીં.

દાયા—શહ.જાદી અગર તેરા બાપ સુન પાય તો કયા આફત આય રહે જાન રહે યા જાય પ્યારી બહેતર હય જો તું બા.જ આય.

.હસીના—મા બાપસે છુપાના કયા દુસવાર હય બસ:તેરી મદદ દરકાર હય. ઇસ બાતમેં તુહી મેરી .ગમ.ખાર હય. તુ હમેશાંસે મેરે દિલકે સાથ હય અબ મેરી લાજ તેરે હાથ હય.

દાયા—બોલી શાહ.જાદી બાવલોં જૈસી બાતે ન કરો હોશ પકડો. મેંય તેરી તાબેદાર હું મગર સમઝાતી બાર બાર હું ઔર વોહ મુવા હય કૌન જો બા.ગમેં ચલા આયા ઉસે કોસીને ન રોકા ન ટોકા.

.હસીના— **મુસલ્લસ.**

નહીં વોહ કોઇ અયસા વયસા જવાં;
વો નવ.જ઼ર શરાનેકા હય પહેલવાં;
હય નામ જિસકા ખુરશીદ ખુતન હય મકાં.

દાયા—હાં ખુતનકા ખાન અસદખાંકી અવલાદ વોહ તો દુશમને જાન હય. તેરા કિધર ધ્યાન હય દુશમનસે તુઝે મુહબ્બતકા ગુમાન હય.

.હસીના—પ્યારી દાયા કયા કભી લોગ દુશમન હોતે હંય સભી બદ.જન હોતે હંય.

ગાના.

ગ્યાન ધ્યાન બસત રહી અબતો મનમેં ઠાન લઇ,
જીયાકો બેબી જાન બીલા હય, મનકી આશા પાસે રહી;
ખુશરૂકો લેજાતું સંગ વતન મગન રહું અપને ચમન.
હોવે ચમનમેં ઉસસે લગન જીયાકે જાવે રન્જો મહન.
બતીઆં કરકે જીયા લો બાઉં, અપના પીઆ મંય વાકો બનાઉં.
આહહો શાદ દિલકા હાલ મનમેં સોચ કરત રહી.—ગ્યાન.

દાયા— ગાના.

જાનો ન પ્યારી તુમ નાદાન ચીનમેં તોરી હુઇ હંસી અય સુંદરીયા જાન
દેખ તેરા પગારા બદ ખાદિયે નામ તિહારા;
અયસે હુવે ફિર નિસ્તારા મતકર ઇસે ધ્યાન.

હસીના—પ્યારી દાયા અબતો મેરાજી ઉસપર આયા અબ મુઝપર
કરમ ફરમાવ કદમ બઢાવ આખિર જાવ બહોત દર
હુઇ દેખોતો સહી કહીં ચલા તો નહીં ગયા કીસીસે
ખૌફ ખાતો નહી ગયા.

દાયા—તુમ અપની નાદાનીસે આજ નહીં આતી હો વોહ બાત
કહી જાતી હો જીસમેં બદનામી હય. જીસકા અન્જામ
બદનમી હય.

હસીના— મુસદસ.

નાકસેહકી પન્દસે યહે મુહબ્બત ન હોગી કમ,
બલ્કે યહે ઇસસે ઔર સિવા હોગી દમબદમ.
મંય મીન્નતસે યહે કહેતી હું જા અબ બઢા કદમ,
મીઠી જબાંસે બોલીયો તુઝકો મેરી કસમ.
મંય સદકે બાતોંમેં તું જરા લગાના ઉસે.
અચ્છી મેરી ખિલાઇ બુલાલા જરા ઉસે.

દાયા—ખયર બે સબ્ર નહો હવાસ ન ખો તુમ અંદર જાવ મંય
ઉસે બુલાતી હું ઔર કીસી મોકેસે ઇસકા સિલસિલા
ઉઠાતીહું.

હસીના—અચ્છા મંય જાતીહું મગર અચ્છી દાયા દેખના તુમ
ઉસે બુલાના બિઠાના અયસા કામ કરના બસ બા-
તોમે રામ કરના. (જાના હસીનાકા દાયાકા ત.અ-
જ્જુબ હોના)

દાયા—સચ હય.

મુસદ્દસ.

કમ.જોરકો ચ્હે ઇશ્ક .જબરૂ દસ્ત બનાએ,
ઔર ગુંગોકો ચ્હે દુનિયા મોહબ્બતકી સીખાએ.
ઉલ્ફત વોહ કરીશ્મા હયકે રોતોંકો હંસાએ,
બુ.જદિલકો દિલાવર કરે શેરોંસે લ.ડાએ.
અંધોકે હય ઇસ .ઇશ્કને મનજીલપે લગાયા;
ઔર અચ્છે ન.જર બા.જોકો હંય કોર બનાયા.

(.ખુશરૂકા આના દાયાકો તનહા બા.ગમેં દેખ ત.અજ્જુબ હોના.)

.ખુશરૂ—હંય વોહ માહરૂ કિધર નિકલ ગઇ ક્યા ઉસ્કી અયસી સુરત બદલ ગઇ ચ્હે કોઇ તિલીસમાત હય ક્યા બાત હય.

દાયા—ઓહો મંય અભી જીનકા .જીક્ર સુન રહીથી વોહ આપહી હય આઇએ આઇએ તશરીફ લાઇએ.

.ખુશરૂ—મંય પહેલે યહાં આયા તો સિવાય શાહ.જાદીકે કોઇ ન.જર નહીં આયા મગર અબ તુમ્હે પાયા તુમ કોન હો યહાં ક્યું ખ.ડીહો.

દાયા—મંય .હસીના શાહ.જાદીકી કહેલાઇ હું યહાં એક કામસે આઇ હું.

મુસદ્દસ.

શાહ.જાદી આજ ખાતીથી જબ બા.ગકી હવા
કહેતીથી આજ તા.જા યહાં આઇ હય હવા.
ન.જ.જારા વાં ચમનકા કુછ અયસા અસર હુવા,
હંસતેહી હંસતે ઉન્કો તો સકતાહી હોગયા.
આહીથી સયરકે લીયે પ.જ મુરદા હો ગઇ,
અફસોસ દિલસી ચીજ વોહ ગુલશનમેં ખોગઇ.

ખુશરૂ—તુમ્હારા ફરમાન દુરૂસ્તો બજા હય મુઝ બા.મ.રી અયસી હિ.જા હય મુજપર ભી યહી .હાદિસા ગુ.જરા હય દુરસે જબ ચ્હે બા.ગ ન.જર આયા તો જીભર આયા કદમ રખતેહી સબ્રોહોશ .ફરામોશ હો ગયા મેરા બાગભી ખો ગયા.

દાયા—અજી વાહ.

ગાના.

જાઓ જાઓ સાવરીયા મુખ બનાવાઓ,
આએ ભલે ચોરી લગાઇ હમે .ખુબરા.હત પાઇ.
દિમમેં તો શરમાઓ—જાઓ જાઓ.
ચમન ચમન ફુલન બતલાએ ખુરા તુમ
સબકો બતાએ, નરગીસ ખીલી દિખલાએ;
બનીયાં ના ભલાએ બનાએ.—જાઓ૦
તુમ તો ચોર સબ્હીકો બોલન લાગે, સમઝે,
જનાબ એ બાત કહી હમપર, એજી હમે .ગમ કયા;
હએ હમતો હએ ચેરીઆં શાહ.જાદીકો જાને,
સબએ સુનાઓ—જાઓ જાઓ.

.ખુશરૂ—ક્હે તુમ્હારા .ખયાલ હય.

મુરબ્બા.

ન મુઝે તુમસે .ગરજ ઔર ન શાહ.જાદીસે કામ.
મુઝકો તો લેના હય ઇસ [illegible] થોડા આરામ.
તુમને બો જાનેકા કુછ મુઝમે નિકાલાથા કલામ.
[illegible] દિખલા દિયા [illegible] તુમ્હેં [illegible] તમામ.

હાથા—ઓહો .ગ.જબકે હોશીયાર હો [illegible] પુરે ઐસારકો ક્હે તરશરી તુમ્હારાહી વ.જબ.મે આઇ હય. યાકીસી ઔરતેમી પાઇ હય.

.ખુશરૂ—તુમ્હ [illegible] .કદર [illegible] તે [illegible] ફરમાઇ હએ [illegible] ક્યા [illegible] ઔર કહા [illegible] હય.

હાથા—મગર શા.હ.જાદીકે [illegible] હીલી [illegible] ઔર કોઇ કહીં તુમ્હારે હાથ આયે.

શા.એર.

તો પાતો [illegible] કદર દૌલત કે માલામાલ હો જાતો,
ન લે ફીર નામ [illegible] કે કોઇ [illegible] જાતો

.ખુશરૂ—[illegible] મુઝે [illegible] પટકેશ [illegible] ઠીક બતો હય તલાશતોયા જાયગા અગર કહીં શાહ.જાદીકા માલમી હાથ આએગા ક્યા મુ.જાયકા હય ઉઠાયા જાયગા મગલ હય અવ્વલ .ખ્વેશ બાદહુ દરવેશ (.હસીના મઓ સહેલીયોંકે શરાબ લીએ હુવે આના.)

હસીના—(ખુશરૂસે) નહીં નહીં ખબર બયઠો.

ખુશરૂ—વોહ જગેહ મેરે મરતબેસે જ્યાદા હય મુઝે યહાંહી બય-ઠના જેબા હય.

હાથા— શાએર.

રૂત્બેમેં તુમબી કમ નહીં શાહોંકી શાનસે,
હમ જાનતે હંય તુમહો બડે ખાનદાનસે.

(ખુશરૂકા પલંગ પર બયઠના ઔર બાહય શરાબકા દૌર ચલના)

હસીના—સહેલીયો જલ્દી કામ કરો ઇન્કે વાસ્તે ખાનેકા ઇન્તેજામ કરો. (જાના સહેલીયોંકા)

ખુશરૂ મુસલ્લસ.

ખુદાનેકી હય કુછ લજ્જત અજબ ઇસ લાલ પાનીમે,
કે લુત્ફ અયસા નહીં હરગિજ હયાતે જાવેદાનીમેં;
મજાહય જીન્દગાનીકા શરાબેં અરગવાનીમેં.

હસીના— ગાના.

મોરે મન હરી પીઓ મદવા, ખુશી ખુશી પીઓ ભરો મનવા
નાથાના જરા જીઆમેં સાહેબ કાબીં ચીનતા મોરે-
હાંજી નાહિં કરો ઇસસે તકલ્લુફ પીઓ ખુશી ખુશીસે
માનો મેરા તુમ કહેના, તુમકો હે યહાં રહેનાં
પીઓ તુમજી ભરભરકે, મહેમાન હો મેરે ઘરકે
કરો પુરી જરા જીઆકી તુમ હમરી આશા. મોરે૦

ખુશરૂ—આપકી મહેરબાની હય જો અયસી ખાતાર કી મેહમાન હય. (અપનેજીસે કહેતા હય) અચ્છી ઘડીસે મેં શીકાર કે વાસ્તે ગુલજારકી તરફ આયા જહાં નશાના તીર બહદફ પાયા.

હસીના—પાયા! કયા પાયા? કહીં ગુમ હુઈ ચીજકા પતા હાથ પાયા.

ખુશરૂ—જી હાં.

હસીના—સચ કહીં વોહ હમારા દીલ મીલા

ખુશરૂ—દેખીએ આંખતો મિલી હય ખુદા કાદિર હય બી મિલ જાયગા.

હસીના—તો કયા મંય અપને દિલકી મુરાદ પાઉંગી ઇસ ગુમે

.ખુશરૂ—જબ દિલ પાવગીતો દિલકી મુરાદ પાવગી મગર ય્હે તો બતાવ કે પાને વાલેકો કયા દિલવાવગી કુછ ઉસપર કરમ ફરમાવગી યા દિલ લેકે ખુત્તા દોગી બાલા બતાવગી.

.હસીના—ના ખુશ ન જાયગા, જો કોઇ યહાંપે આયગા. ઢુંઢને વાલેકો ઇનઆમ દીયા જાયગા. હાં મગર ચોર .જરૂર ઉસકી સ.જા પાયગા મુઝકો તો ઉસ ચોર સર.જોરકી તલાશ હય.

.ખુશરૂ—તો ફિર ઉસકી કયા દિલમેં .ખરાશ હય ચોરકાંતો રા.જ-ફાશ હય ઉસકો પહેચાનના કયાં દુર હય મસલ મશહુર હય. ચોરકી દ.ઢીમેં તિનકા.

.હસીના—ય્હે દુરૂસ્ત હય.

મુસલ્લસ.

જો ચોર દિલકા હય અબ ઉસે જાન લીયા હય,
ખુબ અચ્છી તરહ ચોરકો પયચાન લીયા હય.
પર રોક હયાને મેરા દામાન લીયા હય.

.ખુશરૂ—અજી ચોરકી ગિરફતારીમે હયા ન ફરમાવ કયું શરમાવ અગર તુમસે ન હો સકે તો મુઝે બતાવ અભી બાંધલાઉં ચોરીકા મજા ચખાઉં.

.હસીના—હાં યેહી બાત હય.

.ખુશરૂ—હમારા .કોલ .જબાનકે સાથ ઔર .જબાનકા યે.કરાર જાન કે સાથ હય.

.હસીના—શરમાવગેતો નહીં ચોર કે બતાનેમેં ઘબરાવગેતો નહીં

ખુ૦—હમ શરમાતે હંય કહીં મઈ ઘબરાતે હંય કહીં

.હસીના—(ખુશરૂકા હાથ પક.ડકર) તો મેરે ચોર તુમ હો

.ખુશરૂ—હંય ય્હે કયા ફરમાયા કિસે ચોર બનાયા અચ્છા મહેમાન બનાયા ઘરમેં બુલાકે ઇલ.જામ લગાયા.

.હસીના રૂબાઈ

તીરછી ન.જરોંસે દિલ ચુરાને વાલે,
સચ્ચે .કરારકે ઉ.ડવાને વાલે;
દસ્તોંપે નિસાર હો .હસીના તેરે,
ઇસ પ્યારીસી શકલ બનાને વાલે.

શ.એર.

પ્યારે તુમ્હારે તિરછી ન.જર કામ કર ગઈ
મંય કયા કહું કે દેખતેહી તુમપે મરગઇ

.ખુશરૂ—અબ જો તુમને અપની મુહબ્બત જતાઇ તો મેરી જબા
નભી ખુલવાઇ આર યેહ બાત મેરેભી લબપર આઈ.

મુરબ્બા.

ઈન સરમગીં આંખોકો મંય જાદુ ભરા કહું,
જો રંગ કારે દરિયા અસર કહેરબા કહું;
બરકી કશીશસેભી ઇસે બશક સિવા કહું,
ખીંચા મેરા નિગાહસે દિલ હાય કયા કહું.

.હસીના—પ્યારે ખુશરૂ.

શ.એર.

યેહ મેરી સચ્ચી મુહબ્બતકા અસર હય,
જો તુમ્હારે દિલમેંભી ઉલ્ફતકા ગુ.જર હય

ગાના.

છલબલ રસીઅલ બસત મોરી જાન,
તોહે સાજન બનાઉં અબ મોહે આપે ધ્યાન—છલબલ
મીઠે બોલ આર મદ ભરે નયના
સરતાજ ધરત તોરા મુખડા સુજાન. છલબલ૦

.ખુશરૂ— મુસલ્લસ

સૈયાદ બનકે આયથે યા સયદ હો ગએ
આએથે .કયદ કરને ખુદહી કયદ હો ગએ
ફન્દે મેરેહી મેરે લીયે કયદ હો ગએ

.હસીના—પ્યારે .ખુશરૂ મેરે ઇસ જરન ગાહમેં રહેનેકા એક મ-
હીના મુકરરર થા સો વોહ પુરા હો ચુકા હયે અબ વત-
નકી તરફ ચલનેકા ઇરાદા હય

શએર

કર કુંચ અબ વતનકો મેરે સાથ .ગુલ.એ.જાર
વહાં શાદી કરકે ઉમ્ર સદા અયશમેં ગુ.જાર

.ખુશરૂ—પ્યારી હસીના તુ બડી. નાદાન હય મા.અલુમ હોતા હય
જમાનેકી ચાલસે અન્જાન હય તેરા બાપ હમારી જાનકા

બલ્કે .ખાન્દાનકા દુશ્મન હય. આજસે નહીં બુજુર્ગોંસે
અનબન હય

ગાના.

નહી અન્જાન કોઇ હમ સુંદર સમઝ જરાજનીયા
મુખ ચન્દર નહીં અન્જાન૦
લગન કરે તુમ સંગ ઓર ફિર હમ,
જાલાગે બયરીકે મન્દર—નહી અન્જાન
ઉતહર જાએં છાએ રમે દુશ્મન ફિર કયું કર
જાએં હમ બાસન ભુલો નહીં સમઝો મન અંદર.

મુરબ્બા.

કુછ .ગમ નહીં હય સબસે જુદા મેરા બા.ગ હય,
મુશ્કિલ વહાં હવાકો લગાના સુરા.ગ હય;
સામાને .અયશ સબ હય બહોત અન્ફ્રાગ હય,
ચલ ઇસ મ.હલ્લકા મેરે તુઈ એક ચીરાગ હય.

.ખુશરૂ— મુસલ્લસ,

પ્યારી વતનકે ચલનેકી ગર તેરે મનમેં હય,
તું મેરે સાથ ચલ મેરા મસ્કન .ખુતનમેં હય;
આશાયસ હર તરફ તુઝે મેરે વતનમેં હય.

.હસીના—.ખયર અગર તુમ્હારી મરજી નહીં તો હમ કુછ રો.જ
ઔર યહાં .કયામ કરેંગે. યહીં લુત્ફે સુબ્હો શામ કરેંગે
(ગુલાબિયાં દેખકર) હંય ગુલાબીયાં .ખાલી હોગઇ
અચ્છા ઔર શરાબ આતી હય. (.ખુદસે) યેહે ન યું
જાયગા શરાબમેં બેહુશી માલાઉં ઔર ઇસે પિલાઉં
જબ ચીનકો લેજાઉં (હસીનાકા જાના.)

ખુશરૂ— શએર.

સાંપકે મુંહમે જો દું હાથ તો નાદાન કહીં,
ચીનકો ચલું ઉસ્કે સાથ તો નાદાન નહીં.

ગાના.

મોરે મન ધુન બસ રહી ધ્યાન ગાત,
મતવારી અનારી હય એ નારી દેખો બાલી બાલી;
પ્યારી દુલારી કયસી કીની બાત—મોરે મન૦

રહત રહત જીયામેં મોરે આએ, બસી મોરે મનમે.
એ નારી, હય પ્યારી ભોલી ભાલી ભોલી ભાલી;
મન લીઓ લુભાએ, રાખુ હમદમ કરકર ધતીએન,
મન બહેલાઉ પલ પલ બતીઅન હીલમીલ,
હીલમીલ ફીર ઘર ગલીઅન ધીરજસે મંય કામ;
બનાઉં પ્યારી બીના કભી ચયન ન પાઉં,
આપને વતનકો લે ચલું સાથ—મોરે મન૦

(હસીનાકા મએ સાહેલીયોંકે શરાબ લીયે હુવે આના)

હસીના— શએર.

પીલાઓ દાયા અમ્માં આજ તુમ ભર ભરકે પયમાના,
તમના હય મેરે દિલકી બનો તુમ પીર મયખાના.

(હસીના ઔર ખુશરૂકા શરાબ પીના-સહેલીયોંકા ગાના.)

દાયા— ગાના.

આજ ચમનમે હો મીલે તુમ ગુલરૂ ગુલફામ,
પિલવાતી હું મએ સદા મદુઆ ભરભર જામ.

ખુશરૂ—ભરકે જો જામ દીયા તુમનેજી મુઝે પીયું મંય પયમાના,
શાદ રહે આબાદી પાવે જગમે સદા એહ મયખાના.

હસીના—કે પ્યારેજી શાદ રહો પીયો ખુબ નહીં કુછ ગમ ફરમાના.

ખુશરૂ—શહજાદીકો મુબારીક હો સદા ખુશીઓંકા પાના.

સહેલીયાં—ઔર તુમ્હેંભી હો મુબારક સવરીઆ
હમારી નગરીઆ મુબારક સંવરીઆ
ખુલખુલો ગુલ શાદહોરે રહે સદા સંગાથ
ઉલફતસે મલે બૈયાં ડાલે હાથોમેહો હાથ.

હસીના—જહાં હમારા ચાહે જીરે વહાં તુમ્હેં લેજાવે
મીલ મીલ બયઠે સાજનારે હમ તુમ મસરત પાએં.
લાઓં નહી દિલમેં તુન જાની આને કુછ ખલલ જાની
પીઓ ખુશી ઉલ્ફતકી દારૂ ઔર દેખો તુમ હેલમેલ.

ખુશરૂ—અહા ઇસકી લીજ્જત કુછ અજબ દિલ પસંદ હય ક્યા
યેહે ચીનકી અંગુરી શરાબ હય.

હસીના—જી જનાબ યેહે ચીનકી અંગુરી શરાબ હયં ક્યા ખુબ
ખરાબ હય.

ખુશરૂ—નહીં બહોત નાયાબ હય તો ક્યા ચીનકી ઓરતોંકી તરહ ચીનકે અંગુર બી નાયાબ હોતે હંય.

હસીના—જી નહીં ચીનકે અંગુર તો ખટે હોતે હંય.

ખુશરૂ—ક્યા ખટે ઇસ દુસરે જામને તો મુઝે ફલકપર પહોંચા દીયા યેહ શરાબ બહોત તેજ હય મેરા સર ફિરને લગા અયસા ચક્કર આ ગયા. (બેહુશહોના)

હસીના—(ઓસા લેકર) શરાબ એક ચીજ ખરાબ હય મગર ઇસ વક્ત ઉસને કી કારે સવાબ હય પુરા મેરે દિલકા મુદઆ કીયા ઇસે દગાદી ઓર મેરા ભલા કીયા.

કવ્વાલી.

હાંરી સહેલીયો નહીં ગફલતકા કામ અબ.
હો ઓરતેં મગર કરો જુરઅતકા કામ અબ
દરકો ફિરાખ જાવ અમારી તયાર હય
ઉસપર બીઠાવ વાંકરો હીમ્મતકા કામ અબ

(મહેલીયોંકા ખુશરૂકો ઉઠાકે જાના હસીનાકા ખડે રહેના.)

હસીના—અરજક અરજક (એક મુલાજીમકા આના)

મુસલ્લસ.

સબ નોકરોંમે મેરે અબ સરદાર તુહી હય
મુઝકો બરોસા તુજપે હય હુશીયાર તુહી હય.
ઇસ વકત ભેદસે યા ખબરદાર તુહી હય,
મંય તુજકો કસમ દેતી હું કે અપને નોકરોંકા કસમ દેકે ખબરદાર યેહ હાલ કિસીપર નહો વર્ના જાનસે જાએંગે બહુત પચતાઓગે.

અરજક—હુજુર મંય તાબેદાર હું. (હસીનાકા જાના) ક્યા શાહસે છુપેગી ભલા કહીં પોશીદા યેહ ખબરભી રહેગી ફિર મંય જો છુપાઉં તો અપની જાન ગવાઉં ઇસસે બહેતર હય કે મંયહી શાહતક પહોંચાઉં.

મુસલ્લસ.

વોહ બખ્તક જો શાહ જાદીકા હય ચચા.
હય દમ સાજ અપના મુઝે જાનતા
કહું જાકે ઉસસે યેહ સબ માજરા. (જાના અરજકકા)

જંગલ.

(ધીંકલકા આના)

ધીંકલ—હયફ સદ હયફ.

અશઆર.

અફસોસ કયસી સરપે પડે આજ મેરે બલા
ખોદાથા કુંવા ઉસકેલીયે મંય હી ગિર પડા
ખુશરૂસે કરતા હોગા વહાં ચીનમેં મઝા
પર મંય ફંસાકે ઉસકો મુસીબતમેં ખુદ ફસા.

વહી મસલ બરઆઈ કુછ નવેલેકી બલા બન્દરકે સર ઔર ખુશ-રૂકી બલા મેરે સર.

શએર.

વોહ ખુશરૂતો પરીયોંકે પાલે પડે,
યહાં જાનકે હમકો લાલે પડે,

જહાં મંય ઠહેરા ગયાથા વહાં મંયને બહોત રાહેદેખી જબ ઇન્તેઝારસે તંગ આયા મંયને ખુદ ઉસ બાગકી તરફ કદમ બ-ઢાયા વહાં ન વોહ જલ્સા ન ખુશરૂ પહેલવાન સુનસાન મકાન આબાદ બાગ વીરાન પાયા, ખુશરૂ ગયાથા તો ઉસમેં ખસતમ સામાનથા મગર મંય ગયાથા તો વીરાનથા પહેલી અપની અપની કિસમત વોહ મજે લુટે હમ પર ગમકે પથર ટુટે અબ શાહસે કયા કહું ઉસકે ઇતાબસે કયું કર બચુંગા ખુશરૂ જો ફંસા હો તો ખુશ હોએગા ધીંકલ સચ જાનકે ઇસ જાનકો તુ રોયગા ધીંકલ બાપ ઉસકા કભી સુખસે ન સોયગા ધીંકલ ખન્જરકો તેરે ખુનસે વોહ ધોએગા, ધીંકલ મગર અબ કયા કરૂં કુછ પતા નશાન નહીં.

શએર.

હયરાન હું અબ તલાશમે જાઉ કહાં કહાં
જંગલમેં ફિરકે ઠોકરે ખાઉં કહાં કહાં

ખબર જો કુછ હો અબ ખુતનકી રાહલું.

મુસલ્લસ.

વોહ કહું શાહસે કુછ કહેનેકી જાહી ન મીલે,
બાત કુછ અયસી બનાઉં કે સરાહી ન મીલે,
કે પરકી અયસી ઉડાઉ કે પતાહી ન મીલે (જાના ધીંકલકા)

બાબ પહેલા. પરદા પાંચવાં.

મહેલ શાહે .જોહાક.

(બખ્તક ઔર અર.જ.બેકા ગુફતગુ કરતે આના)

બખ્તક— અશઆર.

કહો તુને અર.જ.ક યેહ કયા માજરા
.હસીના કો હય ઇશ્ક. પયદા હુવા.

અર.જક— .આશીક. હોનાહી નામદાર નહીં.
સાથ લાઇહય .આલી પ્યાર નહીં.

બખ્તક— અરે શાહ જાદીકે અયસે ચલન
ભતીજી મેરી ઔર જવાને .ખુતન

ઓરે છોટે બચ્ચે ભોલે બનકર કયા કયાં ઢોંગ ફયલાતે હંય નાદાન બનકર અપને બેહુદાકામોંસે માં બાપકો ફુ-લાતે હંય ઇસ છોટીસી ઉમ્રમેં યેહ ફિત્ના જગાતે હંય. અલઅમાન, ઇલ્લા .ખુદાકીપનાહ .જુલ્મ .જુલ્મ ફરીયાદ ઔર ચોર કુલજહાંકા ચોર ઇસ મકાનમેં ઘુ.સા હય. અય જહાનકે શાહ બેદારહો બેદારહો ઇસ .ખ્વાબે .ગફલતસે હોશીઆર હો અરે કોઇ હયે ઉઠો ઉઠો (જુહાકકા નીંદસે બેદારહોના)

જુહાક— શ.એર.

કયસા હય શોર કાહેકા ગો.ગા મચાયા હય,
કયું મ.હેલકો હમારે યેહ સરપર ઉઠાયા હય.

બ.ખ્તક—નેકીયોંસે ભરે હુવે સુલતાન નિંદ અબ હમ ભરકે ખોઇ જાન.

શ.એર.

અબ ન સુખ તેરી જાન પાવેગી,
ખ્વાબમેંભી ન નીંદ આવેગી

અરે યેહ કયા આફત હય કયા મુસીબત હય કયસી ફ.જી.હત હય.

જુહાક—મેરે પ્યારે મેરે ભાઇ આજકી તમામ નીંદ મેરી હકી-તનાક ખ્વાબસે ગુજરી હય મગર બેદાર હોકર તો ખ્વ.બસેભી .જયાદા પરેશાની દેખતા હું જદહકેહો કયા ફજીહતી હય કિસને કી. કીસકી કી.

બખ્તક—હસીના હસીના.

જોહાક—મેરી બેટી હસીનાકી કુછ હકીકત કહો.

બખ્તક—નહીં.

જોહાક—તો ઉસને કુછ કહી થી.

બખ્તક—હાં જહાંપનાહ.

મુસલ્લસ.

કયા કહું કિસ્સે કહું યેહ માજરા;
દિલ મેરા ઇસ જુલમસે ટુકડે હુવા
સુન સકેગા તુ પીદર કયું કર ભલા

સાહબ મુઝે જવાબ દો કયા આપને હસીનાકી શાદી કરને કી ઇજાજત દી.

જોહાક—નહીં કયા ઉસને શાદીકી.

બખ્તક—જી નહીં અબ કરેગી.

જોહાક—કીસકે સાથ કીસી શહરયારકે સાથ યા કે કિસી દુશમનકે સાથ.

બખ્તક શાએર.

જી દુશમનભી વોહ દુશમન કે જો હય જાનકા દુશમન.
ઇસ તખ્તકા ઇસ તાજકા સુલતાનકા દુશમન
વોહ કોઇ મુઝી ખુતનકા પહેલવાન હય જીસપર હસીના કુરબાન હય.

જોહાક—બસ બસ મય જયાદા સુનના નહીં ચાહતા.

મુસલ્લસ

યેહ દાનાઓંકા સચ્ચા કૌલ સચ્ચી બુઝરગાની હય
કે બેટા શાહકી નામ આવરીકી એક નિશાની હય
મગર બેટી તો હમગીરી ફજીહતકી કહાની હય.

ઇસ વકત હુશીઆર દાના વઝીર નેક સલાહ દેનેવાલા નહીં આઈ બખ્તક

ગાના.

મારે પકડ બાંધકે લેઆ.
ફોજ જંગી લેકે જા. માર૦
હાથોં હાથરે બાંધકે અભીલા
નકર દેરી અબજા. [માર૦

બાબ પહેલા ખતમ.

બાબ દુસરા | પરદાહ પહેલા.

ખ્વાબગાહ

(એક પલંગપર ખુશરૂકા સોએ હુવે ઔર હસીનાકા બયઠે હુવે નજર આના.)

હસીના— અશઆર.

ક્યા અજાયબ અસર શરાબમેં હય.
વહ નશેમેં હય ન ખ્વાબમેં હય.
તન હય મુરદા મગર હય તનમેં જાન
સાંસ ચલતી હય ઔર બદન સુનસાન.

ગાના.

જાગો પીયા નીંદ બાવત નાહીં—જાગો.
સુરજ પડા પીલા રૂપ તુમ્હારેસે
ચંદાભી મુંહ દિખલાવત નાહીં—જાગો.
નાહીં પીઆ મોરે મુખસે તો બોલો
આંખે તો ખોલો જીઆ માનત નાહીં—જાગો.

બેહુશીને બહોત અસર કીયા સહેલીયાં હોશકી દવા લાવ
ઇસ બેહુશીકો હોશકી તરફ ઉડાવ. (સોચકર)

અશઆર.

બેહુશીકી દવા તો અસર દેકે દિખા ચુકી,
ગાફિલ બનાકે ઇસકો વોહ મુઝસે છીના ચુકી
પર તુહી ઇસકા તોડ દિખા દે અસર ઇસે
બેહુશી ઇસકી દુર હો હુશીઆર કર ઇસે

(હસીનાકા શીશી સુંઘાના ખુશરૂકા હોશીઆર હોના.)

ખુશરૂ— શએર.

એકભી અબ જુન નહીં બાકી રહા.
કત્લ ચુન ચુનકે ઉન્હેં મંયને કીયા.
(નીંદમેં ગીરના)

હસીના—સહેલીયાં ગાના.

ઇસ નીંદીયાંકે વારી સજીયાંપે ફુલોંકી સોએ રહો
ચાંદ છુપો પંખી બોલન લાગે, જાગોપીઆ અબ ભોર ભયો

ગફલતકી વ્હે ખ્વાબમેં અબ મેરે દિલદાર
ઇસ ફુલોંકી સેજપર સુવે હો તુમ બે હાર—ઇસ૦
અબ .ખુશ કિસમત હોજાએ .ગફલતસે બેદાર.
હમ મુંહ હાથ ગુલાબસે ધુલવાએં સો બાર—ઇસ૦

ખુશરૂ—(ઉઠકર) હંય વ્હે કહાં

શા.એર.

બેદાર હું કે નીંદકે હું .ખુમારમેં,
યા ખ્વાબ દેખ રહાહું કીસી લાલા જારમેં

તુ કૌન ?

શાગુફા — શા.એર.

નહીં હું .ગયર કોઇ સા.હબ એક લોંડી તુમ્હારી હું
હું નોકર શાહજાદીકી પર અબ ચેરી તુમ્હારી હું.

.ખુશરૂ—ચેરી ઔર મંય કૌન ?

.હસીના— મુસલસ.

તુ મેરી જાન હય ઔર જાનકા મેરે હય .કરાર
તુ .હસીનાકે ચમનકી તરોતા.જા હય બહાર
વ્હે હસીના તેરે સદકે તેરે વારી! દિલદાર.

ખુશરૂ—.હસીના .હસીના .હસીના

મુરબ્બા.

હસીના તુ ઉસ જને ગુલ્જારમેંથા
મેરે સાથ કુછ કૌલો ઇકરાર મેંથી.
મુહબ્બતમેં ઉલ્ફતમેંથા પ્યારમેંથી
કહીં આને જાનેકે તકરાર મેંથી.

.હસીના યહાં કહાં ઔર મંય યહાં કયસે આયા [illegible] મેરી અ.કલબી કયા ખરાબ હય સોચાથા કે .હસીનાકો .ખુતન લે જાઉંગા ઔર અપને મ.હલમે બીઠાઉંગા વ્હે ઉસી .ખયાલકા જવાબ હય.

.હસીના—નહીં .ખુશરૂ પ્યારે .જરા .સુધ ઉઠાવ હોશમેં આવ.

ગાના.

જાના મન બીચ કરત નહીં ચીન્તા.
જાન બીચ બસત નહીં રોહ સમના
બાતી બતીઆં .ખ્વાબ બીન્તા—જાનાં૦

વતન ધ્યાન લાગત અબ ચીનન બસત રહો
વતનખુતન અબ ચીનન જાનોં કહેતી હું મંય જતા—જાના

ખુસરૂ—(હયરાનહોકર) ખુતનમેં યા હસીનાકે વતનમેં
હસીના—હાં હસીનાકે વતનમેં
ખુસરૂ—તો ક્યા ચીન વ્હે મકાન ફિરક.
હસીના—હાં ચીન પ્યારે ખુસરૂ આહે જુબીન વ્હે મકાન મેરબાદ
જુદાક શાહ ચીનકા.

ખુસરૂ—(ગુસ્સેસે) બસ દેવજાદ નાપાક જોહાકકા ક્યા તુને મુઝે
દુશમનકે મુહમેં ફસાયા વ્હે મુહબ્બતકા નતીજા દિ-
ખાયા અફસોસ અપને બાપકે કીનેકા બદલા લીયા મુઝે
યું દાવ દીયા ઉફરી સફફાક બેબાક ચાલાક ઓરત
ઈસ દહશત નાક જગેહમેં મુઝકો દગાસે લાયા

હસીના—મેરા પ્યારા ખાવીન્દ.
ખુસરૂ—ચલ સામનેસે દુર અપના મુંહ. અફસોસ સદ હજાર
અફસોસ.
હસીના—ખુસરૂ કહાં જાતા હય મેરે ખુદા મુઝપર વ્હે ક્યા સિ-
તમ હય. અરી નાદાન.

આના.

માનો મનો પીઆ મોરી બતીયાં ન જાઓ-માનો.
હા એ દયની બતીયાં મોરી ધડકતી છતીયાં
દરદનેદાદું પડયાં પડત હું દુખકી બીપત કહું મુઝપર
ખુશવાએ ઘરમેં છુપાએ રાખું કરકે ઘતીયાં—માનો.
જાનત નાહીં સમરી નગરી બએરન હીરબી કરત
મુલ શેરકી બતીઆં, ચુપો ચુપો દેખો દેખો -માનો.
માનો મોરી બાત, કાહુબી પતા ન પાવે હવાબી ન
આને પાવે તુમ્હેં ન સતાને પાવે, ખુસરૂ છતીયાં-માનો.

ખુસરૂ— અશઆર.
અચ્છા હસીના તેરા અગર સાફ પ્યારથા.
કહુ વાહ કીયા જો કામકે મેરે ખીલાફ થા,
હસીના—બેશક દગાસે લાઈ મગર દોસ્તી કે સાથ,
ઉલફત કા હય જુહુર મગર દુશમની કે સાથ

ગાના.

પડું પૈયાં ન બલસવો જાનાં જાન ક્રહેકા દરત,
બાઠાન, મેરી જાન મેરી જાન મેરી જાન મેરી જાન.
મંય કુરબાન મંય કુરબાન મંય કુરબાન મંય કુરબાન
બાપરી કાન જાનું મંદરવા કાહેકા ચલન.
કીરે મનમેં ઠાની—પડું.
તુમકો મીલન કારન લાખ, મ્હકે તન મનમેં
કરૂં જાન મંચાઉં દુપકાઉં બલ જાઉં.
તુમ્હે તો કમીબી સોરા પીતા ન જાને ગ્યપરી મયંને
તદબીર જાના—પડું
(અંદરસે એક હમખતનાક અવાજ આના)

બખ્તક—બાદશાહી મહલમેં કયા ઢોંગ બનાએ કયા ફિના હલમેં
હય દરવાજા ખોલો (ઘબરાકર) અરે ર્‌કે તો ખસ ફીતના
સાજ બદજાત દગાબાજ મેરે ચચા બખ્તક કી આવાજહય
યહે કયા ગજબ હુવા પ્યારે ખુશરૂ અબ કયા કરેં બદી
બરાબીકા સબબ હુવા.

ખુશરૂ— **મુસલ્લસ.**

દગાસે મકસે અફસોસ ફલકોપભી પાતા હય.
હસીના તેરે ભોલે મુંહપે ફિર રાક મુઝકો આતા હય.
રહે તેરે મકકા દામ ઈસ ઘડી મુઝકો ફસાતા હય
ન મરકબ હય સવારીકા ન હય તેગોં તબર ખસઠમ
હુ મંય તનહાં રહું ઔર હય અદુકી ફોજબાં બારહમ.
મગર મારૂંગા સબકો કુછ નહીં મુઝકો ગમ પયહમ

હસીના—પ્યારે ખુશરૂ મુઝે અપને મોજેમેં છુપાવ.

ખુશરૂ—અહા— **મુસલ્લસ.**

પયરકે મોજેમેં મેરે એક ખન્જર હય છુપા
ખુબ યાદ આયા વોહ હય જહરે હલાહલમેં બુઝા
બસઉસાં ખન્જરસે કાટુંગા મંય છન સબકા ગલા.

(બખ્તકકા દરવાજા તોડકર અંદર દાખિલ હોના.)

બખ્તક— **મુસલ્લસ.**

ગફલત હ઼આર અબતુ કહાં જાને પાયગા,
ઔર હમસે જાન લેરકે મુંહસે બચ યગા
અબ યાદ રખ યહાંસે સલામત ન જાયગા.

ખુશરૂ—ઓકુરરમ સાફ મરહુમ બખ્તક તુ નહીં જાનતા મંય અ-
પને ઝમાનમેં એક જવાન હું ખુશરૂ પહેલવાન હું
ઓ નામર્દ અગર તુજમેં તાકત હય. તો સામને
આ જવામર્દી દિખલા કોઇ અયસાહય જો મુઝે ઝુકા
સકે. (સબ સિપાહીયોંકા ખૌફ ઝદા હોકર કાને ઝાંકના)

બખ્તક—

શાએર.

ઐસા તો હોસ ઉડ સુનતેહી નામ અબ દિલ નહીં દિલમેં,
પડા કિસ પહેલવાંસે સામના હું સખ્ત મુશકિલમેં.

ખુશરૂ—ઓ બુઝદિલ મય મુંખિસાલ રોબાઅિસાશ મરદક બખ્તક
હિમ્મત હો તો સામને આ જવાંમર્દી દિખલા.

મુસદસ.

મર ચાહતા હય દેખના તુ ખાકો ખુંકા મેલ
દો ચાર હાથ દેખ દિલેરોકે ખેલ ખેલ
દિખલાઉં તુજકો રોઝ જવાનીકી રેલપેલ
એક આનમે ઉખાડું ય્હે તેરી કમરકી બેલ
ચાહું ન ગુર્ઝો અસ્પ ન મરકબકે વાસ્તે,
ખન્જર ય્હે એક કારી હય તુમ સબકે વાસ્તે.
ય્હે જો કુછ ન નવીસ્તએ તકદીર હય મગર હાં એક તદ;
બીર હય જો એહસાન કરે ઓહદો પયમાન કરે તો
મંય બહુઝુરે શાહ ચલું જો કુછ ગુઝરાહય બયાવ કહું.

બખ્તક—(ખુદસે) શાએર

બહેતર હય બાતોંમે ઈસે ઠંડા બનાઉં મંય.
ઔર ફિર મકે ફરેબસે કાબુમેં લાઉં મંય.

(ખુશરૂસે) જો રાઝી હય ચલનેકો તુ શાહતક તો મંય
તેરી મરઝીસે કબ દુર હું તું તસલ્લી રખ મંય લડને નહીં
આયા હું શાહકા પયામ લાયા હું તુઝકો બુલાને આયા હું.

મુખમ્મસ

હય યહી જબકે તેરા ચહરએ રોશન દેખે
ફુરને ખુબી તેરી ઔર ય્હે તેરા જોબન દેખે
રહમ ખાએ વોહ તુઝે બનકે ન દુશમન દેખે.
જબ ખ્વાહિશો હસીનાસેલી શાદી હો જાય,
ફિર શહરમે તુમેહરતરહ આઝાદી હો જાય

અય .કસમ ખાતાહું કે મંય સહસે તેરી સિફારિશ કરૂંગા
ખ.જર ફેંક મેરે માથ આ મંય તુઝે .ઈ.જ.જતસે લે ચલુંગા
તેરી પાસદારી કરૂંગા.

.ખુશરૂ—કુબુલ હય.

.હસીના—અરેરેરેરેરે.

ખ.તક—બાંધા ઇસ નાપાક બે બાકકો મ.જબુત બાંધો (સબકે ખુશરૂકો પકડ.ના દોડ્યારકા ગિરના ઔર પકડલેના.) એક એકુસો બલ દો અબ કહાં .નાપાક વાહ સબ સેખીયાં સબ લા.જીમ હય કે અબ તોડું તેરી હડડીયાં અબહિઅબ આંખ .જરા દેતુ ગિદડ. બપકીયાં તોડું ઘુસોંસે તેરી પસલીયાં.

.ખુશરૂ—ઓ નાઅંકાર દ.ગાબા.જ દ.ગા કરકે તુ ૪લ પાએગા ખુતનકે દિલેરેકોંસે જાન બચા સકેગા. અગર તુ મુજકો .જક દેગા તો સારા .ખુતન તેરે બચ્ચે બચ્ચેકી .જાન લેગા કિસ કિસકે હાથસે બચેગા.

.હસીના—ઓ ખુદાવન્દે પરવરદિગાર યેહુ દુખ મંય કબસે દેખું તુ કાદિર હય ઈસ બલાસે બચા આફતસે છુડા.

ખ.તક— શએર

કહા ભાગતી હય તુ વોહ ફિતના સા.જ.
ઈધર આ બડી તુભી હય મકબા.જ
તેરી ગિરફતારીકાભી હુકમ હય.

હસીના—અલ્લાહરે .જાલિમ ચલા તેરી છાતી પેહે બદ.જાતી અગર મંય હુકમ ન પાતી તબભી ઇસકે સાથ જાતી .જહાં મેરા ખુશરૂ જાની વહાં મંય દીવાની જો હો સો હો અબ દિલમેં ઠાની,

ખ.તક—કયું .ખુશરૂ આપ લડતે હો અબ નહીં અકડ.તે હો પટેકે સાથ ખેલોગે યા તલવાર કે અજી દો હો હાથકી સહી.

.ખુશરૂ— અશઆર

ન .આજી.જ સમઝ મુઝકો સયતાન તુ
દગા કરકે બકતા હય હી.જ્યાન તુ

ખ.તક— ન બકનેદો અબ ઇસકો જલ્દ લે ચલો
બહોત જોરસે ઇસકી મુશકે કસો.

બાબ દુસરા **પરદા દુસરા**

મહલ જોહાક.

(આતે જોહાક ઔર મલેકાકા ગુફતગુ કરતે આના.)

મુરબ્બા.

બસ બસ જબાન દોતુ અબ અપની લગામ કર.
ઉસકી સિફારશોંકી ન મુઝસે કલામ કર.
બદકાર હય ન ઉસકી હિમાયતકા નામ કર
ચલ દુર હટ યહાંસે ન રહે સે હજત તમામ કર.

મલેકા—અયતાજદાર મેરી એક હું વ.....................

જોહાક— અબીયાત.

કર બન્દ અપના મુંહ ન દિખા બે હયા મુઝે.
ઇસ બેસવાકા સાફ ગુનાહ ખુલ ગયા મુઝે
જાહિર ફઝીહતી રહે હુઇ સારી ચીન પર
અબ નાક કટ ગઇ મેરી રૂએ જમીનપર
ખુદાયા ઇસ પાપકી પરી આસ્માંકી બરી ગુનેહગાર બદ-
કારકો કયું તુને જમીનપર ઉતારા,

ગાના.

મલેકા— મોરે શાહા જીઓ તુંમ જુગ જુગ સદા
જારી રહેનામ રાખે સદા તુમ્હેં ખુદા—મોરે
મોરી હસીના મનકી દુલારી ખતાકારી બડી
બેશક બારી મેરી, એકહી બેટી હએ જાન સાહજાદ દિલ.

જોહાક— મુસદ્દસ.

નહીં ચીતી નહીં સુનતી ન ઉઠ ઉસકી હિમાયત પર.
લગા આગ ધરકે મુંહકો ખાકડાલ ઉસકી મુહબ્બતપર
તુઝે બદકારકી ઉલફત હય લઆનત અયસી ઉલફતપર

મુરબ્બા.

ઇસ મુરદા બેહયાપે તરદુદદ ન કમ કરો
ગરદનપે ઉસકી જારી રહે તેગે દોદમ કરો
લેકિન રહે મેરે હાલે પેશાહા કરમ કરો
ઇસ મેરી હસીનાં પે ન હરગિઝ સિતમ કરો.

મુસલ્લસ,

જો.હાક

બદજાત તુભી કયા નહીં અબ બાજ. આયગા.
ગર અબકી બાર ફ્કત એ કુલબપે લાયગી.
બેટીકે સાથ તેરીભી વ્હે જાન જાયગી.
હાય ઇસ્કે ચહેરેકી સુરયદી કયું ન છિન ગઇ વોહ સુફ્યદી
કોઢ્કે સુફ્યદ દા.ગેસે કયું ન મિલ ગઇ.

શા.એર.

બુખ્તક—

સુન અય શાહ .જી જાહ કિવાને ઇલ્મ,
નશાને સિકંદર વ દારા હશમ.

અય શાહ ફ્લક બારગાહ વોહ દોનો જંગલ સનીચર ન.હુસત અસર .જહરાહ મુસ્તરીકી તરહ જલ્સેમેં બાહમ કિગરથે તક.દીરસે બ ખબર થે મંય જો.હલકી તર.હ ઉન્કે નસીબોં પર છાયા ઔર મીરરીખ બનકર પકડ લાયા અબતો મીસ્લ આફતાબ બુર્જે .એ.કરબસે તુલુ.અ હોકર ઉન્કી સખ્ત સ.જાકા ફરમાન જારી કર .જીન્દગીસે આરી કર મગર વોહ જવાનોંકા અયસા વયસા નહીં.

શા.એર.

વોહ નવજર જવાનેકા .ખુશરૂ જવાન.
કે થરરાતે હંય જીસ્સે સબ પહેલવાંન,

.જો.હાક—આહ વ્હે .ખબરતો ઔરભી મેરે દિલકે .જખ.મોં પર નમકપાસ હુઇ બ.ખ્તક અભી ઇસી ઘડી દોનોં ચન્ડાલોંકો મેરે સામને હા.જીર કરો.

બ.ખ્તક—કીના રૂએં રૂએં મેં મેરે ઇસ્કા ભર ગયા ઔર .જહરકી તરહ. રગો પયમેં ગુ.જર ગયા.
વ્હે કીના જો ઇસ્પે ન નિકલેતો એ ગુમાન
વ્હે .જહેર મીલકે ખુનમેં હોવેગા મેરી જાન
(મુજરીમોંકા લાના)

જો.હાક—કયુંરે ઓકલ મુવે ગીદ.ડકે બીરાદર સમે.જઇ ચોર બન બનકે છુપે ફિરતા હય. બુ.જદિલ મર્દ મેરે ગૌહરે નાયાબકા ચુરાનેવાલા કયા તુહી વોહ છુપ છુપકે મુ.ક-લમેં આને વાલા તુ હય. ઉસ ઝલકતે હુવે મ.હલકે

દેખકર સાંપકી તરહ તું કોર ન હુવા અય અજલ ગિરફતા આજકે દિનસે પહેલે તુ દરગોર ન હુવા જયસી તેરી કિસમત ફુટી અકલ ફુટી નસીબ ફુટા વયસી તેરી આંખે ન ફુટી.

હસીના— ગાના.

પીતા નહીં દેખોરે; નાહક મારી સુનાઓ સોગારી—પીતા
સબ સચ બાત આપ કહે દેગારે
હક છુરકીઆં બતાઓ. સો ગારી પીતા નહીં—

(જોહાકકા હસીના પર હમ્લા કરના રાનીકા રોકના)

જોહાક—નાબકાર કમીની રઝીલ જન તીરોંસે છેદનેકે હય. કાબિલ તેરા બદન.

હસીના—બાવા અગર જાન લોગે તો મરજાઉંગી મગર જગમેં રહે નામ કરજાઉંગી અબ દુનિયામેં એક કહાવત મશહુર હય ફિર દો હોજાએંગા લોગ કહેંગે જોહાકને અપને બાપકા સીના ચાક કીયા ઔર બહાકને અપની બેટીકો હલાક કીયા.

[illegible]—આફરીન હસીના આફરીન.

ગાના.

નદિખાના સુલતાન કભી મલાલકી આંખે
ડરેના, ડરેના કહાએ પરીમન પ્યારી દિલ પ્યારી.
કરોનાં કરોનાં હસે દુનિયારી મેરા કહા માનો માનો
કદદાની જાનોં—ન.
મએં હું વોહ ઇન્સાન તેરે જીમેં જીસકા કીના
બરાહએ બરાહએ મુઝે દુખ દેલે એ નાદાન હય
અનજાન અય સુલતાન, મુઝે સતાલો જયસા જી ચાહે.
કહેમાનો—ન૦

જોહાક—ઓનાહિન્જાર ખુદાઈ ખ્વાર ચન્ડાલ બદકાર કયા બક બક કરતા હય એ હયા ડુબ નહીં મરતા હય,

[illegible]— અશઆર.

ખુશકસે જાનકા નહીં વલ્લાહ કોઇ ડર,
પર પહેલે માજરા મેરા સુનલો તો ધ્યાનકર

પ્હે ચીન દુશ્મનોંકા મકાં કયસે આતા મંય
ગ્હે જાન કુછ વબાલ નથી કયું ફસાતા મંય

જોહાક— જાનતા હય તુકે દુશમન હય ખુતનકી સારી ચીન
ફિર યહાં તુ મુજરીમાના કિસ્તર હ આયા કમીન.

.ખુશરૂ— ન દો ગાલીયાં મુજકો .જેબા નહીં.
શહા બાદશાહોકો શેવા નહીં.

ગાના.

કોઇ નહીં બાયા મુજકો તુમ હાલ સુનો શાહા .સારા.
આના હુવા એક મેરા ત.અજ્જુબ હાએ ફંસા મંય બે ચારા
.ખુશીએ કીસમતસે ગરદિશમેં, આયા નસીબોંકા તારા.
જાકે જુનોંકા જાની બે .અંબર દુર કીયા સબકો મારા
રાહ યતનકી ભુલ ગયામેં ફિરતે ફિરતે જબ હારા
ચકકર દિર એક પેડ.કે નીચે સોયા મુસીબતકા મારા

.જોહાક — અશઆર.

બક બક તુ કરચુકા ઔરભી કુછ સર ફિરાયગા
કુછ ઔર સચ્ચી ઝુઠી કહાની સુનાયગા

.ખુશરૂ-આ કર કિસી પરીને ઉઠાયા મુઝે વહાં
ઔર રાહમેં સવારી .હસીનાકી થીરવાં.
ઉસ્ને મુઝે બીઠાયા .અમારી કે દરમીયાં.
થી .ખ્વાબમેં હસીનાભી ઔરમંયભી .ખુબતા જાન.
કુછ સફર કરકે હો ગઇ વોહ તો રવાં રવાં.
અફ્સોસ અયસે વ.કત ખુલી ચશ્મ .ખુફતમાં

.જોહાક— મુસલ્લસ.

ફન ઝુઠી બાતોંસે તો નહીં બચતી તેરી જાન
ઔરતકી તર.ફ કરતા હય કયું મ.ફકા બયાન
હો દોનો બે.હયાં વ ગુનેહગાર બે ગુમાન

.ખુશરૂ—.ખતા મઆફ હો અગર શયતાનકે હાથમેં ઇન્સાફ હો
તો અયસા .જુરૂર હો ન ઇસકે ખિલાફ કહો.

.જોહાક—અફ્સોસ મેરી જાતો જીઅર મેરી જીન્દગીમેં અયસા કરે
મેરી નુરે નજર મુજકો યું અંધા કરે મેરા .ખાસ ઔરત
મેરા લહુ મેરા સામને પ્હે ભલવા કરે.

.મુશરફ—જીસ કદર આબનુસ ઔર હાથી દાંતમેં ફર્ક હય ઉસીકદર તેરે ઔર ઈસકે ગોસ્ત પોસ્તમેં ફ.ર્ક હય. તુ .જાલીમ વ્હે રાહિમ તુ દગબા.જ વ્હે દગસા.જ ચે નિસબત ખ.ાકરા બા .આલમેં પાક.

.બેહાક— શ.એર.

ન બક નામર્દ કમ હિમ્મત કરે છુપ છુપ કે તુ ચોરી.
ફિર ઈશ્પર અપની બેશર્મીસે કરતા હય તુ મુંહ જોરી

.મુશરફ—ઈસ વકત જો મંય લાઇલાજ હું તો વ્હે ન સમઝ કે મંય હિમ્મતકા મોહતાજ હુ વ્હે ઇસ મરદક બખ્તક મય મુંખિ.સાલ રોબા મિસાલકી દ.ગાબાજીકા જાલ હય જો મુઝપર ગિરફતારીકા વબાલ હય.

શ.એર.

કે પકડા મુજકો ઇસ બદ.જાતને કોલોક.સમ દેકર
.ખુદાકી માર હો લા.અનત હો ઝુઠે અયસે મરદોં પર

.હસીના મુસદ્દસ.

વ્હે .ગમ આખોંસે દિખલાતા મુઝે મેરા મુકદ્દર હય,
જ્યાદા તીરસેભી કારગર ઇસ .ગમકા નસ્તર હય.
વ્હે .ગમ વોહ જીન્દગીમેં હય કે મૌત ઈસ ગમસે બઢકર હય

.બે.હાક— શ.એર.

તમન્નાથી કે જીસ ગુલશનકો મંય ફુલ ફલા દેખું
.ગ.જબ હય ઉસકે દા.ગોસે જીગર અપના ફલા દેખું

.હસીના- ગાના.

જામ પીતા .જલાઓ ગુસ્સેસે જાનન
અપની જાન કાહે જલાતે હો, મેરાના કુછ હોનેકા.
ઉસ રહેમાનકા હઓ, સાથા જબતક મેરા
કોઇભી ન કરેગા .જીયા ન જા જીઆ જાનેકા સુનો

.બે.હાક—ઠીક ર.હેમાનકે મ.જા ચખાઉં ઇસે જાનકા .જીઆન બનાઉ બખ્તક.

ગાના.

લેજા લેજા દામમેંલા માન કહેના
ફાંસી દેદે દોનો કે લે જા બાંધકે લટકા
ઇસી ઘડી જા દોનોકા ઝગડા મીટાના
ઇસ મસ્તાની કો બાંધ કે લટકા-

[illegible]મ—નહીં નહીં સુલતાન ખુદાએ દોજહાનકી ઈન્સાનકે તીન કુસુર મ.આફ કરતા હય. અબકી બાર ઈસકી .ખતાસે દર ગુ.જર.

.જોહાક—

મુસલ્લસ.

નહીં હુકમ મેરા યહે ટલને કે કાબિલ,
મગર કહું દિલ યહે હય તુજપે માયલ
હસીના કો બખ્શા મગર જી હય ઘાયલ

ખયર ભાઈ બખ્તક અભી ઈસીદમ ઈસ ચંડાલકો ફાંસીપર ચઢાઓ ઔર હસીનાકો ઈસકી હાલત દિખાકે દુસરોંકો ઈબ્રત હો હરએક કો ઈબરત હો

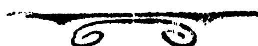
.હસીના—અરે યહે હુકુમ તો અચ્છા નહીં હુવા.

મુસલ્લસ.

જબ મહેરકી હય અપને તો પુરી કીજીએ.
મુજકો કીયા રિહા હય તો ઈસકોભી કીજીએ
.ગમ યા ખુશી જો દીજીએ દોનોંકો દીજીએ

.જોહાક—બખ્તક કયા દેખતા હય સ.જાકે હુકમ કે બાઅદ કયુંઈસ .ખબીસકો મેરે સામને ખડ.ા કીયા હય. લટકાદે ફાંસી પર ચઢાદે ઈસે અપનેકા મ.જા ચખાદે (જાના જોહાકકા)

.મુરાદ—તુ નામર્દીસે મુઝે કત્લ કરતા હય યાદ રખ પહેલે તુ શાહ ખુતનકે બેટેકો દગાસે હલાક કર ચુકા હય ઉસકી મૌતકી ગન્દકકી કાન તપ રહીહય અબ ઈસે મેરે ખુનસે ઈસમેં ચીંગારીયાં પડેંગી ઔર ખુતનકે જવાનોંકી આતિશે .ગજબ ભ.ડકેગી તુઝે ઔર તેરે .ખાન્દાન બલ્કે ચીન સારેકો .જીલાકર .ખાક સીયાહ કરેગી (સિપાહીગોંકા મુરાદકો બાંધે હુવે લે જાના)

ફાંસી.

(ફાંસીકા સામાન દુરસ્ત કરને વાલોંકા બાતે કરતે દિખાઇ દેના)

ખલાસી ૧—અરે ઠીક ઠીક ઠોંક ર્‌હે ૫ટ ફટ ક્યા કર રહા હય આહકોં ફાંસીકી જલ્દી હય. ઔર તુઝે ઇતની દેર હુઈ કે ખીટ ખીટ કર રહા હય.

ખલાસી ૨—ઔર કયસે ઠોંકે બડા હુકુમત કરને વાલા આય !જૈસે હમેં તીન સામાન ખાં ઠીક ઠીક ઠોંક ઔર કયસે ઠોંકે ટુ ઠોંક કે બતા.

ખલાસી ૩—અબે ચરકટે ઠોંકા ઠોંકીકા તેરા કામ હય. કયા જાનતા નહી કે કડાખાન હમારા નામ હય ચલ જલ્દી તૈયાર કર.

ખલાસી ૨—અરે વોહ આગય (ખુશરૂ મએ હસીના સીપાંહીયોંકા આના.)

ખુશરૂ- મુસલ્લસ.

ઇસ ચર્ખે સિતમગારને ક્યા રંગ દિખાયા
અફસોસ મુહબ્બતકા મજા કુછ ન પાયા
દિલ મિલતેહી મુંહ આકે જુદાઇને દિખાયા

અશઆર.

મેરે ગમમેં આંસુ બહાતી હય ક્યું.
ભલે ચંગે જીકો કુઢાતી હય ક્યું
બલાસે તેરી મંય મુવાસો મુવા,
તુ ર્‌હે જાનાગે મુજપે સદકે હુવા

હસીના મુસલ્લસ

ખુશરૂ ન તુજકો છોડકે ગમસે બચુંગી મંય
જાએ ર્‌હે જાન યાકે સબ સહુંગી મંય
સચ જાન તેરે મરનેશે પહેલે મરૂંગી મંય

ખુશરૂ—પ્યારી હસીના અંબમેરે મીલનેકી આસ તોડ અબદિલસે ભુલજા મુઝે મેરા ખયાલ છોડ.

હસીના—અય આસમાન ક્યા ઈસ હમારી ગિરફતારીમેં કોઇ

અય બી ફરીસ્તા હમારા છુટકારા નહી કર સકેગા.

બખ્તક—અબ કુઝાકા ફરીસ્તા આતા હય વોહ તુંમારા છુટ-
કારા કરેગા.

ખુશરૂ—અફસોસ અફસોસ પ્યારી હસીના.

શએર.

યેહ થોડી દેરકી ખાતિર મુહબ્બત કિસલીયે કરના
કોઇ દમકા હું મહેમાં તુજપે ઝાહિર હય મેરા મરના

બખ્તક—બસ બસ જલ્દી કરો રો ધો ચુકે અબ અપને કીયેકી
સઝા પાઓ.

હસીના મુરબ્બા.

બખ્તક યેહ અર્જ હય મેરી ઇસકો કુબુલ કર,
કર કત્લ મુજકો ઇસકો ન તુ મિલ મલુલ કર
છોડ ઇસકો મુજકો માર ન કીસસેકો તુલ કર

બખ્તક—ચલ હટ યહાંસે દુર ન હુજ્જત ફુઝુલ કર

હસીના—હાય યેહ આખે કયા તુજે દીખાએગી

ખુશરૂ— શએર.

અબ છોડ મુજકો જાનેદે કિસ્સા તમામ કર,
મરજાઉં જલ્દ મય તો યેહ ઝઘડા તમામ કર.

હસીના— મુસલ્લસ.

ખુશરૂ વોહ કોલ યાદ હય જરન ગાહકા.
પ્યારે તેરા તો કોલથા મુજસે બ્યાહકા.
તુને તો મુજકો કોલ દીયાથા નિબાહકા

ખુશરૂ— અશઆર.

સબ્રકર સબ્ર હસીના તુઝે દે સબ્ર ખુદા.
મેરા ઇકરાર ખુદાકો નહીં મનઝુર હુવા
તા હમે મર્ગ ના મંય કોલકા પાબન્દ રહા
અબ જો મરતા હું તો હોતા હુ મંય તુજપે ફીદા

હસીના.—અય સિપાઇયો તુમ મહેરબાની કરો પહેલે મુઝે મારો
મેરા સર તનસે ઉતારો ઓ શયતાન બખ્તક કયા તુ
મેરી જાન નહીં લેગા.

બખ્તક— શએર

બદલાનો જાન લેનાહી થા તેરી ચાહકા

પર ક્યા કરૂં કે હુકમ નહીં મુજકો શાહકા.

(ખુશરૂકા ફાંસીપર ચઢના. હસીનાકા પકડના)

ચલ હટ દેર હોતી હય હટજા.

હસીના—નહીં નહીં નહીં છોડુંગી ધરકે સાથ મંયભી ફાંસી પાઉંગી. જહાં જાયગા વહાં મંય જાઉંગી.

બખ્તક—ખુદા કરે અયસાહીહો.

ખુશરૂ — ગાના.

યુંહી મઔત હય આના, ડર કયા આએ, આએના

હસરત આવે બેબસીકા; મરના મેરા બાએનાં. યુંહી.

બાદે સબાજા લેજા સદેશા કહેદે યેહ ખુતનમેં પયામ

લાકલામ; હુવા તમામ ઉસકા કામ થા ખુશરૂ જીસકા નામ

દેરી અબ લગાએ ના, બદલા લેને આયે યાં—યુંહી

(ખુશરૂકા ફાંસી કે તખ્તે પર ખડે હોકર કહેના).

મુસદ્દસ.

અય કિરદિગાર અર્જ હય તેરી જનાબમેં,

સર ખમ કીયે હું આંસુ હય ચશ્મે પુરઆબમેં

મેરે કુસુર હોંજે સવાબો ખ્વાબમેં

તોબા કુબુલ હો યેહ ગુનાહોંકે બાબમેં.

સબ દોસ્ત દુશમનોંકો પયામો સલામ હય,

બખ્શો કહા સુનાકે યેહ આખિર કલામ હય

અય જલ્લાદ મંય તૈયાર હું અબ અપના કામ જલ્દી કર.

હસીના— મુસલ્લસ

અગર ફાંસીકે તખ્તે પર તુઝે સોના મુકરરર હય.

તો મેરીભી યહી હય સેજ ઈસીપે મેરા બીસ્તર હય

અકેલે જીનેસે તો સાથકા મરજાના બહેતર હય.

(જલ્લાદકા ગલેમેં રસ્સી ડાલનાં વજીર મુશીરકા આના)

મુશીર અશઆર.

જરા ઠહેર જલ્લાદ દમલે જરા.

બયાં મુજસે કર હય યેહ કયા માજરા

યેહ ફાંસી કયસી યેહ મુજરીમ હય કોન,

યેહ હય કોન નાલાં હે મુલઝીમ હય કોન

(મુશીરકા દેખે હસીનાકા કદમોં પર ગિરના બખ્તકકા અફસોસ જાહિર કરના.)

બખ્તક— કત્અા.

ખુતનકા પહેલવાં હય મૌત છરહમ જીરકી આઈ હય
હસીના જરન આહસે સાથ અપને ઇસકો લાઇ હય.
ઇરાદા ઈસ્કાથા છુપકર કરે શાદી હસીનાસે
બ.હુકમે હ.જરતે સુલતાન ફાંસી ઇસને પાઈ હય.

.હસીના—અય વ.જીર સાહબે તદબીર કોઇ ચારા હમારા છુટકારા કર;

મુસલસ.

ચીનમેં તુહી હય એક ર.હમકા કરને વાલા
તુહી હય દાબને ઉમ્મીદકા ભરને વાલા
બે ગુનાહ હય યહે ફાંસીપે મરનેવાલા

મુશીર અશઆર.

.હસીના ન ગમગીન હો ઈસ ક.દર
ન ગભરા હીરાસાં નહો ઈસ.કદર
રહા દોહી દીન આહસે મંય જુદા
મેરે જાતેહી હશ્ર બરપા હુવા
બતા અય ગિરફતાર રન્જો બલા
કે તુ કોન હય ઓર તેરા નામ કયા

ખુશરૂ—.ખુશરૂ નવ.જરકા બેટા

બખ્તક—(.ખુદસે) યહે વબાલ કહાંસે બીચમેં આયા અબ .ખુશરૂ બચા ઓર મંય મુવા ઇસકા આના અચ્છા ન હુવા. (.જોહાક મ.એ મુસાહિબોંકે આના)

.જોહ.ાક— શ.એર.

ઓહો મુશીર સાહિબે તદબીર તુમ કહાં
કબ આય કિસસે પાઇ .ખબર આએ જો વહાં

મુશીર—જહાંપનાહ મંય અભી આરહાથા હુ.જુરકી કદમ બોસીકો જારહાથા રાહમેં યહેમાજરા દેખા ઔર વહાં ચલા આયા

(સુસ્ત ગમગીન બનાના)

.જોહ.ાક— મુરબ્બા.

કયું હય .ખામોસ કોઇ ચીજ હય દરકાર તુજે
લશકરો માલભી દેનેકો હું તૈયાર તુજે

સારે દરબારસે કરતા હું સીવા પ્યાર તુઝે
માંગ જો ચાહે કીયા મંયને હય મુખ્તાર તુઝે

મુશીર— મુસદસ.

રહે તેરા કાયમ ય્હે જાહો જલાલ
મુબારિક હમેશાં તુઝે મુલ્કો માલ
બહોત તુને બખ્શા ય્હે માલો મનાલ
સઓ રોજ હય તુજકો મેરા ખયાલ.
મગર આજ એક આરઝુ ઔર હય
વોહ એક દુરકી બાતકા ગૌર હય

જોહાક— મુસલ્લસ.

આરઝુ કયા હય અભી પાયગા તુ લબતોહિલા
મુશીર—નઝર આતા હય ગુનેગાર જો ફાંસીપે ખડા
અર્જ કરતા હું કે દે ઉસકો ન ફાંસીકી સજા.

જો.હાક—ય્હે કયા ?

મુશીર— મુસલ્લસ

અય શાહ તુ ન ચોંક મેરે ઇસ બયાનસે,
કહેના ય્હે હે: સબબ નહીં સુન ખુબ ધ્યાનસે,
મત છેડ છત્તા ભેડોંકા છોડ ઇસકો જાનસે.

જો.હાક—કયું કયા હોગા ભંડોકા છત્તા કયા,

મુશીર—મંયને પહેલેભી મશ્વીરા કિયાથા યાદ હોગા અર્જ કીયાથા કે શાહે ચીનકે બેટેને અપને બાપસે આઝુર્દા હોકર આપકી દોસ્તીકા દમ ભરા હય. ઇસકા કતલ કરના બુરા હય. અપસકે ઓહદનામે ટુટેગે ખુનનેકે દિલાદર દુશમન બનેગે ચીનકો લુટેંગે મગર આપને મેરા સમઝાના ન માના ઉસકો બે ગુનાહ કત્લ કરાયા. શરબતમેં ઝહર મીલાયા.

મુસદસ.

દેખા નહીં ખુતનકી અદાવતકા તુને તુલ,
રૂસ્તમકેસે દિલોરોંકા શાયદ ગય હય ભુલ,
દોબાર ખુબ ઝાડ ગએ ચીનકી વોહ ધુળ,
બરગશ્તા તખ્તો તાજ કીયા તુજકો દિલકો મલુલ

ઇસ પરબી ઝુગ,જ ઉન્કે દિલોંસે નહીં ગયા
ઇસકો ન માર જાનસે ફ્લિનેકો મત જગા.

જો,હાક— મુસલ્લસ.

યેહે આતા જીમે હય પી જાઉં .ખુન ઇસ બે .હમીયતકા.
કીયા હય કામ ઇસ બદ .જાતને અયસી ફ્,જી,હતકા;
છી.ડકતા કયું હય તુ ઇસ આગ પર પાની નસી,હતકા.

મુશીર—અય .ખુશ નસીબ શાહ આપકા ફરમાના દુરસ્તો બજા હય.

મુસલ્લસ.

મન.જુર મુજરીમોંકી રિઆયત નહીં મુઝે,
બદકાર હંય યેહે ઉંન્કી હિમાયત નહીં મુઝે,
ઇન્કી સ.જામેં કાઇ શીકાયત નહીં મુઝે.

મગર તુઝ નામદારકે ત.ખ્તોતાજ તેરે મુલ્કો રાજકી તરફ ન.જર કરકે નેક સલાહ દેતા હું કે અબી પહેલેહી કીનેકા મયદાન બાકી હય ઇસમેં તુમ્હે કાંટોકા ઝાડ બોના હય ઇન્દ. રાએન ફલ કબ મીઠા હોતા હય વોહ ફોલદ નો.જર દેવકે માનીંદ જબ અપને બેટેકે મરનેકી ખબર પાયગા .જુરૂર બદલા લેને આયગા ફિરતુ અફસોસ કરેગા પચતાયગા

અશ.આર.

બહોતકો મુખ્તસર કરતા હું માનો ઇસ નસીહતકો
યેહે થોડા હા બહોત હય કમ ન જાનો ઇસ નસીહતકો

.જોહાક–બદનામી દોજહાંનકી લુંતો રિહા કરૂં.
રૂસવા બનું જલીલ બનું તો રિહા કરૂં.

મુશીર—નહીં અયસા નહીં

મુસલ્લસ.

ન જીનહાર ઇસે, ચાહસે રિહા કરના,
ન જાએ જાનસે પર મુરીદે બલા કરના.
કીસી બલામેં કીસી .ગમમેં મુબતીલા કરના

એક બારી કયદમેં બાધેંગે ફિર કત્લ કરના ફાંસી દેના તો અપને ઇખ્તેયારમેં હય ઇસકી કયદસે ખુતનકે લોગોંકો ખબર હોગી આઇન્દા અયસી બાતસે હર એક કો દહશત હોગી.

જોહાક મુસલ્લસ.

તેરી યેહે બાત ધ્યાનમેં આઇ મેરે વજીર,

તેરી સલાહ નેક હુઈ મેરે દિલ પ઼જીર
બખ્તક ઉતાર ફાંસીસે ઔર કર ઇસે અસીર
ઇસે હફ્તખ્વાનકે તારીક કુવેમેં કયદ કર. ઔર અહરમન દેવ જો એક બડા ભારી પત્થર ઉઠા લાયાથા વોહ ઉસ કુએકે ઉપર ધર ઔર ઈતના નીચે કુએમેં ઉલટા લટકા કે આફ્તાબ મહતાબકી રોશની ઉસતક ન જાએ. ઇસકે રોનેકી સદા બાહિર ન આય ઔર ઈસ ગયબાની સતાની હ઼સીનાકા મ઼હલ તારાજ કર દુર ઇસકે સરસે તાજ કર (હસીનાકા તાજ ઉતારકર ફેંક દેના) શહર બદ આજકર.

અશ઼આર.

કે ઉસ ચાહસે સર રગડતી રહે
ઔર ઉસ ચાહમેં યું રગ઼ડતો રહે
ઇધર દેખના શાદ ઓ ના મુરાદ,
ઈધર દેખ નાશાદ ઓ ના મુરાદ
કરે ઝી બહોત અપની કિ઼સમતકો યાદ
છુપાયા જીસે ચાહસે લાક ધર.
હિ઼ફાજત અબ ઉસ ચાહપર ઉસકી કર

(જો.હાકકા જાના.)

હ઼સીના—કુછ ગ઼મ નહીં જરા ફિક્ર નહીં.

શએર.

તેરા શુક્ર અય મેરે પરવરદિગાર
કરમ તુને ઇસદમ કીયા બે શુમાર

ખુશરૂ—હસીના— ગાના.

શુક્ર તેરા કરે ફિર દિગારે જહાં, હમપે એહસાં કીયા,
બખ્શી તુને અમા—શુક્ર
મઓં જીતા બચા; હાય અય કયું ખુદા.
ખુશરૂ મંય પીઆ, કે જીતા રહા, કભી કયો
બલાસેભી હોગારિહા, થાહી મરના ભલા;
વોહ ખ઼ુદા વોહ ખ઼ુદા અબભી દેગા બચા
તોપે વારૂ જીઆ—શુક્ર૦ (ખુશરૂ હસીનાકો સિપાહીયોંકા લીયે હુવે જાના.)

બાબ દુસરા — પરદા ચોથા.

જંગલ.

(હસ્તે અંબરકે મુકદમકા લડકી ઔરતકે હમરાહ
ગુફતગુ કરતે આના.)

મુકદમ—અરે અરે તુમ્હારા નાસ જાએ સારી ખેતી ઉજાડદી બરબાદ કરદી અરે કોઇ હય કે નાહી.

ઔરત—ચઉં ચઉં કાહે ચઉં બમ મારતે હો.

મુકદમ—ઇનકા નાસ જાએ બાલકનકા જે ગામકે બાલકભી જઇ મજલભી હંય ઓત પીટાને સમરી ખેતી ઉજાડદી બે પોખરાકે વહાં સગરી કબ્બનકા ખરાબેદી.

ઔરત—જે ખોજ બેટે બાલકભી બેદર્દી હંય ન જાને ખતીયનકે કોબ માલિકભી દુને ગો હે.

મુકદમ—અરેરેરે બો દુસરે ખેતમેભી ડારીએ પડે. (મુરાદકા ગાતે હુવે આના.)

ગાના.

મુરાદ—મીઠે પયસે લુટીઆ ભરીરે. અરે આહાહા
બેઉક બેઠમેસે પાએ રૂપઇયા
બનુ મયભી સેઠોકા બડા ભઇયા; બોલ
ખનનન ખન બોલ ખનનન ખન—મીઠે
દરજી બોલાઉં અચ્છે કપડે સીલાઉં
મએને પાએ રૂપઇયા મુછોકો ચઢાઉં
બોલ ખનનન ખન બોલ ખનના ખના—મીઠે.

અબ બાપકો જે ઢેર સારે રૂપઇયા દેંગે ઔર કહેંગે ખેતી બાડીકા ધન્દા છોડ દો. ઃબયઠ બયઠ ખાવ મોઉ તઃ ઓર છોટા મોટા લાલ લાલ ફુંદનાસા ટટ્ટુકા બછડ લે દો મંય ઉસ પર ચઢુંગા ઔર બાસસાહી ફોજમેં નોકરી કરૂંગા. સિપાહી બનુંગા ખુબ કમાઇ કરૂંગા. (એક લડકેકા મુરાદકો છેડતે હુવે આતે આના.

ગાના.

[illegible]—અજી હુઇ સબર તેરી આઇ કમ્બખ્તીરે મુરાદ
હેંઆજી હુઇ સબર તેરી આઇ કમ્બખ્તીરે મુરાદ

આજ પીટાગે લલ્લાજી હાં ખાવોગે તુમ માર
[illegible]ડી જુતીઓંકી અબ હોગી [illegible]—તેરી૦
આજ જરા તો બાંધે જાવો રસ્સીસે તુમ યાર
લટકા પીપલ પેડમેં પડતી જાએ માર—તેરી૦
અરેરેરેરે મુરાદ મુરાદ મગરી ગોખેત ખાગઇ તેરી.

મુરાદ—ચ્યું ચ્યું મેરી કમબખ્તી, ચ્યું આઇ.

લડકા—તેરે સારે ધાન તેરીહી ગાએં ખાગઇં.

મુરાદ—ગાએં ધાનમેંસે કિસે ગઇ મઇં.

લડકા—તુ ખાલી છોડ ગયાથા બાંધકે થોડી ગયાથા વાહ ચલી ગઇ

મુરાદ—ફિર કીસીને ફેરીયા નાએં ફેરી.

લડકા—તેરા બાપ ફેરકે લાયા બડે ગુસ્સેહો રહા હય. તેરે મારે
ધાન ઉજડ ગએ.

ગાનો—

ગાના.

સબકે મધ મચુંન જાએ ઉજડ મેરી જાન ખલઇયા
ધાન નબી ધરકે હંય ધગકી બાએ
આપ જરા બચ્ચાઇ, મનતા જાગે
ઘરા હય કયા ઘર જાતા હય પીટના મીટાના
હુવા હય દિવાના જ બાન મસ્તના ખેલઇયા—સબકે૦

મુરાદ--ચલો અબ બાપકે પાસ જાએ જે દેર સારે રૂપૈયા હાથ
લગે બાકી નદિખાએ (દાનોંકા એક તરફ જાના મુકદમ
મએ ઔરતકે આના.)

મુકદમ—ગાઓ ભેખ જાએ મર્દ ગાંઠ કમબખ્ત કયસો બે હયા
બેશર્મ બન ગયા હય નાં સમજાએ માનત હય માર
પીટસે ઠીક હોવત હય કછુ ધ્યાનકી નાહે જરૂરત આજ
બજાને સગરે ધાન ગવ્વનકે ખાનેકી નાસ લગાએ દીએ
બૈ હયાકોં ઓલનભી ના નાહી આવત.

ઔરત—હાંહાં ચ્યું કારતે હો તુમ્હારી જબાન બન્દ ન હોવત મેરે
એકતો બાલક તુમ વા કોબી કામ કાસ ખાએ જાવગે
તુમ્હેં પ્રીત નાહીં આવત.

મુકદમ—પ્રીત વાલે ડીંગમેરે પ્રીત દેખ આજ મુનનહાર ઘરમેં
આયે તો પરપત દિખાએ દેતહુ નહિંતો લગાએ દેતહુ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

તું કરતેથા. [illegible]

મુરાદ—જંગલમાં હલ ચલાએ [illegible]

[illegible]

મુરાદ—કા જાનું કરતેથે મંય હલ ચલાને ગયોથો [illegible] રખાને.

મુકદમ—રહતુ જાહર મુવા મેરી [illegible]

[illegible]

[illegible] મારના

[illegible]

ઔરત—હુંકુ જાનેદો બાલક હય નાદાન [illegible] હય [illegible] સમજતા નાહી

તો કોઈ કા કરે કાહુકે [illegible]

[illegible]

મુકદમ—રૂપયા પુછતા હય જાન માર બર [illegible] રૂપયા તો

[illegible]

તુમ્હારે ઠોકરને કોભી ચાહિયે જે [illegible] સેરી

[illegible]

[illegible]

[illegible]

મુકદમ—અરે રહે ઇસકે પાસ રૂપયા કહાંસે આયા [illegible]

ઔરત—અરેરે મુરાદ [illegible] કહાંસે આયે [illegible]

મુકદમ—એગા બતાતો કીસસે લાયો.

મુરાદ—મંય કિસીકા નાય જાનતહું. ક્યા તુમ અપની જાનકે રૂપયે લેસો [illegible] ઔર [illegible] હો [illegible]

[illegible] મેરે રૂપયકા [illegible] કમી હય.

મુકદમ—(પ્યાર કરકે) અરે બતાતો [illegible] કીસસે.

મુરાદ—બસ બસ મોહે મત પ્યાર કરો. તુમ તો મોહે માર ચુકે

ઠિકાને લગા ચુકે.

મુકદમ—નાહી નાહી બેટા [illegible] મોહે બડા પ્યારા હય.

મુરાદ—મેં ખુબજાનતહું તુમ્હે મંય પ્યારા નાએહુ તુમ્હે તો રૂપયા

પ્યારા હય. વાકો પ્યારકો.

ઓરત—બલહારી બલહારી મેરે બોલે બેટા બતાઉ ક્યસે લાયા.

મુરાદ—ક્યા તો મંય બતાઉંગા જબ આપ એકબહુ બડા જુલમ હુવે ગયા હાય હાયરે.

ઓરત—સું બેટા કા હુવા બતાતો.

મુરાદ—તો બેટો સોબકારીકી આય રહેના જે .જુનમ સકાર કર રહે.

મુ.હ.રમ—હાં હાં આય મુકરરર હય.

મુરાદ—ઓ મેરો દોરે જંગલમાં અભી ખીલત રહા કહેત રહા કે યાએ જંગલમાં સોબકારી જાકાનાંવ ખુશરૂ થા કહીં ખોહે ગયા પતાએ નાગે લાગા ના જાનું કોઇ ચોર લે ગયા દેવ ખા ગયા કા હુવા.

ઓરત—હય હાય યે ખુદા.

મુ.હ.રમ—એ તો હમરે સારસે બલા ટાર રહા વોહ તો ઠેસ બાલક માલુમ થા.

મુરાદ—ઓ કહેતાથા કે મેં સગરી જંગલમાં પીરૂં વહાં કા પતા ન પાયો.

ઓરત—આપહેલવાનને તો હમરા ઉપર બડા દયા કરી હય ખુદાવાસ્તે કછુ દુખ ના નાઇયો વા કો સગરી આફતસે બચાઇયો.

મુરાદ—ગાવામેં વાકો જંગલમાં ઢુંઢતે જાકહું વા મોકો પીછે હાય બતાવે રહા,

મુ.હ.રમ—નહી બેટા તું નાદાન હય. ઘરમેં બયઠ મંય ઢુંઢકે લેયા લાતાહું.

મુરાદ—તો મંય બોલું એક માટે પુરબસે પચ્છમ તુમ જાવો ઓર દુસરે ઓર ઉત્તરસે દખ્ખન જાતાહું મેં તુમ સારે ઇસ જહાંનમે ફિરો ફિરવાય અગર મિલે તો લાવ નહીં તો સીધે ચલે જાવ વહાં નરકમે ઇધર ઉધર ફિરો ફિરવાવ પતા લગાવ જલ્દી જાવ (જાત)

દરબાર.

(જહાંગીરશાહના બખ્તે હિમાયું તના રાણીકમરોસ નામ હેના)

ચ.ચોબદાર— ગાના.

મોહાવે આવી ,ખુતન ચમન ગુઝરી હમન હપ,
,પેર મઆલીક શાહમાન. પાઓ પાજી આસમાનકી.
મગન મગનરે—સોહાવે.

ખન ખન ખન ખનન ખનન, નોબત બાજત ઠનન ઠનન
ઘર ઘર ઘર સેવા કરે, હર હર ઠોવા ભરે, ક્રુબી ખુબી.
ખમ રહત રહત; ખુશી ખુશી ખુશી કરત કરત; ઝુકો
ઝુકો ઝુકો મગન મગન, ખીલો રહો ફુલે ચમન
ચમન રહો ઠર ભરે—સોહાવે. (ગાના ચોબદાર).

ચોબદાર— અશઆર.

રુસ્તમ તેસા ગબરુ હો કોનો જહાનમેં,
મુમતાજ શાહમાન હો દોનો મકાનમેં
રુસ્તમ દિલેર આ ગયા ,બનમેસ્તાનસે
શાહજાદી રીતલાબ મુકે શહેર ,જમાનસે.

જહાંગીરશાહ—કયા રુસ્તમ પહેલવાન આ ગયા વઝીર સાહેબ
તકબીર જલ્દ આ કરો ,ક.જ.બતસે દરબારમેં લાઓ.
(ગાના વઝીરકા.)

કુતરબા.

શહેનશાહ આ.બાર મે હમ હુકમ કે સબ દુહર
કુછ દિલ બેજના મુજે યા મસ્તરહ ,ખાતર.
રુસ્તમકો આનેસો મેરે દિલમે હરખ ઉછેર
મેજુંગા ઘરકો અબ મે કેસા વોહ દિલના ફર

(રુસ્તમકા આનકર બાદશાહ આન ઘાના દરબારીયોંકા મુલાકાત હેના)

[illegible]—આપ રુસ્તમ દિલેર [illegible] ખુલતમે આવકી [illegible].

[illegible]— [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] દિલ [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] કારોબારમેં મુબતિલા રહ[illegible]
બતની મુદત કદમોંસે જુદા રહા.

[illegible]—કહીએ ખયરીયતસે તે[illegible] અયાલ હંય બહોત થાદા
([illegible])

[illegible] —[illegible]

ચમન પાવેં સબી રહે સદા, સખી સખી ચમન ચમન
ચમન મીલત પ્રાણ વારે—ચમન.
સબ રહી સુખ દીજી દુનિયા આસીસ લીની
[illegible] તો કરમસે કીતી કીની દુનિયાકે થાદ થાદ
[illegible] કરે [illegible] જીઆદ તમે યાદ
[illegible] કાદ [illegible] થાદ જીનુ વારે—ચમન.
[illegible]

[illegible]) અરા [illegible]
[illegible] તો તાજ [illegible]
નય[illegible]
વોહ [illegible] ર [illegible]
હય [illegible]
[illegible] તે [illegible] વો[illegible]
[illegible] સરકાર [illegible]
[illegible] પર બ.ડી બેદાદ
હુય અબ જીન્દગી ([illegible])

[illegible]—નવ.જર પે તેરા [illegible] પરીશાન હય બયાનકર
પોંકલ [illegible] આયા
વોહ [illegible]
નવ.જર—.ખુદર [illegible]
[illegible]—[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]—[illegible]
[illegible]

એક શાહ ડિસ જમાંમેં બ્યા હુઆ જો હાલ હય
પીરામેં મેર સુજે ... આયા ... હય
એય્યને ... દિલકા નિબુવત ... હય
હાથીસે જીગયા વાહ મેરા નવ નિહાલ હય
ઉસ મેર ... પતા કોઇ ભાબ શીતાબ દો
... ઉસ પાસ જતાબ દો.

શાહ— ... શેર

... જવાબ દેગા.
એતાબ દિલકા, તેરે તસ્કીનો તાબ દેગા.

ન.જરે— ... મુઝ ... ખુદા ...

અશઆર.

અફસોસ પુરસા કુછ નહી પુરને પતા દીયા,
ઓર ... સામને ... દીયા.

શાહ— ખડા ...
... નહી ...
તુ ... અફસોસે આયા નહી,
... જવા.

પીંકલ—

મુસદ્દસ.

... તાજવર રહા સલામત જહાનમેં
... નહી ... ઇસ ...
પર ... નહી મેરા ...
મુઝે ... આતી ... જીન્દગી નહી ...

[illegible]—આપ નામ વરો મેરી દાસ્તાન પર ગૌર કરો જબ [illegible] સેનો મુનીમ શીકાર કર ચુકે ઉઠે ગોયાકે સિરચાર કર ચુકે વતનકી તર્ફ મુંહ ઉઠાયે તમામ મનઝ઼ીલે મુશ્કીલ ખુશરવ મઝે આયે ઔર જંગલમેં એક ગોરે ખર કીયા નઝર આયા મુસાફીર ઉસકે શીકારકી તરફ ઝ઼ુક દેખા ગરજ મુસાફીર સંમને ઉસકા સમઝાયા પર ઉસકે ધ્યા-નમેં ન આયા ગોરે ખરકે પીછે ઘોડા દોડાયા ઉસ પર કમન્દ ડાલી ઔર ખીંચા ગોરે ખરકે ફંસા ઔર ભાગા મુસાફીર ઉસકે પીછે કમન્દકે સાથ ખીંચતા ગયા યેહ ગોરે ખરથા ડાકુ મચ'ના શીકારગાહકે રહેત મહાના વહાંસે મુસાફીર ઉડાના પહાડીર આખીર પેહંચ ઉઠાના તમામ જંગલમેં ખાના પીના હરામ અપના આશીયાના મગર ન પાયા કહીં ઠીકાના નજરમેં તારી કયા જમાના યેહ અરબ ફીરતાથા વૃક્ષીયાના ન કરને પાયાથા આશીયાના મંચ ઉસકે વેહર હુવા રવાના વતનકે આનાથી ખુબ જાના.

[illegible]— ગઝ઼લ.

મુઝ઼ે અબ હોશ મુજકો ગરતા હય બે હયા,
અંધ બાઝ઼ાર દેખિયે મુજકો બહેતર
કહેતા હય ગોરે ખર ઉસે જંગલસે લે ગયા
મગદાર મેરે હાથસે તુ બચ સકેગા ક્યા
છાતીપે ચઢકે આઠકહુંગા જીગર તેરા
યા લઉંગા વહુ ચંપ ઉખાડુંગા સર તેરા.

[illegible]— એક દફે અભી હો ન મેરે કુકમસે બાહીર,
[illegible] બનકે ઉડતા હય પીછે મેરા ડીલાવર
[illegible] પર્દુંપેને ક્યા હય મુઝ઼ે [illegible]
જબ સીનપે વહનેકા ચઢેગા મેરા ખંજર.

[illegible]—[illegible] ઉઠાન મહેરબાન [illegible] તાજગી ઔર [illegible] આપકે હવે પેગ[illegible] [illegible] આવાહન. [illegible] [illegible] તન [illegible] [illegible] હય.

[illegible]—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ગુજ઼ીશ નહીં ખ઼ુશ્બુએ વોહ હાથીકે ઼ગેસકી હાથીકે
દાંત તોડ઼ના હય શેરકા પન્જા મોડ઼ના હય.

શ઼ેઅર.

પહે ગુઠી બનાવટ તેરી ચલતી નહીં મુ઼જી
બાતોંસે તેરી મોતતો ટલતી નહીં મુ઼જી.

ગાના.

શાહ— ના હમ અભી બલામેં પડ઼ેગા; ન જાનનાં ભયભ
રહેગા સ઼લામત; બાંધા જાવે અભી એ શ઼ખ્સ
આગો દાનાબા ન પહે પાવે ઉઠાવે સ઼ખ્તીઆં
ઉસકી ખોવા; જાવેજીભીસુધી તેરા—નાકામ.

દિલાવર નવજ઼ર ઼ગમ નકર બે઼શક વોહ હાથરે ચમક રહેગા તેરી મદદ હર તરફ સવાર દૌડ઼ાના હું તલાશ કરાતા હું ઼ખુદા ચાહેતો જલ્દ તેરે બેટેસે તુજકો મીલતા હું.

રૂસ્તમ—અયશાહ મેરી ખ઼ત્તેજા હય.

મુસદ્દસ.

મેરી તરફસે છોડીયે તકલીફ ખ઼સક઼દર,
વોહ જામ જીસમે આતા હય સારા જહાં નજ઼ર.
એઅ઼જા઼જે કુદરતી જીસે સમઝે હય હરબશર
દરબારમેં મંગાકે જ઼રા કીજીએ નજ઼ર.
ખુશરૂક મંય નશાનો પતા કુછભી પાઉંગા.
સારા જહાં ફીરૂંગા ઉસે ઢુંઢ લાઉંગા.

શાહ—હાં ઼ખુબ યાદ હુવા ઈસ બાતસે મે રાજી બી શાદ હુવાઈ નો઼જરકા. દિન હય આજ ઘર ઘર ઼ખુરશીદ ગયા હમલકે અન્દર દેખુંગા બશદ ખુશી ખસી દમ વોહ જામે જહાં નુમા મુકર્રર ખ઼જાનચી વેહ કુદરતી મોઅ઼જીજ જામે જહાં નુમાંહ! ઔર એકરૂપી ક઼બા ત઼ખ્તે મરસાસઅ઼ઔર જવાહિર નિગારમેં રખકર લાજો મંય પાક યજ઼દાન કાદરે મુતઆલકે હુ઼જુર ખડ઼ાં઼કર અપની હાજત ચાહું. (જાનશ ઼ખજાનચીકા એહલે દરબારકા શાહકો હુ઼કમ દેના.)

શમ— ગાના.

હય દુ઼આ પેહવે હમોરાં શાદી પાવે કુંજુંહરમાં.

[illegible] કરનાં.

[illegible] જહાં

બેશક હમ લોગોપર મુહેરબાંન હોગે તુમ જમકે સુલતાન

પાઓ પાઓ પાઓ [illegible] જગકી [illegible]

[illegible] સચ્ચા સચ્ચા [illegible]

હારીજ હો પાક બારી—હએ દોઆ.

(ખ. જાનચીકા જામબાના [illegible] દસ્ત બસ્તા ખડે હોકર દુઆ કરના)

[illegible]

ખુદાવન્દ [illegible] કાનામકાં

[illegible] સીસમ જહાં.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

અય પાક પાકીજ [illegible]

વાલે ખુદાવન્દે જહાં મંય તેરે [illegible]

[illegible] પોશીદે હાલકે ઈ જહારકા [illegible] હું.

[illegible]

[illegible]

[illegible] ગ્યાન—સબ

[illegible] મેરે

[illegible]

મુબારક [illegible] હય

[illegible] સલામત [illegible]

[illegible]

[illegible] નસીબ [illegible] બેશક [illegible]

[illegible] મેરા [illegible] હય [illegible]

[illegible] મગર [illegible] હુવા [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

હય એક કુંવા ઉસમેં [illegible] મજબુત બંધા હય.

[illegible]

નવ.જર—અયશાહ ચાન્દ મેરા હય વોહ કીસ ગુબારમે
ગુલશનમે હય કે દસ્તમેં યા કોહસારમે.
રૂસ્તમ—બન્દા નવાં.જ કુ.યદ હય વોહ કીસ દયારમે.

શાહ—હફત ખ્વાં નામ હય એક ચીન દસ્તે .ખુઆ.જ વાકે.ઈ હસ્તે બેઆ હય વોહ બયાબાનપુર ખાર હય જંગ.બના કે બયાબાનમે અંધેરી એક ગારમે ખુશરૂ હય બહોત હોશિસે જોર જો.હાકને ખુશરૂકો ગીરફતાર કીયા હય ઉસ બન્દે ગિરાંને ઉસે લાચાર કીયા હય.

નવ.જર— શુ.એર.

ઇસી જાલીમને યું .ગમોંકે કુમલાયા હય ગુલ મેરા,
ઇસી બેદ.જાતકી શા.ખીસે મુરઝાયં હય ગુલ મેરી.

રૂસ્તમ—અય શાહે આલમ પ.નાહ.

ગાના.

ઇ.જ્જત સબ પાએ, પાએ, પાએ, શાદી પાએ
મીલકે કદમ રહે શાદ હુવે—ઇ.જ્જત.
સબ .ગમસે .ગમગીન હુવે દીલગીર સબહી પાએ
કોઇ નહીં જાવે જાવે, મેરે સીવા ચીનમે બહોત કઠન
હય ઉસજા જાના, ઉરદ ન મુ.જીર મુશ્કિલ પાના,
જાઉં જાઉં સરવર મેરે કો લાગી સમઝ સમઝ આએ

શાહ— અશઆર.

કીસ કદર દરકાર હોગી ફોજ તુર્જકો નામવર,
ચાહિયે સામાન કીતના ઓર કીતના માલો.જર,

રૂસ્તમ—સલામત રખે અય સુલતાં .ખુદાએ દોજહાં તુઝકો,
નહીં ઇસ કામમે દરકાર કુછ ફોજે ગિરાં મુજકો.

ચીનપર લડાઈ નહીં કરના હયં બલકે હિ.મતસે મુ.જરના હય અગર જો.હાક લડાઇકી ખબર પાયગા તો ફેરન ખુશરૂકો કતલ કરેગા ફિર મહેનત બેસુદ હોગી ઉમ્મીદ મફ.સુદ હોગી સોદા-ગરોંકા લીબાસ કર કર જાઉં ઓર .ખુદાકી ખુશરૂકો છુડાઉં ફિર લડાઇકા મજા ચખાઉં.

શાહ— મુસલ્લસ.

આખરી તુજપર બહોત આકી.લોકા નાકા હય

તજરૂબાકાર હય ઔર .ખુબ સીધાનાં હય તુ
જીસ્તરહ ચાહેતુ બા દેખા જ.માના હય તુ.

મુસદ્દસ.

રૂસ્તમ—અબ હુકમ દીજીએ કે મુઝે સૌ મીલે સવાર.
વોહ હોંચીદા જી.રફ્કોહાનાઓ હોશીયાર
સૌ ઉંટ ઔર ઉનપેહો સામાને .જરનીગાર
કીમ.ખ્વાબ ઔર હરીરથે જ.ર બફતકા હોકાર.
તાજર બનગા પહોંચુંગા શહેરો દયારમેં,
ખુંશરૂકો અપને બ રંગા મું છપ્તેયારમેં.

શાહ—અભી સબકુછ તૈયાર હોતા હય ઉંટો પેબાર હોતા હય સૌ સવાર તુ ખુદ પ્હેચાન કે જીનકે વાસ્તે ચાહે ફરમાન લે

રૂસ્તમ—અ.ર એક ઔર ઇલ્તજા હય.

શાહ—વોહ કયા હય.

રૂસ્તમ—ઉ.જબક મેરે હમરાહ કીજીએ .ખુશ મી.જાજીમેં કામ આયગા ઔર ઘોંકલકો ક.પદસે મંગાઇયે મેરે હમરાહ રવાના ફરમાઇયે.

શાહ—ઘોંકલ ક.પદસે રિહાઈ ન પાયગા અલ્બતો ખડી સખ.તી ઉઠાયગા હ ઉજ.બક બેશક તુમ્હારે સાથ જાયગા.

રૂસ્તમ— મુસદ્દસ.

બસ પાચુકા સ.જા બહોત અય નામદાર વોહ
કરબીદા અપને કરસે હય બારબાર વોહ
અપની સ.જાકો પ્હોંચ ચુકા બદશ.આર વોહ

બહેતર હય મુઝે દીજીએ તુજાવર કરમ કીજીએ અગર ખુદા સલામત આયગા તો વોહ રિહાઇ પાયગા વર્ના જાનસે મારા જાયગા.

શાહ શાએર.

.ખબર પ્હે કહેનેકો મંયનેલી તેરે માન લીયા,
જો કે ઘોકલકો ખુડા મંયને પ્હે ફરમાન દીયા
ખુદા તુજકો તેરી મુરાદમેં કામીયાબ કરે બસ મોહમમેં ફતેહ યાબ કરે.

—ચીન આમીના

ગાના.

કર ન દેર અબ કહેતે હંય ય્હે સબ
હામી રબ રો.જો સબ પાઓ .જપર—કર॰
જા દીલેરી નેકનામ જલ્દ જા ખુદા ઉસે
વોહ કરીમે કાર સાજ હર.જમાં હર.જમાં મદદ કરે
ફતહમંદ શાદ શાદ આકે મુંહ દીખાઇએ.

બાબ દુસરા ખતમ.

બાબ તીસરા — પરદા પહેલા.

જંગલ.

(પહાડ પર કુવા જીસ્મે .ખુશરૂકા .કયદ હોના .હસીનાકા બયડે દિખાઈ દેના.)

.ખુશરૂ—અફસોસ અય .હસીના નાદાન દોસ્ત પ્યારી.

.હસીના— શા.એર

હ.જાર અપસોસ ઇસ .ગમમેંભી મુજકો યાદ કરતા હય.
મેરાહી નામ હરદમ લેકે ય્હે ફરીયાદ કરતા હય.

.ખુશરૂ— ગુરબ.આ.

અફસોસ દિલમેંથે મેરે અરમાં નયે નયે
સોચાથા જીમેં અયશકે સામાં નયે નયે
દિખલાએ બ.ખ્તે બદને બયાબ નયે નયે
ક.યદે આલમ હય .ખાનએ .જીન્દાં નયે નયે.

.હસીના—.ખુશરૂ .ખુશરૂ પ્યારે .ખુશરૂ કુછ સુનતા કોઇ તેરી યા-
દમેં સર ધુનતા હય,

.ખુશરૂ— શા.એર.

ઇસ દુખમેં હય આલમમેં કીસે .ગમ.જદોંસે કામ,
ખુશરૂ બદ નસીબકા લેતા હય કૌન નામ.

.હસીના— મુરબ્બા.

કયદા તેરી દીવાની તેરી જાન .હસીના,
સો જાનસે હોતીથી જો .કુરબાન .હસીના
મા.અશુક તેરી યારી વોહ નાદાન .હસીના
મુદ્દતસે યહાં ફિરતી હય .હયરાન .હસીના

.ખુશરૂ—.હસીના .હસીના હાય પ્યારી હસીના.

મુસલ્લસ.

ઇસ દસ્તે પુર ખતરમેં તુ હય ગુલ બદન કહાં
સહેરાએ .ગમ હય ઇસમેં તુ રસ્કે ચમન કહાં;
નાજુક બદન ન તુ આઇ ઉઠાને .મહન કહાં.

.હસીના— ગાના.

પ્યારે જાં હાં તુ સહત ગુ.જર કરત રંજ સહત
તોરી પ્યારી મંય હું પડી. જાનસે અડી. ફીરતી હું
દુખીયારી—પ્યારે.
જબસે સુની તેરી દુખકી .ખબર મોરે જીઅરા લાગી
મંય મરી ફીરી સહેરા છાનતીફીરી દઓડી કોસોં બાગી
મંયબી સકું પીયા જાનપે બલા લાજરાજ ત્યાગી
કયસી કરૂં નહીં માનતાજી આન આઇ કજા માંગી
સુનીરે મંયને અંબ જો, તેરી સદા જીઆમેં
પડી જારે.—પ્યારે૦

શા.એર.

તું તો યું કયદમેં હો ઔર મંય આરામ કરૂં.
ચાર દિનકે લીયે કયું અયશકો બદનામ કરૂં.

અબ રહે જંગલ મેરા ગુલીસ્તાન ઔર રહે કુવાં મેરે અયશકા મકાન ઔર ઇસ કુએંમેં મેરી જાન ફિર જાનકો છોડ.કર કહાં જાતી હય કયું કર તેરી જુદાઇકા સદમા ઉઠાતી હય.

.ખુશરૂ— શા.એર.

એ.હસાન ઉસ .ખુદાકાં જો કુછબી ર.હમ આયા,
બી છડે હુવે દીલોંકો જો ઉસને ફિર મીલાયા

રૂબાઇ.

હસીના—.કુરબાન ઉસ .ખુદાકે હુવા કુછ વોહ મહેરબાન
મરા.ખ એક ઝીયા મજે પ.થર કે દરમીયાન

ઉસમેંસે તુજકો દેખકે તસકીન હો ગઇ.
વર્ના તેરી જુદાઈસે શીરતીથી નીમજાન
ખુશરૂ—હસીના અબ તુ યહાંસે જા મેરે સાથ અપની જાન
બલામેં ન ફંસા
હસીના—નહીં નહીં મરતે દમ તક તેરે સાથ રહુંગી.

શેઅર.

ભુકે હય તો ભુકે પર સાથ રહેંગે.
અગર મૌતભી આએગી તો હમ રાહ મરેંગે

ખુશરૂ— મુરબ્બા,

આબોદાનેકા ફલક અબ મુઝે તરસાતા હય
તેરે મહેમાનકા અરમાનસે જી જાતા હય
બાસસે કરતા હય દમ જી મેરા ઘબરાતા હય.
લે ખબરદાર હસીના મુઝે ગશ આતા હય.

હસીના—અરે અરે ખુશરૂ પ્યારે ખુશરૂ કયા સચ મુચ ગશ આગયા
જી ઘબરા ગયા મા. અલુમ હોતા હય કે ભુંકકી નાત
પાનીસે સર ચકરા ગયા. હય હય કહાં જાઉં કહાંસે
દરકે વાસ્તે ખાના લાઉં.

શેઅર.

યહે ફાંકેકે સદમેસે મર જાયગા
યુંહી જીસે એક દિન ગુજર જાયગા

ગાના.

કયા હી બુરા નસીબા હયે મેરા.
હય બયરી દેસા સગરા કયા કરૂં—
ભીખ મીલે તો હો સુખ જીરા
હય અયસા દુખને ઘેરા કયા કરૂં—
અબ પીતાને હુકમ ન થા ફેરા
મીલે ના જો માંગે જહોતેરા—કયા કરૂં૦
કયા કરૂં કયસે દુઃખ ભરૂં જાનસે મરૂં
રંજો ગમ સબ્બુંમંય કયસે દેખું યહે રોના તેરા—કયા કરૂં૦

———०———

બાબ તીસરા   પરદા દુસરા

જંગલ.

(રૂસ્તમ ઉ.જબક ધોંકલ મ.એ ચન્દ સરદારોંકે તાજરાના લી બાસમેં દિખાઇ દેના.)

ધોંકલ—મુશીર વજીરકી તદબીરસે હમારા કામ હુવા જો હમકો મુલ્કે ચીનમેં તીજારતકે વાસ્તે ફીરનેકા ઇ.જનેઆમ હુવા બસ લીયે અય બાઇયો

ગુરબ્બા.

હો લડાઇકા ધ્યાન દિલસે દુર
કરો બેપારીયોમેં અપના જુહુર
ઔર બદલ ડાલો અપના નામ જુરૂર
તાકે ઐયારીમેં હો કુછ ન ફુતુર

ઉ.જબક— મુસલ્લસ.

યહે તદબીર ધોંકલ બહોત .ખુબ હય
હય મરગુબ તબ.અ ખુશ અસલુબ હય
ય નામ કૌનસા તુમકો મરગુબ હય

ધોંકલ—મંયનેતો અપના નામ ફા.ખર સોચા હય બસ મંય ફા-ખર ઔર તુ તાંજર

ઉ.જબક—(હસકર) હાહાહાહા અરે વાહરે ફા.ખર અગર ફા.ખર ઉલટા કરો તો ખરફા હો ગયા જો એક ઘાંસ હય ઔર ફા.ખરસે ફા નિકાલો તો .ખર હી રહે ગયા અરે વાહરે નામ શનાસ અબકીસીકી આસ ન હિરાસ અપના દાના ઘાંસ અપને પાસ.

ધોંકલ— શ.એર,

યહે મસ .ખરા ન .આદત અપની બદલ સકેગા
બસ કામમેં હમારે ઉ.જબક ન ચલ સકેગા

ઉ.જબક—મંય ચલ ન સકુંગા તો ઉડુંગા કુદુંગા ઉછલુંગા તેરા સર ફોડુંગા પર સાથ ન છોડુંગા.

રૂસ્તમ—હાં હા .ખામોશ .ખામોશ કોઇ આતા હય (સબકા અ-પના અપના હિસાબ કરનેમેં મશગુલ હોના.)

(.હસીનાકા આના).

હસીના—ક્યું સાહબ મંચને સુના હય.

અશઆર.

કે એક મુલ્કે .ખુતનસે આયા હય જીસાન સોદાગર
અગર વાકિ.ફ હો તુમ ઉનસે તો વ્હે .જાહિર કરો મુજપર,

પીંકલ—આયે .ખુતનસે હંય વોહ સરદાદ યહીં હય
ઇસ .કાફલેકે કા.ફિલા સાલાર યહી હંય

હસીના— રૂબાઇ

અય .ખુશ નસીબ .ખુશ રખે હરદમ ખુદા તુઝે
હો નફ.અ કારોબારમે તેરે સીવા તુઝે,
દિલકી મુરાદ પાએ તમન્ના .હુસુલ હો
દેતી હું સદક. દિલસે મંય ઇસદમ દુ.આ તુઝે

રૂસ્તમ—ક્યું અય ઔરત ક્યાં દરકાર હય કિસ બાતકી તલબગાર
હય ઇસ દુઆ દેનેકા કયા સબબ હય કોઇ મતલબ હય.

હસીના—નહીં નહીં કુછ ચાહતી નહીં.

ગાના.

દુખીયારી હું મારી હું .ગમકી
મેરે આસ નહીં કુછ દીલમેં .જરા, દુખીયારી૰
આપ કૌમકે હો બએ પારી, ધનકા ધનધા જારી
બીના ધન દામકે લેનાં ન દેનાં મંય ઔરત હું ભીખારી
કામ નહીં મીસકીનોંકા યાંહાં નહીં .ખયરાત,
જા અપની તુ રાહા લેકર માયાહી બાત.
ન વ્હે દૌલતહી રહેગી ન વ્હે સામાં હોગા
ગોરે તારીકમેં તનહા તને બે જાં હોગા.
ધન માયા કુછ કામ ન આવે આવે કરની કામ
અયસી કરની કર ચલો જો પાછે બાજે નામ.

મુજપર તરસ ખાવ ગુસ્સા ન દિખાવ મંય બખ્તકી સતાઈ
હું એક બડી જીરૂરતકી મદદ માંગને આઈ હું.

રૂસ્તમ—મદદ ચાહતી હય તો બાદશાહકે પાસ જા, યહાં સર ન
રિફા સોદાગરોંમેં ક્યા કામ યહાં કે :લોગ ક્યા કુવે લેસ
બાદશાહ હય યા નહીં ક્યા બાવલી ઔરત .હય જા જા
યહાંસે જા.

હસીના—કભી વોહ દિન થા કે મખલુકકો મેરી ચાહથી સબકે દિલમેં મેરી રાહથી લોગ આંખોમેં જગેહ દેતેથે પલકોપર બીઠાતેથે .જલીલો ખ્વાર હું લાખો આફતોપેં ગિરફતાર હું દરબદર ભટકતી હું આબકો તરસતી હું મગર અય નેકમર્દ તુજસે ઈતના પુછતી હું તુ .ખુતનકે સુલતાન ઔર પહેલવાનકો જાનતા હય. ઓ નૌજર દિલવરકો પયછાનતા હય.

રૂસ્તમ— શ.એર.

દિવાની હય લ.ડકી તુઝે સોદાતો નહીં હય
દિલમેં તેરે પીટનેકી તમન્ના તો નહીં હય

ગાના.

હસીના— મંય ધુરકીયાં સુની ન જો ખાવી હાએ બે બસી.
ઠુકરાતે હંય ચલે; પાઉંસે સભી
તરસકીયે આએ બાહરે, દુશ્મન હય શાહાબી

રૂસ્તમ—તુ આપસે જાતી હય યા તેરે નિકાલનેકી દુસરો તરકીબ કી જાએ.

હસીના— શ.એર.

સમઝેથે હમ ખુતનકે હંય સબ લોગ બાવફા,
.ખુશરૂ નહીં હય તુજસા .જમાનેમેં દુસરા.

રૂસ્તમ—યેહ ઔરત કૌનસે ખુશરૂકો યાદ કરતી હય,

શ.એર.

અય બાવલી યેહ કૌનસે .ખુશરૂકા જીક્ર હય,
કરતી હંય કિસકી યાદ તુઝે કીસકી ફીક્ર હય

હસીના— મુસલ્લસ.

.ખુશરૂ કે જો .ખુતનમેં નિરાલા હય પહેલવાં
નૌજરકે .ખાનદાનમેં બાલા હય પહેલવાં
શાહે .ખુતનકી બ.જમમેં આલાહય પહેલવાં

રૂસ્તમ—હાં હાસીલ હુઈ અબ મુરાદ દીલકી.

શ.એર.

લ.ડકી .ખુદાકે વાસ્તે અબ તુ યહાંસે જા,
બે ફાયદા યેહ બાતેં ન કર અબ ન સર ફીરા

હસીના—મંય જાતી હું મગર ઓ એકદરો તુમ્હારા પહેલવાન તુમ્હારે મુલ્કકી જાન દુશ્મનકે જીન્દાનમેં પરીશાન હય હાય વોહ લોહેકી જન્જીરોં મેં બંધા હય એ જાન હય.

શએર

ઉસ્કે વાલીદ કો કુછ ઉસ્કી .ખબર હય કે નહીં
ઔર વહા ઉંસ્કે છુ.ડાનેપે ન.જર હય કે નહી.

વોહ ગિરફ્તાર કુએ મેં બે.કરાર હય ઇસ્કે દુખસે મેરી ભી ભુક નીંદ ફરાર હય.

રૂસ્તમ—

મુસલ્લસાત

ન વાકિફ શાહસે હું મંય ન કુછ વહાંકે જવાનોંસે,
મંય સોદાગર મુઝે કયા કામ વહાંકે નવજવાનોંસે.
યહાંસે જા ન મેરા સર ફિરા અયસે બયાનોંસે.

હસીના—અફસોસ અય .ખુદા કોઈ ફરીયાદ રસ નહીં
આતા કીસીકાં હાલપે મેરે તરસ નહીં
આ જાય મુજકો મૌતહી ઉસપરભી બસ નહીં.

રૂસ્તમ—અય દર્દ મંદ બે આસ.

ગુરેઝ.

યેહ મુલ્ક યેહ વતન તેરા દુશ્મન હય કીસ લીયે
તુજપર .જમાના તંગ હય બદ.જન હય કિસલીયે
તુ કૌન હય ઔર કરતી હય સેવન યેહ કિસલીયે
ઔર ચાક ચાક હય તેરા દામન યેહ કિસલીયે

હસીના—મેરા હાલ કાબીલ .ગૌર હય હાય :મુજપર સ.ખ્ત જુલમો જોર હય અય નેક નામ મંય નાકામ હસીના શાહે ચીનકી દુ.ખ્તર હું.

શએર.

મંય વોહ હું જીસ્કો દેખ ન સકતાથા આફતાબ
મંય વોહ હું જીસસે રોશની પાતાથા માહતાબ
અબ દિલ ફિગાર અશ્કબાર લાચાર ખ્વાર હોકર દર દર જાતીહું ભીક માંગતીહું ખુલી શેટીએ ફીરતી હું.

ગાના.

મંય હાય કભી મહન ન ઝેલીયાં, મુરઝાયાં
બન બન ચલીયાં, કઠન ન ઝેલીયાં, ત્યાગી
સહેલીયાં—
ગાઉં ગાઉં જાઉં સુકી રોટીયાં ન પાઉં
કભી રંજ ન દુખ ખેલ ન ખેલીયાં—

રૂસ્તમ—ફિર તુ ઇતના રંજ કયું ઉઠાતી હય.

હસીના—મુહબ્બતકી ખાતિર ઉલ્ફતકી ખાતિર હાય કિસ ચાહસે મંયને ઇસકો ચાહા મગર ઝાલીમ બાપને ઉસે ચાહે ગમમેં ફંસાયા મેરી ચાહકા મઝા ચખાયા ઉસ ચાહપે એક પહાડ ટક રહા હય. ફુશરૂ ઉસમે ઉલટા લટક રહા હય. ખુરશીદ કમરકો રોશનીભી દેખનેકો ભટક રહા હય.

રૂસ્તમ—અફસોસ અય નેકનામ હસીના તુ યહાં જરા આરામ કર.

હસીના—યહે વકત આરામ? જબ તક ઉસે આરામ નહીં મુઝે આરામમે કામ નહીં.

રૂસ્તમ—ઉસ જવાનકી ભુખ પ્યાસ પર તરસ આતા હય ભલા હય હસીના અગર ઉસ બેબસ પર દસ્તરસહો તુ ખાના ખિલા સકેગી. મગર જબ ઉસપર પત્થર હય તો ખાનેકા ગુજર દુશવાર તર હય.

હસીના—ઉસ પત્થરમેં એક રૌઝન હય ઉસ રૌઝનસે મેરી આંખ રોશન હય બાત ચીત કર સકતી હું ખાનાભી ખિલા સકતીહું.

રૂસ્તમ—તબ અય ફાખર જલ્દી જા ઔર કોઇ ઉમ્દા ખાના લા ઔર ઉસ ભુખે જવાનકો પહોંચા. (જાના ધોંકલકા) અય નેક બખ્ત હસીના મંય કલ ખુતનમે જાઉંગા ઔર ઇસ ઝુલ્મકી ખબર સારે ખુતનમેં પહોંચાઉંગા.

હસીના—અય સોદાગર ખુદા તુઝે ભરપુર રખે ગમોઅલમ તુજસે દુર રખે જો તુને મુજપર રહમ ખાયા ઔર ઉસ મજલુમકે વાસ્તે ખાના દેનેકો ફરમાયા.

ગાના.

માલીક રાખે પુરન ખેપરે તેરી અરે મેરે લખી બનજારેરે
શાદ કીયા હય મુઝે શાદ માન હારે—મેરે૦
  જીસ દિન બાપતા ખોએગા, સરસે વોહ કરતાર
  મંય દુખસે હુંદું દુખીયા ઔર કિસમત હોગીયાર
  એહસાં કરને વાલોપે એહોગા ઈજહાર
  કરમ જીન્હોને હય કિપે મંય નહીં ભુલી જીનહાર—અરે.
(ઘોંકલકા ખાના લીયે હુવે આના)

રૂસ્તમ—અય નેક બાનુ યેહે ખાના તૈયાર હય (રૂસ્તમકા વાસ્તે પયચાનકે અંગુઠી રખ દેના .હસીનાકે હમરાહ તાજીરકા ખાના લેકર જાના).

ઉ.જબક—(.ખુશીસે) શાબાશ અય નામદાર સરકાર તેરા બેડા પાર .ખુદા મદદગાર.

રૂસ્તમ—શુક હય .ખુદાકા હમારી મહેનત કામ આઇ .ખુશરૂકી .ખબર ઘર બયઠે પાઇ અબ કયા રહા વહાં પહોંચે ઔર રિહા ઘોંકલ ઉ.જબક.

મુસદસ.

હંય જીતને સારબાન વોહ પહેલવાં બને
પહને લિબાસ જંગકા જંગી જવાં બને
બુ.જદિલભી હો તો આજ વોહ પીલેદવાં બને
બાદલસા ગરજે બ.ર્કસા ચમકે તવાં બને
અબ વ.કત આ ગયા હય દિલોંકે બુ.ખારકા
તૈયાર હો હય શૌક. જીન્હેં કાર.જારકા.

બાબ તીસરા   પરદા તીસરા

જંગલ કુવાં.

(તાજીરકા .હસીનાકો ખાના દે ચલે જાના.)

.હસીના—અય પાક યજદાન તેરી શાનકે .કુરબાન મેરી જાન તેરા હ.જાર એ.હસાન આઇ કઇ મુદતકે બા.અદ મંય અયસા

ખાના પાયા જીસ્કે દેખકર અપના પહેલા વ.ક્ત યાદ
આયા .ખુશરૂ .ખુશરૂ.

.ખુશરૂ—.હસીના .હસીના પ્યારી હસીના તુ કહાંથી મંય પુકારતે
પુકારતે થક ગયા.

શ.એર.

ઝુઠેકે સહમેસે લબપર જાન હય,
દમભી કોઇ આનકા મહેમાન હય.

હસીના—પ્યારે તેરી જાનકી અમાન તેરા અલ્લાહ નિગેહબાન.

મુસલ્લસ.

થા ન એ કાર તેરે પાસસે જાના પ્યારે,
.ફ.ર્જ થા મુજપે તેરી જાન બચાના પ્યારે
માંગ કર લાઇ હું તેરે લીયે ખાના પ્યારે

ગાના.

ફીરી મત ભંગ મએ બઓરાની સુનો સાજનરે
તુમરો ધ્યાન નહીં ભુલીથી. દિલમેં ય્હે બાત
ન લાઓરે—સુનો૦
એગર હ.જાર જુદા હો જાઉં
દિલ હો તો પાસ પાઓરે—સુયો૦

.ખુશરૂ—આફરીન મેરી મહેરબાન હસીના આજ અયસા અચ્છા
ખાના કહાંસે પાયા મુદ્દતસે અયસા ખાના ખાયા.

હસીના—પ્યારે .ખુતનકે સોદાગરોંકા એક કાફલા ઠહેરાથા.

મુસલ્લસ.

સરદાર એક ઉસમેં બહોત હોશીઆરથા,
ઇસ વ.ક્ત ઉસ્કે પાસ ય્હે ખાના તૈયારથા
બ.ખશા મુઝે કે મેરા સુના હાલેજારથા

.ખુશરૂ—આફરીન આફરીન અહાહાહા (હંસના) અયખુદા દાદ-
ગર (હંસના) .હસીના .હસીના મંય હંસતાહું તુ ભી
.ખુશ હો.

.હસીના—.ખુશરૂ આજ કયું હંસતા હય કયા બાવલા બન ગયા
ઉસ સોદાગરને ખાનેમેં કોઇ ચીજ. તો નહીં મિલાદી
હય ય્હે કયસી શાદી.

.ખુશરૂ—હસીના અબ ક્યા પુછની હય (હંસના) અગર મંય કુ-
યદમેં ન હોતા તો અહાહાહા

હસીના—ઓ નેક નસીબ .ખુશરૂ યહે આજ કયા ઢંગ હય કયસી
.ખુશીકી તરંગ હય.

શએર.

ઇસ દુખમેં અલમમેં જો યહે અરમાન .ખુશીકા
કયા ખ્વાબમેં દેખા કોઇ સામાન .ખુશીકા

.ખુશરૂ—પ્યારી .હસીના અબ કયા પુછતી હય. (હંસના)

રૂબાઇ.

રબ યાર હુવા નસીબ મેરા.
હુશીઆર હુવા નસીબ મેરા
.ગફલતકી ચઢીથી નીંદપર અબ,
બેદાર હુવા નસીબ મેરા.

.હસીના—કયું કયસે નસીબ યાર હુવા કયા કુએંકે અંદરહી અંદર
બેદાર હુવા બાહિર તો કુછ ભી ન ઇ.જહાર હુવા.

.ખુશરૂ—યહે બાત બતાનેકી નહીં કીસીકે સુનાનેકી નહીં.

.હસીના—તો કયા મુઝેભી ન બતાઈયેગા. મુજસેભી છિમાઇયેગા.

.ખુશરૂ—ઔરતકી .જાત પુર ફતુર હયં બેશઉર હય .અ.કલ ઉ-
સસે દુર હય.

.હસીના—અફસોસ અફસોસ મંય કયસી બદનસીબ હું જીસપર
મેરી જાન કુરબાન હય વોહ અબતક મુજસે બદ ગુ-
માન હય.

ખુશરૂ—ખયર પ્યારી .હસીના સુન ઇધર કાન લગા જહાંસ તુઝે
યહે ખાના મિલા.

.કત.આ

પ્યારી વોહ તાજીરોંકા કોઇ કાફિલા નહીં
હય તાજરોંકા ઢંગપે તાજીર .જરા નહીં
સરદાર વોહ કે ખાના હય જીસ્ને તુઝે દીયા
રૂસ્તમ હય નામદાર કોઇ દુસરા નહીં

. મેરે રિહા કરનેકો આયા હય જો સોદાગરોંકા લિબાસ
બનાયા હય.

હસીના—અય મેરે ખુદા યહે ખુશરૂ તો દીવાના હોગયા બેશક અકલો ખિર્દસે બે ગાના હો ગયા. હાય યહે ઈસ કયદમેં ઘુટ ઘુટ કર ગભરા ગયા ઈસકા દિમાગ ચકરા ગયા.

ખુશરૂ—કયા હસીના તુ યહે બાત ઝુઠી જાનતી હય.

અશઆર.

યહે ખાંના જો ઉસ નામવરને દીયા હય
ઈશારા યહે આનેકા ઉસ્ને કીયા હય
કે ઈસ મુર્ગકી રાનમેંસે અંગુન
કે પયચાન ખુબ ઈસ્કો મંયને લીયા હય
મીલી મુઝકો રૂસ્તમકી હય વોહ નશાની
વોહ યાં આન પહોચા યહે મજદહ દિયા હય

હસીના—ઈલાહી તેરા શુક્ર મંય બે આસથી ખુશરૂકી રિહાઈસે મુઝે પાસથી

ગાના.

કરમ કરત બારી દીઓ હમરી આસ
કરો મન વાલો બોજ હનવા હય તુમ રહે
સંગવા નાહીં બસ ચલીયાં—
મલત સઇયાં; બલ જઈયાં તોરે નામકે ખુદા
લગી ખિલને મુરંઝાઈ સુખી સુખી કલીઆં.

ખુશરૂ—પ્યારી હસીના તુ જલ્દ ઉસ્કે પાસ જા ઔર જયસે હો સકે યહાં બુલાલા.

હસીના—મંય અભી જાતી હું ઈન્હે સમઝાતીહું લાતીહું હાથ જોડું પાઉં પડું સર ઝુકાઉં જીસ્તરહ બન પડે. લાઉં જલ્દ જાઉં જાઉં (આન રૂસ્તમ વગયરાકા)

રૂસ્તમ—આને જાનેકી કયા જરૂરત હય તેરે જાનેસે પહેલે હમ આગય. અબ તેરા ઔર ઈસ્કા છુટકારા હુવા મતલબ પુરા હમારા હુવા.

પીંકલ—કયા યહે વહી કુંવાં હય જીસમે ખુશરૂ પહેલવાન હય.

હજબક—પુછતે કયા હો કયા યહાં કોઈ દુસરા કુંવાં ભી હય અયસીહી પુછા ગઈ હય તો ફિર હમ ભી પુછતે હંય

ક્યા યંહી ધોંકલ પહેલવાન હય યહાં રૂસતમ હય પહાડ. ઉખાડ. પછાડ. કુવા તોડ ફોડ કર .ખુશરૂકો નિકાલો અગરશુ ન નિકલ સકેતો ધોંકલકો કુએમેં ડાલદો વ્હે ગિરકર ઉસે ઉછાલ દેગા.

રૂસ્તમ—ઠીક ઠીક (સબ પહેલવાનોંકા પથ્થરકો હટાને લગના)

અશઆર.

અબ કામમેં મસરૂર હો તુમ સબકે સબ આવો.
તુમ સામનેસે આકે .જરાં .જોર લગાવો.
ઇસ સંગપે એક સાથ કરો જોર ઉઠાવો.
હાં હાં તુમ ઇધર છોડ દો ઇસ કોનેપે જાવો.
પકડો ઇસે મ.જબુત .કદમ .ખુબ જમાવો

ધોંકલ—(જોર કરતે) હાં દેખેંતો હુંહુંહું જરા ઠહેર હી જાવો

૧ ધોકલ તો હાંપ ગએ.
૨ હાપ ગએ યા કાંપ ગએ.
૩ વ્હે મોટી તોંદ બસ દિખાનેકી હય.

ઉજબક—દિખાનેકી હય યા મન ભર ખાનેકી હય.

ધોંકલ—બાઇ હમસે તો વ્હેસિલ નહીં ઉઠાઈ જાયગી.

ઉજબક—અચ્છા અભીસે અભી તો કુંરએકી આફત સરપર આએગી

રૂસ્તમ—બસ બસ તુમ સબ હટ જાવ .જરા મંયતો દેખુ. (રૂસ્તમકા દોઆનું હોના.)

મુનાજાત.

અય ખુદા વન્દ .કાદિરે બરતર
અય તવાનાએ .ખાલિકે અકબર
.જોર દસ્તોંકો તુ બનાએ જબર
તેરે હી હાથમેં હય ફત્હો ઝફર
રખ મેરી લાજ મુજકો ઇ.જ.જાત દે
આજ અસલી વોહ મેરી તાક.ત દે.

(રૂસ્તમકા જોર કરકે પથ્થર ઉઠાકર ફેંકદેના. સબકા કુએંમેં ઝાંકનાં)

ખુશરૂ—અરે વ્હે ક્યા તિલીસમાત હય દિન હય યા રાત હય.

શા.એર.

મેરી આંખોંમે ચકા ચુંદ હુઈ પયદા હય.
રૌશની કયસી હસીના હય વ્હે વ્હે ગુલ કયસા હય
રૂસ્તમ રૂસ્તમ અહા દિલાવર રૂસ્તમ.

રૂસ્તમ—ખુશરૂ ઇસ બરગસ્તા જમાનેને ક્યું તુજકો નાશાદ કીયા. ક્યું બરબાદ કીયા.

ખુશરૂ—   શા.એર.,

હય તુને બચાયા મુઝે સખ્તીસે અલમસે.
બાહિરભી નિકાલ અબ મુઝે જલ્દ આપને કરમસે.

રૂસ્તમ—નહીં ખુશરૂ પહેલે મુજસે ઇકિરાર કર એક કોલ પાયદારે કર મેરા કહેના કબુલ હો જબ તેરા મતલબ હુસુલ હો.

ખુશરૂ—   શા.એર—

અય નામપર નાના મેરે હાજીર હુએ ઔર જાનસે
ઇરશાદ હો ફરમાઇએ બાહિર હું કબ ફરમાનસે

રૂસ્તમ—   કબ્ત

બાતુ કસમ અય નવ જવાં ઘોંકલ વો હય જો પહેલવા.
જીસકે સબબસે મેરી જા ઝેલી હય તુને સખ્તીયાં
અબ બખ્શદે ઉસકી ખતા વોહ બાત દિલસે ભુલજા
અપની સજા વોહ પા ચુકા બાજ આ તુ ઉસકે ધ્યાનસે

ખુશરૂ—અય બુજુર્ગ મહેરબાન તુ નહીં જાનતા કે ઇસ મુજીને મેરે સાથ કયા કીયા.

અશઆર.

ઘોંકલ અબ મુજસે કયા વોહ ભલા જાં બચાયગા
આકરકે સામને વોહ સલામતભી જાયગા

રૂસ્તમ—જો દુશમન કીયે પર પશેમાન હય.
તો લાજીમ ફિર ઉસ પરભી એહસાન હય.
દિલેરોંમે બયહા યહી આન હય
કે દુશમન પર એહસાનકા બાન હય.

ખુશરૂ—આપ કે ફરમાને પર ઘોકલકાં કીના કયા મેરી જાનભી હાજીર હય અબ મંય ઉસ્સે રાજી હું મંયને મેંઆફ કીયા ઉસકી તરફસે દિલકો સાફ કીયા.

શા.એ.ર.

રૂસ્તમ—શાબાશ પહેલવાં તેરી હિમ્મતપે આફરી
ઇસ તેરી દરગુજરપે મુરવતપે આફરીં (રૂસ્તમકા કુએમેં કમન્દ ડાલના) અબ ઇસ કમન્દકો કમરસે મજબુત બાંધલે (ખુશરૂ કા કમન્દ પકડ કર બાહિર આના) અફસોસ રહે તેરા કયા હાલ હો ગયા.

હસીના—અરેરેરે રહે કયા સિતમ અય નામદાર મેરે બચાને વાલે ખુશરૂકો છુડાને વાલે રહે હાથ મુઝે આંખોંસે લગાને દે.

ખુશરૂ—અય બુજુર્ગ તુ પહેલવાનો કે દિલોકી હિમ્મત હય નવ.

જવાંકે બદનકી તાકત હય મેરી સિવાઇ એક તઅજ્જુબકી હાલત હય.

રૂસ્તમ—ખુશરૂ તેરા ઇસ તકલીફ્ મેં જીન્દા રહેના બી તઅજ્જુબસે ખાલી નહીં દેવકી જાનબી યેહ દુઃખ સહેનેવાલી નહી

ખુશરૂ—પ્યારી હસીના તુને મેરી ખાતિર બડે દુખ ઉઠાએ બહોત સદમેં પાયે.

ગાના.

તોરા દરશન આજ ભયોરે
પીતમ પ્યારે જનાઆં જનીઆં દીન રતીયાં
છતીયાં મોરી ધડકી ધડકી
સુરજન હારને તોયે મિલ પાયો
આઓ ગલે મીલો મેરો પીયરવા.
દમ દમ તન મન ખારો ખીલો જાત
પીતમ પ્યારે પ્યારી તોરી બાત
મોરે જીઆ આત બલ બલ જાત
નીસદિન સાદજી ઓરે (તુમ) તોરા૦

રૂસ્તમ—ખુશરૂ તુમને ઔર તુમ્હારી આસમાન હસીનાને બહોત તકલીફ્ પાઈ હય હદ દરજા ઇજા ઉઠાઇ હય અબ આરામ ફરમાવ જાવ ખયમે મેં જાવ હમારે સાથ ન આવ મંય અભી જાઉંગા ઔર નાપાક જાદુકા ઇસ કયદકા મજા ચખાઉંગા.

ખુશરૂ—નહીં ઇસકામમેં સબસે પહેલે મંય જાઉંગા ઔર કીસીકી જુરૂરત નહી એકકા સબકા સર ઉડાઉંગા

કતઆ.

સખ્તીસે કયદકી મંય હુવા નાતવાન હું
ફાકાંસે બી કુઓંમેં હુવા નામ જાન હુ
પસ ઇસ ઇરાદેસે તો હુવા સેર દિલમેરા
કુછ ગમ નહીં નહીં હુ પર નવ જવાન હુ

રૂસ્તમ—હા ખુતન કે દિલેરાંકી યેહ રીત નહીં કે કયદી કો છુપા કેર છુડા લે જાએ

શાએર

વહાં જાકર લડાંઇકી ઇજહાર કરના હય
યેહ તલવારે હંય પ્યાસી ખુનસેઇન સબકો ભરનાહય.

ગાના—　　　　　ગાના.

કરમ કરમ હુવા રબકા કરમ કીઆ મીલેં
દીલોંસે બી છડે જાન જાનસે મીલી જાનોર
મુરાદે માની જો દિલમેં ઠાની હો તુમને જાની
તુમ મેં હો પાની—કરમ.
જલ્દી જાઓ જાઓ ગુનેહગારોંકા સજા દો
જરા નાહીં તરસ ખાના દો જહાંનકા સુલતાન
હો કુરઆન નિગેહબાન શાહમાન શાહમાન
જાઓ અબ તુમ જાઓ અબ તુમ જાઓ તુમભી જાઓ
હો મુદામ રહે મત રબઆની કરમ૦

બાબ તીસરા　　　　　પરદા ચૌથા

મહેલે ઝોહાક.

(મલેકાકા અફ્સોસ કરતે આના)

મલેકા　　　　　મુસદ્દસ.

ઝમાના હયઃ કયસે કયસે રંગ અપને બદલતા હય.
ગઝબ હય બાપ કયસા નામસે બેટી કે જલતા હય
હસીનાકી જુદાઇસે મેરા તો દમ નિકલતા હય
મગર ઝોહાકતો ઉસકે સતાને પર સંભલતા હય
બડી મુસ્કીલ પડી હય ઇસકદર સમજાતી હું ઉસકો
જીયાદા ઔરભી ગુસ્સે મેં હરદમ પાતી હું ઉસકો

(મુશીરકા આના)

મુશીર—　　　　　અશઆર

સબ્ર કર રાની નકર ગમ ઇસકદર
સબ્ર કર અલ્લાહ પર રખતુ નજર
રહમ પર સુલતા કભી તો આયગા
જુલ્મસે અપને કભી શરમાયગા

મલેકા—કિસ્તરહ દિલકો મેરે આએ કરાર
રહે હસીના કિસ લીયે સીના ફીગાર
બાપ કો ઉસપર તરસ આતા નહીં.
જુલમસે હરગિઝ વોહ બાજ આતા નહીં

મુશીર—અમીર લોગ અકસર કાનોં કે કચ્ચે હોતે હંય બુઢે હો
જાતે હંય મગર દુનિયા કે મઆમિલાતમેં બચ્ચે હોતે

હંય .ખુશામદીયોંકી બાતોંસે .ખુશ હોતે હંય ઉનપર અ-
મલ કરતે હંય આ.ખીર-બુરાઈ પાતે હંય રોતે હંય
શાહકો બ.ખ્તક .ખુશામદ .ખોરકી બાતોંકા .ખયાલ હય
નહીં સમઝતે ઇસકા કયા મઆલ હય

અશઆર

ન મા નાથા પહેલેભી કહેના મેરા,
તો ફલ આજતક ઉસકા બુરા.
મગર અબતો કુછ ધ્યાન ઉન્કો હુવા,
કે ફાંસીસે ઉસકો કિયા હય રિહા.
યુંહી રફતા સમઝ જાએંગે.
.ખુદા ચાહેતો રાહપર આએંગે

અબ જો કુછ .ગમ ગુ.જરતા હય ઉસકા સબ્ર કરો .ખુદા
ચાહેતો મંય .હસીનાકો ભી મહલમેં લાઉંગા ઔર ઉસ કયદીકોભી
છુ.ડા ઉગા.

મલેકા—અલ્લાહ દો જહાન મેં તેરા ભલા કરે.

મુશીર—ઉમ્મીદ તેરે દિલકી ભી પુરી ખુદા કરે.

મલેકા—તજવીજ તેરીસે મેરે દિલકો હુવા .કરાર.

(જાના મુશીરકા.)

ગાના.

મંયતો .ફીદાસે મલુલ રહી દુખોં ભરી રહી.
ઉસકે .ગમસે હું મરી જો જુદાઇ સહી.
દુખ ભરના, જલમરના, જાન તજી જીયે
બની બીપતા સમી દુખીઆ બની કીસમત
લીખી ગઇ યું મેરી, ગયા નહીં વ્હે કુ.હના
મેરા જાયગા કભી— (આના બ.ખ્તકકા.)

મલેકા—કૌન બ.ખ્તક

બખ્તક—હાં મહેરબાન રાની

મુસદસ.

.ગમહય બહોત મુઝેભી .હસીનાકે હાલસે
અ.જીઝ દિલહું મંય ભી તુમ્હારે મલાલસે
ગુસ્સેમેં બે.ખુદી હય હસીનાકી ચાલસે
દીથી .જોહાક કો જો .ખબર ઇસ .ખયાલમે
આતા .ખુતનકે લોગોંકા અચ્છા નહીં યહાં
સુનતેહી મારડાલેંગે .ખુશરૂકો બેગુમાં

અગર ઉન્હોને તો ઉસકા કયદ કીયા મુદ્દતમેં બાતકો તુલ-દિયા બેટીકા ઘરસે તુમ્હેં મુલુલ કીયા.

મલેકા—અગર તુમકો હસીનાકી ઉલફતથીં તો ધસતરહ કયું બદનામ કરનાથા મખફી તોર પર વ્હેકામ કરનાથા.

બખ્તક—કયા કરૂં હસીના કે દિલસે ઉસકી યાદ ભુલાઉ જોહારસે સિફારિશ કરકે ઉસકે મહલમેં લાઉં.

મલેકા— શએર.

ફેલ બુરાઇકા જમાનેમેં બુરા હોતા હય,
ઔર અન્જામ ભલાઇકા ભલા હોતા હય.

બખ્તક—કીસી તદબીરસે ખુશરૂ કત્લ કીયા જાય તો હસીના રાહ પર આય કુછ રોજ ગમ કરેગી આખીર જાન પર પત્થર ધરેગી દિલપર જબ કરેગી સબ કરેગી,

બયત

મ.થ મુરદેકે કોઇ મરતા હય.
આખીરશ રોકે સબ કરતા હય.

જાઉ ઉસકે કત્લકી તદબીર કરૂં ઔર હસીનાકી સીફારશકી ઉસે તઅજીર કરૂં (જાના બખ્તકકા.)

ગાના.

બદકોકરની બુરાઈ ભાઇરે
બુરાઇ કર નહારો સુખ નહીં પાવે
બુરાઇ ચેતનસે માન મીલતા નાંહિ
વ્હેતો ખુદાકો ભી નહીં ભાઇરે—

મુસદસ.

અજલભી ને કહી લોગો કે સર ગુજરતી હય,
કે મુફસીદોંસે તો દો.જખભી બોઇ કરેતી હય.
દુરસ્ત હયકે બદોંસે કજાભી ડરતી હય
જમાનેકી નહીં લેતી કોઇ બલા ઉન્કો.
વોહ અયસે બદ હય નહીં પુછતાં ખુદા ઉન્કો
(જોહાકકા ઘબરાહટમેં આના.)

જોહાક—રાની ખામોશ કિસ ખ્વાબે ખરગોશ મેંહય મેરીતો અકલ ફરામોશ હય તુમકોભી કુછ હોશ હય.

મલેકા—કુરબાન જાન અય સુલતાન વ્હે કયસા હય પરીશાન બયાન ઇસ વક્ત કયા કયા ગુમાન કહુ નસીબે દુશમનો કોઇ ખફકાન હય.

જોહાક—અફસોસ ઊસ બદકાર ગુનેહગારકી સુરત પર ફીટકાર ઈસ બિટવા પર ખુદાકી માર ઉસકી બદોલત કયા કયા ગમ ઊઠતા હું ખુને જીગર ખાતા હું

અબીયાત.

તુમકો ખબર નહીં હય નઈ ઉફ્તાદકી.
હય આગ ય્હે લગાઇ ઉસી બદ નિહાદકી
મરતી બીતો નહીં વોહ જડ ફસાદકી
આતી નહીં હય મોતબી તો ના મુરાદકી.

મલેકા—અયતાજદાર કયા ઈસરાર હય જો ગુફતગુ પેચદાર હય મેરી જાને જાર સુનકર હુઈ બેક઼રાર હય.

જો.હાક—હાય ઉસ નાશાંદ બે.ઇ.જ્જ.તીકી બુનિય.દ બદનિહાદ હસીના ના મુરાદને મુઝે દિનો દુનિયામેં ડુબોયા .ઈ.જ્જત ડુબી સાન ડુબી શૌકત ડુબી અબ મુજમાં સલતનતસેબી ખોયા

મલેકા—ક્યું કયું .ખયર હય.

જો.હાક—.ખયર હય યા .ખુદા કા ક.હર હય.

શા.એર

છુડા યા આંનકર ખુશરૂકો હય ઉસ્કે યગાનોને.
પરીશાં હ઼ર કીયા મુજકો .ખુતનકે પહેલવાનોને

મલેકા —કયા વોહ .ખુશરૂકો લે ગએ ય્હેતો ઔર બી શરમીન્દગી દે ગયે.

જોહાક—શરમીન્દગી કયા અબ જીન્દગી કે લાલે હય વોહ રૂસ્તમ પહેલવાં ઔર ઉસ્કે સાથી યહાં આને વાલે હય.

મુસલ્લસ.

.ગ.જબ હોગા જો વોહ યહાં આએંગે
મુ.કરરર બુરા રંગ દિખલાએંગે
યહાં .ખુકા દરીયા બહા જાએંગે

જો.હાક—.ખુનકા દરીયા બહાએં .ખુદાજાને કયા આફત ઢાએં બડી મુસ્કીલ હય સારી ફૌજ બે દિલ હય અબી મંયને સુના હયકે રૂસ્તમ કિ.લ્એ.તક આ પહોંચા હય અબ કુછ બન નહીં આતા બજુ.જ ભાગે રહા નહીં જાતા.

મુસદસ

ઈસ વ.કત દિલપે .ખોફ વહશત સે .જયાદા હય,
દિવારે સબ પાપે હિમ્મત ફતાદા હય.
કયા કીજીએ કે વોહ બી બકફ સર સતદા હય
કુછ હો મગર મેરા તોબી અબ ય્હે ઈરાદા હય
છુપ કર યહાંસે ભાગું મંય સ.હરાકી રાહલું
અપની બચાઉં જાન કિસી જા પનાહ લું.

(દોનોંકા જાના.)

બાબ તીસરા પરદા પાંચવા

દરબાર

(જહાંદાર શાહકા તખ્તપર બયઠે દિખાઇ દેના નૌજરકા અફસોસ કરના.)

નૌજર—હાય અય .ખુશર કિસ બુરી ઘડીસે સિતારાથા કયા દસ્તે
.અખ્બરકી ફરીયાદ મેરી તેરી જુદાઇકા ઇશારાથા.

અશઆર

અફસોસ તેરા રંજ ઉઠાયા નહીં જાતા
ગમ ખાતાહું મગ્જ ખુરીસે ખાયા નહીં જાતા
આએ વોહ કિસી હબસેમે તો એકદમ કાકલ આએ
ઔર વોહ નહિ આએ તો ખુદા અય અજલ આએ.

શાહ—અયદિલાવર નૌજર.

મુખમ્મસ.

ઇસતરહ તુમ્હેં દિલકો ગનાના નહીં અચ્છા
.ગમસે દિલે બિસમિલકો ઘુલાના નહીં અચ્છા
કર સબ્રકે રોરોકે રૂલાના નહીં અચ્છા.

નૌજર— નાખુમેં અપને દિલકો નપાઉં તો કયા કરૂં
અય તાજદાર જાંસે ન જાઉં તો કયા કરૂં.

શાહ— ગાના.

મ.નો મોરે સુરમાં, કાહેજી કુડહાઓરે
કાહેજી .કુડહાઓ, ધીરપાઓ, ગમન ખાઓરે
ગમ દુખકા દીન દુર હુઆ હએ.
શાદીકા મોસમ આહી ચુકા હએ
ઉસકો છુ.ડાને ,જએ.ગમ ગયા હય તદબીરસે
ઉસકી છુટેગા .ખુશર .ખુદાસે દિલ લગાઓરે

નૌજર—અય કાદિરે .જુલજલાલ સાદલ ઇસ શાહે .ખુશખિયાલકા આફતાબે ઇકબાલ બર ફલકે જાહો જલાલ બમદ શાનો ઇજલાલ જુલવગર હો જો મુજ મજરૂહ દિલપર તસખ્આકી મરહમ રખતા હય મુઝે હુવે દિલકો કયારીપર સરદ સંજીકા પાની છિડકતા હય. (ચોબદારકા અન્દર દાખીલ હોના)

ચોબદાર— મુસદ્દસ

ઇલાહી જબ તલક દૌરે ફલક હય ઇસ જમાને મેં
ફલક પર મહરો મહ જબતક હય તાબશકે બઢાનેમેં
હવાએ ગુલસે બુલ બુલ સે જહાંતક આશીયાને મેં

સદાએ .ખુશનુમા શાહા હય જમતક શાદયાંને મેં
મુબારિક હો કે રૂસ્તમ ઔર .ખુશરૂ દોનો આતે હંય.
સરે દરબાર ઇ.જ.જતતસે કઇ સરદાર લાતે હંય.

શાહ—અય વઝીર અભી ઇસ ચોબદારકો બે શુમાર સીમોજર દેડા માલા માલ કર ઇસકા મુહ મોતીયોંસે ભર અરૈ કેહ જાવ .ખુશરૂકો દરબારમેં લાવ મુઝે ઉસકી સુરત દિખાવ ઔર ઉસકે પ્યારે બાપસે મીલાવ.

નોજર—અયશાહ મંય બે.કરાર હું .ખુદ જાનેકો તેયાર હું ઇજા જતકા તલબગાર હું.

શાહ—મત બેકરાર હો જાવ જાવ તુમ મુખતાર હોં

(રૂસ્તમ ખુશરૂ વગયરાકા આના)

અબીયાત.

ખુશરૂ—હજાર શુક્રકે ફિર યેહે કદમ નસીબ હુવે
નોજર—કરમ .ખુદાને કીયા હમસે તુમ કરીબ હુવે
શાહ—શુક્ર બરાએ પહેલવાં છુટે બડે જંજાલસે
ખુશરૂ— આપકે લુત્ફો કરમસે આપકે યેકબાલસે
નોજક—ખુદાને ફિર તેરી સુરત દિખાઇ
તન બેજાંમે ગોયા જાન આઇ

.ખુશરૂ—અય મહેરબાન પીદર બખ્તે નારસાને અયસા ફંસાયાથા કે મયને મિલનેકા ખયાલ દિલસે ભુલાયાથા મગર બેશક હમારે તાજદાર જહાંદાર શાહકી શફકતકા સાયા મુઝે યહાં તકલાયા જો તુમસે મીલાયા ઔર પજમુર્દા દીલોંકો ખીલાયા.

ગાના.

હો ઇલાહી દુનિયા અયસે શાહકી
જીસે ચાહેં હમ નોકરોંકા બેયર ચુગ જીવે
સારે જગતમેં કરો તુમ શાહા.
મદદે ખુદા રહે શાહ જીઓજી

શાહ— અશઆર

આફરીં હય ઇસ જહાંકે પહેલવાનકો
મરહબા રૂસ્તમ દિલેર આવરાકો
કે રેહ તુરદ હુવા મુઝે ચીનકી ખાતિર
હજારો કોસકી તએકી .જમી તેરી .ખાતિર

.ખુશરૂ—શહન શાહકા સાયએ ઇકબાલ મુજકો ઇસ મુસીબતકે હાલ સદમોંકે જંજાલ મદ માલસે નિકાલ કર યહાં

તક ભાગ્યા ઔર રૂસ્તમ નામદાર હિલેશેકે સરદારને અપની મુહબ્બતકા પ્યારકા ઇઝહાર કરકે ઇસ કયદકે આ જારસે છુડાયા મુજકો મમનુન બનાયા.

શાહ— આના

જી હયગા શાદાં કએદે ખ્વારીસે બચા
તુ અયસા ગુમાથા થાર્ના શાન ન પાનેકા
તાજકા મોતી ખોયા હુવા હએ મીલા
દેખો મંયને થા હાલ ઇસકા હએ વોહ યેહય
વોહ આ જાર બેચારી જો સારી ગમખ્વારી તુમ્હારી
કર હારી મંયને હય ઇગકો જાનાં જામમેં દેખાથા
ફીરભી બતલાદો તુમ કીસ ગુલશનકા એહ ગુલ હયગા

મુશારૂ— બેશક હુજુર યહે વહી હય હુર

હસીના— અય તાજદાર જો કુછ મુશારૂકા ઇઝહાર હય વોહ ઇસીકે સઝાવાર હય.

શાહ— મરહબા અય સરદાર ખુશ આમદી (આના ચોંકલકા)

ચોંકલ— હંય યહે ખુશામદી કયા લો .ખુશારૂ કો છુડાયા ચીનકા .ખાકા ઉડાયાં અયસા બડા હુનર દિખાયા ઇસ પરભી સુલતાનને .ખુશામદી .ખિતાબ ફરમાયા અરે વાહરે મેરે લોટે કે સુનને વાલે ઉતમ ધરતી મુલજીમ કાયા તાંતજી ઔર રાગ પાયા હમ સમઝે, બસ બાતોં બાતોં મેંહી ઈન્આમ ઉડાયા,

રૂસ્તમ— અબીયાત

જબતક .ખુદાએ ચસ્મ સમન્દર પુર આબહો.
રોશન હો માહો મહેર મેંભી આબો તાબ હો
સુલતાકે હકમેં મેરી દુઆ મુસ્ત જાબ હો
ચે.કબાલ શેહરયાર સદા હમ રિકાબ હો

શાહ— કયું રૂસ્તમ નામદાર ચીનકે ગુલઝા.ર પુરબહારસે કયા ફુલ પાયા ગુલે મુરાદ હાથ આયા

રૂસ્તમ— શાહનશાહ જબ ઇસ .ગજી.જકો કુએંસે છુડાયા ઔર ઇસ હુરવશકો ઉલફતમે બાવલા પાયા તો મેરાજી ભર આયા યહે .ખયાલ જીમેં સમાયા કે નાપાક .જોહાકકો સજાદું ઔર ઇસકા બદલા લું.

બયત.

પર કયા કરૂં વોહ બચ ગયા મેરી નિગાહસે;
પહેલે હુવા ફરાર વોહ ખિડકી રાહસે,

આખીર ઉસકી બહોતસી ફૌજકો તહે વ.ગ કીયા ઔર ઉસકે મહેલ જલાકર ખાકે સિયાહ બેદરે.ગ કીયા.

શાહ—શાબાશ અય દિલેરોંકે સરદાર શાબાશ શાબાશ અય બહા દુરોંકે જાંનિસાર શાબાશ.

દરબારી ૧— અશઆર.

જો હિમ્મત હોતો અયસી હો શુજાઅત હોતો અયસી હો

,,૨ શુજા.અત હોતો અયસી હો જુરા.અત હોતો અયસી હો

,,૩ કીયા કુછ ગમ ન અપની જાંકા હિમ્મત ઇસકો કહેતે હંય

,,૪ હજારોંસે ન મુંહ જરાઅત ઇસકો કહેતે હંય

,,૫ શુજાઅત હોતો અયસી હો બહાદુર હોતો અયસાહો

ધોકલ—મંય કીસીકા નહીં સુનતા મેરી બાત કોઇ નહીં પુછતા.

ઉજબક—બેશક આપને અયસી તોપ દાગી હય મોરચા છના હય અરે વાહરે મેરે શૌદાઇ સુબોને હલવાઇ ત.અરીફકી ભી કયા સમાઇ કહેતે હુવે શર્મ ન આઇ હાથ હય જાઓ ઇન્આમ માંગે દસ ગાઉ.

ધોકલ—હું ફીર વહી .હરકત.

ઉજબક—હરકતકી ગતતો આગે હોગી અભી હુઇ હય પહેલી બરકત

શાહ—ધોકલ યેહે કયા તકરાર સરે દરબાર હય અગર કાબીલે ઇ.જહાર હયતો બયાન કરનમે કયા.આર હય.

ધોકલ—.હુજુર જબ હમ ચીનમેં આય ઔર જોહાક નાપાક કો ન પાએ તો ઉસકે સારે મ.હલકો લુટકર આગ લગાઇ ઔર ઉસકી ફૌજકે જવાન જબ મેરે મુકાબિલ આય તો મંયને વોહ ગુર્જ હિલાએ વોહ હાથ ચલાએ કે હજારોંકે સર ઉ.ડાએ ખાકો ખુનમેં મીલાએ વઅયરે ગયરે નથ્થુ .ખયરે બહોતસે ચિત પિત ગિરાએ ભલા મેરે સામને કોઇ આય ઔર [illegible]ન બચાકર ચલા જાય.

ઉજબક—નહીં નહીં બડી બહાદુરી દિખલાઇ પડે પડે ધુલ ખાઇ .હુ.જુર જીસ વકત હમારે ધોકલ પહેલવાન (.ખુદસે) દમડી .ખાન (.જાહિર) શહજોર (ખુદસે) પાપડ તો જાહિર ને ગુર્જ હિલાએ તો ઇસકદર મુઝેભી યાદ આયા કે કઇ ઉડતી હુઇ મખ્ખીયોંકી ટાંગે ટુટીથી આંખે ફુટીથી ઔર કંઇ બારતો ગુર્જ હિલાતે હિલાતે ગિર પડતેથે.

શાહ—અબદેર કયા હય અયશકી સોહબતકા ઢંગહો બાંગોબહારે ફૈઝ કુલો મીનાકા સંગ હો.

ગાના.

સહેલીઆં—મોરી આલી આઓ ગાઓ આજ સજન
મીલને આયોજીયા માને નહી મોરા
પીઆરા જાની આન તીહારી ગાઓ તન મન
વાર વાર કર—
ગુલજારમેં ફુલ ફુલવારી ઇન્સાનો મેં પ્યારી
ડાલી ડાલી બાલી બાલી ફુલ ફુલ શાદમાન
રંજ દીલોંસે દુર હુવા હય દિલકા ગુલશન બાજ
ખીલા હય હમ પર રહે એ હમાને ,ખુદા હય.
બીછડા પ્યારા આન મીલા હય હીલ મીલ
હીલ મીલ હમ તુમ ગારે એવશકે શૌ શૌ
રંગ રચાવેં

શાહ—અય અરાકીને સલતનત તુમ સબ મરદાર મમ વકત હાજરે
દરબાર હો નસ્તરે ખુ,શીસે સરશાર હો.

મુસદસ

ઇસ વકત ઉસ ખુદાકી ઇનાયત કમાલ હય
શાદી મેં શાદી ઔર હુઇ જી નિહાલ હય
અબતો હમારે જીમેં રહે આના ખયાલ હય
ઇન દોનોં નવ નિહાલોને માયા મલાલ હય.
અયસા ખુશીકા વકત ,ખુદાજાને કબ મીલે
મીલ જાએ ઉનકે હાથ જો હેં આજ સબ મીલે.

રૂસ્તમ—બહોતહી ખુબ હય મનજુર સબકો હયરામ
નોજર—અગર હુ,જુર કે હાથોસે ઇસકા હુવા અન્જામ

શાહ—

શએર.

શાદાંહો આબાદી પાવોતુમ [illegible]દાર
ખુશીયો કે દુનિયાંમે પહેનોં તા,જાતા,જા હાર

સબ—

ગાના.

પાંએ તેઓ નએ રંગ ,ખુશતર હય
ખુશસબ હમ મીલકર
કયા જમાના હય મરગુબ રોજો શબ
કીજે અયશો તરબ દાયંમ રહે શાદી દેવે રબ.

